
4 Shrimaddevibhagavatamahapurane Chaturthah Skandhah

४ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे चतुर्थः स्कन्धः

Document Information

Text title : Devi Bhagavata Mahapurana Skandha 04

File name : devIbhAgavatam04.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

४ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे चतुर्थः स्कन्धः



४.१ प्रथमोऽध्यायः । जनमेजयप्रश्नाः ।

जनमेजय उवाच ।

वासवेय मुनिश्रेष्ठ सर्वज्ञाननिधेऽनघ ।

प्रष्टुमिच्छाम्यहं स्वामिन्नस्माकं कुलवर्धन ॥ १ ॥

शूरसेनसुतः श्रीमान्वसुदेवः प्रतापवान् ।

श्रुतं मया हरिर्धस्य पुत्रभावमवामवान् ॥ २ ॥

देवानामपि पूज्योऽभून्नाम्ना यानकदुन्दुभिः ।

कारागारे कथं बद्धः कंसस्य धर्मतत्परः ॥ ३ ॥

देवक्या भार्यया सार्धं डिभागः कृतवानसौ ।

देवक्या बालषट्कस्य विनाशश्च कृतः पुनः ॥ ४ ॥

तेन कंसेन कस्माद्द्वै ययातिकुलजेन च ।

कारागारे कथं जन्म वासुदेवस्य वै उदरे ॥ ५ ॥

गोकुले च कथं नीतो भगवान्सात्वतां पतिः ।

गतो जन्मान्तरं कस्मात्पितरौ निगडे स्थितौ ॥ ६ ॥

देवकीवसुदेवौ च कृष्णस्यामिततेजसः ।

कथं न मोचितौ वृद्धौ पितरौ हरिणामुना ॥ ७ ॥

जगद्धर्तुं समर्थेन स्थितेन जनकोदरे ।

प्राक्तनं किं तयोः कर्म दृर्विज्ञेयं महात्मभिः ॥ ८ ॥

जन्म वै वासुदेवस्य यत्रासीत्परमात्मनः ।

के ते पुत्राश्च का बाला या कंसेन विपोथिता ॥ ९ ॥

शिलायां निर्गता व्योम्नि जाता त्वष्टभुजा पुनः ।

गार्हस्थ्यञ्च उदरेर्भूढि बहुभार्यस्य यानघ ॥ १० ॥

कार्याणि तत्र तान्येव देहत्यागं च तस्य वै ।
 किंवदन्त्या श्रुतं यत्तन्मनो मोहयतीव मे ॥ ११ ॥
 यरितं वासुदेवस्य त्वमाप्याहि यथातथम् ।
 नरनारायणौ देवौ पुराणावृषिसत्तमौ ॥ १२ ॥
 धर्मपुत्रौ महात्मानौ तपश्चेरतुरुत्तमम् ।
 यौ मुनी बहुवर्षाणि पुण्ये बहुरिकाश्रमे ॥ १३ ॥
 निराडारौ जितात्मानौ निःस्पृहौ जितषड्गुणौ ।
 विषण्णोर्देशौ जगत्स्थेभ्ये तपश्चेरतुरुत्तमम् ॥ १४ ॥
 तयोश्चावतारौ हि जिषण्णकृषणौ महाभवौ ।
 प्रसिद्धौ मुनिभिः प्रोक्तौ सर्वज्ञैर्नारदादिभिः ॥ १५ ॥
 विद्यमानशरीरौ तौ कथं देहान्तरं गतौ ।
 नरनारायणौ देवौ पुनः कृषणार्जुनौ कथम् ॥ १६ ॥
 यौ यकृतस्तपश्चोग्रं मुक्त्यर्थं मुनिसत्तमौ ।
 तौ कथं प्रापतुर्देहौ प्राभयोगौ महातपौ ॥ १७ ॥
 शूद्रः स्वधर्मनिष्ठस्तु देहान्ते क्षत्रियस्तु सः ।
 शुभाचारो मृतो यो वै स शूद्रो ब्राह्मणो भवेत् ॥ १८ ॥
 ब्राह्मणो निःस्पृहः शान्तो भवरोगाद्धिमुच्यते ।
 विपरीतमिदं भाति नरनारायणौ च तौ ॥ १९ ॥
 तपसा शोषितात्मानौ क्षत्रियौ तौ बभूवतुः ।
 केन तौ कर्मणा शान्तौ जातौ शापेन वा पुनः ॥ २० ॥
 ब्राह्मणौ क्षत्रियौ जातौ कारणं तन्मुने वद ।
 यादवानां विनाशश्च ब्रह्मशापादिति श्रुतः ॥ २१ ॥
 कृषणस्यापि हि गान्धार्याः शापेनैव कुलक्षयः ।
 प्रद्युम्नदरुणं चैव शम्भरोण कथं कृतम् ॥ २२ ॥
 वर्तमाने वासुदेवे देवदेवे जनार्दने ।
 पुत्रस्य सूतिकागोडधरुणं यातिदुर्घटम् ॥ २३ ॥
 द्वारकादुर्गमध्याद्धै उरिवेश्माद्दुरत्ययात् ।
 न ज्ञातं वासुदेवेन तत्कथं दिव्यशिक्षुषा ॥ २४ ॥

सन्देहोऽयं मडान्भ्रमन्निन्देहं कुरु प्रभो ।
यत्पत्न्यो वासुदेवस्य दस्युर्बिर्लुङ्घिता हृताः ॥ २५ ॥
स्वर्गते देवदेवे तु तत्कथं मुनिसत्तम ।
संशयो जायते भ्रमंश्चित्तान्दोलनकारकः ॥ २६ ॥
विष्णोरेशः समुद्भूतः शौरिर्भूमारुहः कृतः ।
स कथं मथुराराज्यं भयात्त्यक्त्वा जनार्दनः ॥ २७ ॥
द्वारवत्यां गतः साधो ससैन्यः ससुहृद्गणः ।
अवतारो हरेः प्रोक्तो भूमारुहः शय वै ॥ २८ ॥
पापात्मनां विनाशाय धर्मसंस्थापनाय च ।
तत्कथं वासुदेवेन यौरास्ते न निपातिताः ॥ २९ ॥
यैर्हृता वासुदेवस्य पत्न्यः संलुङ्घिताश्च ताः ।
स्तेनास्ते किं न विज्ञाताः सर्वज्ञेन सता पुनः ॥ ३० ॥
भीष्मद्रोणवधः कामं भूमारुहः शय मतः ।
अर्थिताश्च मडात्मानः पाण्डवा धर्मतत्पराः ॥ ३१ ॥
कृष्णभक्ताः सदाचार्य युधिष्ठिरपुरोगमाः ।
ते कृत्वा राजसूयञ्च यज्ञराजं विधानतः ॥ ३२ ॥
दक्षिणा विविधा दत्त्वा भ्रातृभ्योऽतिभावतः ।
पाण्डुपुत्रास्तु देवांशा वासुदेवाश्रिता मुने ॥ ३३ ॥
घोरं दुःखं कथं प्राप्ताः क्व गतं सुकृतञ्च तत् ।
किं तत्पापं मडारौद्रं येन ते पीडिताः सदा ॥ ३४ ॥
द्रौपदी च मडाभागा वेदीमध्यान्समुत्थिता ।
रमांशजा च साध्वी च कृष्णभक्तियुता तथा ॥ ३५ ॥
सा कथं दुःखमतुलं प्राप घोरं पुनः पुनः ।
दुःशासनेन सा केशे गृहीता पीडिता भृशम् ॥ ३६ ॥
रजस्वला सभायां तु नीता भीतैकवाससा ।
विराटनगरे दासी जाता मत्स्यस्य सा पुनः ॥ ३७ ॥
धर्षिता कीचकेनाथ रुदती कुररी यथा ।

धृता जयद्रथेनाथ कन्दमानातिदुःषिता ॥ ३८ ॥

मोयिता पाण्डवैः पश्चाद्भलवदृभिर्महात्मभिः ।

पूर्वजन्मकृतं पापं किं तद्येन य पीडिताः ॥ ३९ ॥

दुःखान्यनेकान्यामास्ते कथयाद्य मडामते ।

राजसूयं कृतुवरं कृत्वा ते मम पूर्वजाः ॥ ४० ॥

दुःखं मडत्तरं प्राप्ताः पूर्वजन्मकृतेन वै ।

देवांशानां कथं तेषां संशयोऽयं मडान्धि मे ॥ ४१ ॥

सदायारैस्तु कौन्तेयैर्भीष्मद्रोणाद्यो उताः ।

छलेन धनवाभार्यं जानानैर्नश्वरं जगत् ॥ ४२ ॥

प्रेरिता वासुदेवेन पापे घोरे मडात्मना ।

कुलं क्षयितवन्तस्ते हरिणा परमात्मना ॥ ४३ ॥

वरं भिक्षाटनं साधोर्नीवारैर्जुवनं वरम् ।

योधान्न उत्वा लोभेन शिल्पेन जुवनं वरम् ॥ ४४ ॥

विच्छिन्नस्तु त्वया वंशो रक्षितो मुनिसत्तम ।

समुत्पाद्य सुतानाशु गोलकाच्छत्रुनाशनान् ॥ ४५ ॥

सोऽल्पेनैव तु कालेन विराटतनयासुतः ।

तापसस्य गले सर्पं न्यस्तवाक्चमद्भुतम् ॥ ४६ ॥

नकोऽपि ब्राह्मणं द्वेष्टि क्षत्रियस्य कुलोद्भवः ।

तापसं मौनसंयुक्तं पित्रा किं तद्भुतं मुने ॥ ४७ ॥

अेतैरन्यैश्च सन्देहैर्विकलं मे मनोऽधुना ।

स्थिरं कुरु पितः साधो सर्वज्ञोऽसि दयानिधे ॥ ४८ ॥

एतं श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

यतुर्थस्कन्धे जनमेजयप्रश्नाः प्रथमोऽध्यायः ॥ ४.१ ॥

४.२ द्वितीयोऽध्यायः । कर्मणो जन्मादिकारणत्वनिर्मुपायम् ।

सूत उवाच ।

अेवं पृष्टः पुराणज्ञो व्यासः सत्यवतीसुतः ।

परीक्षितसूतं शान्तं ततो वै जनमेजयम् ॥ १ ॥

ઉવાચ સંશયચ્છેત્ વાક્યં વાક્યવિશારદઃ ।
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 રાજન્ કિમેતદ્વક્તવ્યં કર્મણાં ગહના ગતિઃ ॥ ૨ ॥
 દુર્જ્યા કિલ દેવાનાં માનવાનાં ચ કા કથા ।
 યદા સમુત્થિતં ચૈતદ્બ્રહ્માણં ત્રિગુણાત્મકમ્ ॥ ૩ ॥
 કર્મણૈવ સમુત્પત્તિઃ સર્વેષાં નાત્ર સંશયઃ ।
 અનાદિનિઘના જીવાઃ કર્મબીજસમુદ્ભવાઃ ॥ ૪ ॥
 નાનાયોનિષુ જાયન્તે મ્નિયન્તે ચ પુનઃ પુનઃ ।
 કર્મણા રહિતો દેહસંયોગો ન કદાચન ॥ ૫ ॥
 શુભાશુભૈસ્તથા મિશ્રૈઃ કર્મભિર્વેષ્ટિતં ત્વિદમ્ ।
 ત્રિવિધાનિ હિ તાન્યાહુર્બુધાસ્તત્ત્વવિદશ્ચ ચે ॥ ૬ ॥
 સચ્ચિતાનિ ભવિષ્યન્તિ પ્રારબ્ધાનિ તથા પુનઃ ।
 વર્તમાનાનિ દેહેડસ્મિંસ્ત્રૈવિધ્યં કર્મણાં કિલ ॥ ૭ ॥
 બ્રહ્માદીનાં ચ સર્વેષાં તદ્વશત્વં નરાધિપ ।
 સુખં દુઃખં જરામૃત્યુહર્ષશોકાદયસ્તથા ॥ ૮ ॥
 કામક્રોધૌ ચ લોભશ્ચ સર્વે દેહગતા ગુણાઃ ।
 દૈવાધીનાશ્ચ સર્વેષાં પ્રભવન્તિ નરાધિપ ॥ ૯ ॥
 રાગદ્વેષાદયો ભાવાઃ સ્વર્ગેડપિ પ્રભવન્તિ હિ ।
 દેવાનાં માનવાનાઞ્ચ તિરશ્ચાં ચ તથા પુનઃ ॥ ૧૦ ॥
 વિકારાઃ સર્વ એવૈતે દેહેન સહ સડ્ગતાઃ ।
 પૂર્વવૈરાનુયોગેન સ્નેહયોગેન વૈ પુનઃ ॥ ૧૧ ॥
 ઉત્પત્તિઃ સર્વજન્તૂનાં વિના કર્મ ન વિદ્યતે ।
 કર્મણા ભ્રમતે સૂર્યઃ શશાહુઃ ક્ષયરોગવાન્ ॥ ૧૨ ॥
 કપાલી ચ તથા રુદ્રઃ કર્મણૈવ ન સંશયઃ ।
 અનાદિનિઘનં ચૈતત્કારણં કર્મ વિદ્યતે ॥ ૧૩ ॥
 તેનેહ શાશ્વતં સર્વ જગત્સ્થાવરજડ્ગમમ્ ।
 નિત્યાનિત્યવિચારેડત્ર નિમગ્ના મુનયઃ સદા ॥ ૧૪ ॥

न जानन्ति किमेतद्वै नित्यं वानित्यमेव य ।
 मायायां विद्यमानायां जगन्नित्यं प्रतीयते ॥ १५ ॥
 कार्याभावः कथं वाच्यः कारणे सति सर्वथा ।
 माया नित्या कारणाग्न्य सर्वेषां सर्वदा किल ॥ १६ ॥
 कर्मभीजे ततोऽनित्यं चिन्तनीयं सदा बुधैः ।
 भ्रमत्येव जगत्सर्वं राज्कर्मनियन्त्रितम् ॥ १७ ॥
 नानायोगिषु राजेन्द्र नानाधर्मभयेषु य ।
 छच्छया य भवेज्यन्म विष्णोरमिततेजसः ॥ १८ ॥
 युगे युगेष्वनेकासु नीययोगिषु तत्स्थम् ।
 त्यक्त्वा वैकुण्ठसंवासं सुभोगाननेकशः ॥ १९ ॥
 विष्णुमूत्रमन्दिरे वासं सन्त्रस्तः कोऽभिविवाञ्छति ।
 पुष्पावययवीलां य जलकेलिं सुभासनम् ॥ २० ॥
 त्यक्त्वा गर्भगृहे वासं कोऽभिविवाञ्छति बुद्धिमान् ।
 तूलिकां मृदुसंयुक्तां द्विव्यां शय्यां विनिर्मिताम् ॥ २१ ॥
 त्यक्त्वाधोमुभवासं य कोऽभिविवाञ्छति पण्डितः ।
 गीतं नृत्यञ्च वाद्यञ्च नानाभावसमन्वितम् ॥ २२ ॥
 मुक्त्वा को नरके वासं मनसापि विचिन्तयेत् ।
 सिन्धुजाट्मुतभावानां रसं त्यक्त्वा सुदुस्त्वजम् ॥ २३ ॥
 विष्णुमूत्ररसपानञ्च क छच्छेन्मतिमात्ररः ।
 गर्भवासात्परो नास्ति नरको भुवनत्रये ॥ २४ ॥
 तद्भीताश्च प्रकुर्वन्ति मुनयो दुस्तरं तपः ।
 छित्वा भोगाञ्च राज्याञ्च वने यान्ति मनस्विनः ॥ २५ ॥
 यद्भीतास्तु विमूढात्मा कस्तं सेवितुमिच्छति ।
 गर्भे तुदन्ति कृमयो जठराग्निस्तपत्यधः ॥ २६ ॥
 वपासंवेष्टनं कूरं किं सुभं तत्र भूपते ।
 वरं कारागृहे वासो बन्धनं निगडैर्वरम् ॥ २७ ॥
 अल्पमात्रं क्षाणं नैव गर्भवासः क्वचिच्छुभः ।
 गर्भवासे मलदुःखं दशमासनिवासनम् ॥ २८ ॥

तथा निःसरणे द्युभं योनियन्त्रेऽतिदारुणे ।
 बालभावे तदा द्युभं मूकाज्ञाभावसंयुतम् ॥ २९ ॥
 क्षुतृष्णावेदनाशक्तः परतन्त्रोऽतिकतरः ।
 क्षुधिते रुदिते बाले माता चिन्तातुरा तदा ॥ ३० ॥
 भेषजं पातुमिच्छन्ती ज्ञात्वा व्याधिव्यथां दृढाम् ।
 नानाविधानि द्युभानि बालभावे भवन्ति वै ॥ ३१ ॥
 किं सुभं विबुधा दृष्ट्वा जन्म वाञ्छन्ति येच्छया ।
 सङ्ग्रामममरैः सार्धं सुभं त्यक्त्वा निरन्तरम् ॥ ३२ ॥
 कर्तुमिच्छेय्य को मूढः श्रमदं सुभनाशनम् ।
 सर्वथैव नृपश्रेष्ठ सर्वे ब्रह्मादयः सुराः ॥ ३३ ॥
 कृतकर्मविपाकेन प्राप्नुवन्ति सुभासुभे ।
 अवश्यमेव भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ।
 देववद्भिर्नृभिर्देवैस्तिर्यग्भिश्च नृपोत्तम ॥ ३४ ॥
 तपसा दानयज्ञैश्च मानवश्चेन्द्रतां प्रजेत् ।
 क्षीणे पुण्येऽथ शक्रोऽपि पतत्येव न संशयः ॥ ३५ ॥
 शमावतारयोगेन देवा वानरतां गताः ।
 तथा कृष्णसलायार्थं देवा यादवतां गताः ॥ ३६ ॥
 अवेवं युगे युगे विष्णुरवताराननेकशः ।
 करोति धर्मरक्षार्थं ब्रह्मणो प्रेरितो भृशम् ॥ ३७ ॥
 पुनः पुनर्दरेरेवं नानाथोनिषु पार्थिव ।
 अवतारा भवन्त्यन्ये रथयडवद्वेभुताः ॥ ३८ ॥
 दैत्यानां जननं कर्म कर्तव्यं हरिणा स्वयम् ।
 अंशांशेन पृथिव्यां वै कृत्वा जन्म महात्मना ॥ ३९ ॥
 तदहं सम्प्रवक्ष्यामि कृष्णजन्मकथां शुभाम् ।
 स एव भगवान्विष्णुरवतीर्णो यद्योः कुले ॥ ४० ॥
 कश्यपस्य मुनेरंशो वसुदेवः प्रतापवान् ।
 गोवृत्तिरभवद्राजन् पूर्वशापानुभावतः ॥ ४१ ॥

कश्यपस्य च द्वे पत्न्यौ शापादत्र महीपते ।
 अदितिः सुरसा यैवमासतुः पृथिवीपते ॥ ४२ ॥
 देवकी रोहिणी चोत्भे भगिन्यौ भरतर्षभ ।
 वरुणेन मडाञ्छापो दत्तः कोपादिति श्रुतम् ॥ ४३ ॥
 राजोवाच ।
 किं कृतं कश्यपेनागो येन शप्तो मडानृषिः ।
 सभार्यः स कथं जातस्तद्द्रष्टव्यं मडामते ॥ ४४ ॥
 कथञ्च भगवान्विष्णुस्तत्र जातोऽस्ति गोकुले ।
 वासी वैकुण्ठनिलये रमापतिरभ्युत्तः ॥ ४५ ॥
 निदेशात्कस्य भगवान् वर्तते प्रभुरव्ययः ।
 नारायणः सुरश्रेष्ठो युगादिः सर्वधारकः ॥ ४६ ॥
 स कथं सदनं त्यक्त्वा कर्मवानिव मानुषे ।
 करोति जननं कस्मादत्र मे संशयो मडान् ॥ ४७ ॥
 प्राप्य मानुषदेहं तु करोति च विऽम्भनम् ।
 भावान्नानाविधांस्तत्र मानुषे दृष्टजन्मनि ॥ ४८ ॥
 कामः क्रोधोऽमर्षशोकौ वैरं प्रीतिश्च कर्त्तव्यित् ।
 सुभं दुःखं भयं नृणां दैन्यमार्जवमेव च ॥ ४९ ॥
 दृष्ट्वत्तं सुकृतं यैव वयनं जननं तथा ।
 पोषणं च लनं तापो विमर्शश्च विकत्यनम् ॥ ५० ॥
 लोभो दम्भस्तथा मोहः कपटः शोचनं तथा ।
 अते यान्ये तथा भावा मानुष्ये सम्भवन्ति हि ॥ ५१ ॥
 स कथं भगवान्विष्णुस्तत्त्वक्त्या सुभमनश्चरम् ।
 करोति मानुषं जन्म भावैस्तैस्तैरभिद्रुतम् ॥ ५२ ॥
 किं सुभं मानुषं प्राप्य भुवि जन्म मुनीश्वर ।
 किं निमित्तं हरिः साक्षाद्गर्भवामसं करोति वै ॥ ५३ ॥
 गर्भदुःखं जन्मदुःखं बालभावे तथा पुनः ।
 यौवने कामजं दुःखं गार्हस्त्येऽतिमहत्तरम् ॥ ५४ ॥
 दुःखान्येतान्यवाप्नोति मानुषे द्विजसत्तम ।

कथं स भगवान्विष्णुश्चरवतारान्युनः पुनः ॥ ५५ ॥

प्राप्य रामावतारं छि हरिणा ब्रह्मयोनिना ।

दुःखं भङ्गत्तरं प्राप्तं वनवासेऽतिदारुणे ॥ ५६ ॥

शीताविरलजं दुःखं सङ्ग्रामश्च पुनः पुनः ।

कान्तात्यागोऽप्यनेनैवमनुभूतो महात्मना ॥ ५७ ॥

तथा कृष्णावतारेऽपि जन्म रक्षागृहे पुनः ।

गोकुले गमनं यैव गवां चारणमित्युत ॥ ५८ ॥

कंसस्य लननं कष्टाद् द्वारकागमनं पुनः ।

नानासंसारदुःखानि भुङ्क्तवान्भगवान् कथम् ॥ ५९ ॥

स्वेच्छया कः प्रतीक्षेत मुक्तो दुःखानि ज्ञानवान् ।

संशयं छिन्धि सर्वज्ञ मम चित्तप्रशान्तये ॥ ६० ॥

एतं श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां

यतुर्थस्कन्धे कर्मणो जन्मादिकारणत्वनिर्णयणं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ४.२ ॥

४.३ तृतीयोऽध्यायः । दित्या अदित्यै शापदानम् ।

व्यास उवाच ।

कारणानि बहुन्यत्राप्यवतारे हरेः किल ।

सर्वेषां यैव देवानामंशावतारोऽपि ॥ १ ॥

वसुदेवावतारस्य कारणं शृणु तत्त्वतः ।

देवक्याश्चैव रोडिण्या अवतारस्य कारणम् ॥ २ ॥

अेकदा कश्यपः श्रीमान्यज्ञार्थं धेनुमाडरत् ।

याचितोऽयं बहुविधं न ददौ धेनुमुत्तमाम् ॥ ३ ॥

वरुणस्तु ततो गत्वा ब्रह्ममाणं जगतः प्रभुम् ।

प्रणाम्योवाच दीनात्मा स्वदुःखं विनयान्वितः ॥ ४ ॥

किं करोमि महाभाग मत्तोऽसौ न ददाति गाम् ।

शापो मया विसृष्टोऽस्मै गोपालो भव मानुषे ॥ ५ ॥

भार्ये द्वे अपि तत्रैव भवेतां यातिदुःषिते ।

यतो वत्सा रुदन्त्यत्र मातृलीनाः सुदुःषिताः ॥ ६ ॥

मृतवत्सादितिस्तस्माद्भवविष्यति धरातले ।
कारागारनिवासा य तेनापि अद्भुदुःषिता ॥ ७ ॥

व्यास उवाच ।

तश्छुत्वा वचनं तस्य यादोनाथस्य पद्मभूः ।
समाहूय मुनिं तत्र तमुवाच प्रजापतिः ॥ ८ ॥

कस्मात्त्वया महाभाग लोकापालस्य धेनवः ।
हृताः पुनर्न दत्ताश्च किमन्यायं करोषि य ॥ ९ ॥

जानन् न्यायं महाभाग परवित्तापडारणम् ।
कृतवान्कथमन्यायं सर्वज्ञोऽसि मलामते ॥ १० ॥

अहो लोभस्य महिमा महतोऽपि न मुञ्चति ।
लोभं नरकदं नूनं पापाकरमसम्मतम् ॥ ११ ॥

कश्यपोऽपि न तं त्यक्तुं समर्थः किं करोम्यहम् ।
सर्वद्वैवाधिकस्तस्मात्लोभो वै कलितो मया ॥ १२ ॥

धन्यास्ते मुनयः शान्ता जितो यैर्लोभ एव य ।
वैभानसैः शमपरैः प्रतिग्रहपराङ्मुषैः ॥ १३ ॥

संसारे बलवाञ्छत्रुर्लोभोऽमेध्योऽवरः सदा ।
कश्यपोऽपि दुराचारः कृतस्नेहो दुरात्मना ॥ १४ ॥

ब्रह्मापि तं शशापाथ कश्यपं मुनिसत्तमम् ।
मर्यादारक्षणार्थं हि पौत्रं परमवल्लभम् ॥ १५ ॥

अंशेन त्वं पृथिव्यां वै प्राप्य जन्म यदोः कुले ।
भार्याभ्यां संयुतस्तत्र गोपालत्वं करिष्यसि ॥ १६ ॥

व्यास उवाच ।

एवं शमः कश्यपोऽसौ वरुणेन य ब्रह्मणा ।
अंशावतरणार्थाय भूभारडरणाय य ॥ १७ ॥

तथा दित्यादितिः शमा शोकसन्तमया भृशम् ।
जाता जाता विनश्येरंस्तव पुत्रास्तु सप्त वै ॥ १८ ॥

जनमेजय उवाच ।

कस्माद्धित्या च भगिनी शमेन्द्रजननी मुने ।
 कारणं वद शापे च शोकस्तु मुनिसत्तम ॥ १८ ॥
 सूत उवाच ।
 पारीक्षितेन पृष्टस्तु व्यासः सत्यवतीसुतः ।
 राजानं प्रत्युवाचेदं कारणं सुसमाहितः ॥ २० ॥
 व्यास उवाच ।
 राजन् दक्षसुते द्वे तु दितिश्चादितिरुत्तमे ।
 कश्यपस्य प्रिये भार्ये बभूवतुरुरुक्कमे ॥ २१ ॥
 अदित्यां मघवा पुत्रो यदाभूदतिवीर्यवान् ।
 तदा तु तादृशं पुत्रं यकमे दितिरोजसा ॥ २२ ॥
 पतिमाहासितापाङ्गी पुत्रं मे देखि मानद ।
 छन्द्रभ्यबलं वीरं धर्मिष्ठं वीर्यवत्तमम् ॥ २३ ॥
 तामुवाच मुनिः कान्ते स्वस्था भव मयोदिते ।
 प्रतान्ते भविता तुभ्यं शतकृतुसमः सुतः ॥ २४ ॥
 सा तथेति प्रतिश्रुत्य यकार व्रतमुत्तमम् ।
 निषिक्तं मुनिना गर्भं भिन्नाणां सुमनोहरम् ॥ २५ ॥
 भूमौ यकार शयनं पयोव्रतपरायणा ।
 पवित्रा धारणायुक्ता बभूव वरवर्णिनी ॥ २६ ॥
 अथैव जातः सुसम्पूर्णा यदा गर्भाऽतिवीर्यवान् ।
 शुभ्रांशुमतिदीप्ताङ्गीं दितिं दृष्ट्वा तु द्युःभिता ॥ २७ ॥
 मघवत्सदृशः पुत्रो भविष्यति महाबलः ।
 दित्यास्तदा मम सुतस्तेजोहीनो भवेत्खिल ॥ २८ ॥
 एति चिन्तापरा पुत्रमिन्द्रं योवाच मानिनी ।
 शत्रुस्तेऽथ समुत्पन्नो दितिगर्भेऽतिवीर्यवान् ॥ २९ ॥
 उपायं कुरु नाशाय शत्रोरथ विचिन्त्य च ।
 उत्पत्तिरेव हन्तव्या दित्या गर्भस्य शोभन ॥ ३० ॥
 वीक्ष्य तामसितापाङ्गीं सपत्नीभावमास्थिताम् ।
 दूनोति हृदये चिन्ता सुभमर्मविनाशिनी ॥ ३१ ॥

राजयक्षमेव संवृद्धो नष्टो नैव भवेद्द्रिपुः ।
 तस्माद्दुष्टरितं हन्याद्बुद्धिमान्छितं डिल ॥ ३२ ॥
 लोहशङ्खुरिव क्षिप्तो गर्भो वै लुप्तये मम ।
 येन केनाप्युपायेन पातयाद्य शतकृतो ॥ ३३ ॥
 सामदानभलेनापि हिंसनीयस्त्वया सुतः ।
 दित्या गर्भो महाभाग मम येदृच्छसि प्रियम् ॥ ३४ ॥
 व्यास उवाच ।
 श्रुत्वा मातृवयः शङ्को विचिन्त्य मनसा ततः ।
 जगामापरमातुः स समीपममराधिपः ॥ ३५ ॥
 ववन्दे विनयात्पादौ दित्याः पापमतिर्नृप ।
 प्रोवाच विनयेनासौ मधुरं विषगर्भितम् ॥ ३६ ॥
 धन्द्र उवाच ।
 मातस्त्वं व्रतयुक्तासि क्षीणदृष्टातिदुर्भवा ।
 सेवार्थमिह सम्प्राप्तः किं कर्तव्यं वदस्व मे ॥ ३७ ॥
 पादसंवाहनं तेऽहं करिष्यामि पतिव्रते ।
 गुरुशुश्रूषण्णात्पुण्यं लभते गतिमक्षयाम् ॥ ३८ ॥
 न मे किमपि भेदोऽस्ति तथादित्या शपे डिल ।
 धृत्युक्त्वा यरणौ स्मृष्टा संवाहनपरोऽभवत् ॥ ३९ ॥
 संवाहनसुषुं प्राप्य निद्रामाप सुलोचना ।
 श्रान्ता व्रतकृशा सुप्ता विश्वस्ता परमा सती ॥ ४० ॥
 तां निद्रावशमापन्नां विलोक्य प्राविशत्तनुम् ।
 रुपं कृत्वातिसूक्ष्मञ्च शस्त्रपाणिः समाहितः ॥ ४१ ॥
 उदरं प्रविवेशाशु तस्या योगभलेन वै ।
 गर्भं यद्वर्त वञ्चेण सप्तधा पविनायकः ॥ ४२ ॥
 रुरोह य तदा बालो वञ्चेणामिहतस्तथा ।
 मा रुद्रेति शनैर्वाङ्गयमुवाच मधवानमुम् ॥ ४३ ॥
 शकलानि पुनः सप्त सप्तधा कर्तितानि य ।
 तदा यैकोनपञ्चाशन्मरुतश्चाभवन्नृप ॥ ४४ ॥

तदा प्रबुद्धा सुदती ज्ञात्वा गर्भं तथाकृतम् ।
 धन्द्रेण छलरूपेण युकोपं बृशद्दुःप्पिता ॥ ४५ ॥
 भगिनीकृतं तु सा बुद्ध्या शशाप कुपिता तदा ।
 अदितिं मघवन्तञ्च सत्यप्रतपरायणा ॥ ४६ ॥
 यथा मे कर्तितो गर्भस्तव पुत्रेण छद्मना ।
 तथा तन्नाशमायातु राज्ञ्यं त्रिभुवनस्य तु ॥ ४७ ॥
 यथा गुमेन पापेन मम गर्भो निपातितः ।
 अदित्या पापचारिण्या यथा मे धातितः सुतः ॥ ४८ ॥
 तस्याः पुत्रास्तु नश्यन्तु जाता जाताः पुनः पुनः ।
 कारागारे वसत्येषा पुत्रशोकातुरा भृशम् ॥ ४९ ॥
 अन्यजन्मनि याप्येव मृतापत्या भविष्यति ।
 व्यास उवाच ।
 धृत्युसृष्टे तदा श्रुत्वा शापं मरीचिनन्दनः ॥ ५० ॥
 उवाच प्रणयोपेतो वयनं शमयन्निव ।
 मा कोपं कुरु कल्याणि पुत्रास्ते बलवत्तराः ॥ ५१ ॥
 भविष्यन्ति सुराः सर्वे मरुतो मघवत्सभाः ।
 शापोऽयं तव वामोरु त्वष्टाविशेऽथ द्वापरे ॥ ५२ ॥
 अंशेन मानुषं जन्म प्राप्य भोक्ष्यति भामिनी ।
 वरुणेनापि दत्तोऽस्ति शापः सन्तापितेन य ॥ ५३ ॥
 उभयोः शापयोगेन मानुषीयं भविष्यति ।
 व्यास उवाच ।
 पतिनाश्चासिता देवी सन्तुष्टा साभवत्तदा ॥ ५४ ॥
 नोवाच विप्रियं किञ्चित्ततः सा वरवर्णिनी ।
 धृति ते कथितं राजन् पूर्वशापस्य कारणम् ॥ ५५ ॥
 अदितिर्देवकी जाता स्वांशेन नृपसत्तम ॥ ५६ ॥
 धृति श्रीभद्रेवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 यतुर्थस्कन्धे दित्या अदित्यै शापदानं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ४.३ ॥

४.४ यतुर्थोऽध्यायः । अधमजगतः स्थितिवर्णनम् ।

राजोवाय ।

विस्मितोऽस्मि मडाभाग श्रुत्वाभ्यानं मडामते ।

संसारोऽयं पापरूपः कथं मुच्येत बन्धनात् ॥ १ ॥

कश्यपस्यापि दायदस्त्रिलोकीविभवे सति ।

कृतवानीदृशं कर्म को न कुर्याज्जुगुप्सितम् ॥ २ ॥

गर्भे प्रविश्य भालस्य डननं दारुणं डिल ।

सेवाभिषेण मातुश्च कृत्वा शपथमदृभुतम् ॥ ३ ॥

शास्ता धर्मस्य गोमा य त्रिलोक्याः पतिरभ्युत ।

कृतवानीदृशं कर्म को न कुर्यादसाम्प्रतम् ॥ ४ ॥

पितामडा मे सङ्ग्रामे कुरुक्षेत्रेऽतिदारुणम् ।

कृतवन्तस्तथाश्चर्यं दृष्टं कर्म जगद्गुरो ॥ ५ ॥

भीष्मोद्गोणः कृपः कर्णो धर्माशोऽपि युधिष्ठिरः ।

सर्वे विरुद्धधर्मेण वासुदेवेन नोदिताः ॥ ६ ॥

असारतां विजानन्तः संसारस्य सुमेधसः ।

देवांशाश्च कथं यङ्कुर्निन्दितं धर्मतत्परः ॥ ७ ॥

कास्था धर्मस्य विप्रेन्द्र प्रमाणं किं विनिश्चितम् ।

यलयित्तोऽस्मि सञ्जातः श्रुत्वा यैतत्स्थानकम् ॥ ८ ॥

आमवाक्यं प्रमाणं येदामः कः परदेडवान् ।

पुरुषो विषयासक्तो रागी भवति सर्वथा ॥ ९ ॥

रागो द्वेषो भवेन्नूनमर्थनाशादसंशयम् ।

द्वेषादसत्यवयनं वक्तव्यं स्वार्थसिद्धये ॥ १० ॥

जरासन्धविघातार्थं हरिणः सत्त्वमूर्तिना ।

छलेन रयितं रूपं ब्राह्मणस्य विजानता ॥ ११ ॥

तदामः कः प्रमाणं किं सत्त्वमूर्तिरपीदृशः ।

अर्जुनोऽपि तथैवात्र कार्यं यज्ञविनिर्मिते ॥ १२ ॥

कीदृशोऽयं कृतो यज्ञः किमर्थं शमवर्जितः ।

परलोडपदार्थं वा यशसे वान्यथा डिल ॥ १३ ॥

धर्मस्य प्रथमः पादः सत्यमेतच्छ्रुतेर्वयः ।
 द्वितीयस्तु तथा शौचं दया पादस्तृतीयकः ॥ १४ ॥
 दानं पादश्चतुर्थश्च पुराणज्ञा वदन्ति वै ।
 तैर्विहीनः कथं धर्मस्तिष्ठेद्विद सुसम्मतः ॥ १५ ॥
 धर्महीनं कृतं कर्म कथं तत्फलं भवेत् ।
 धर्मो स्थिरा मतिः क्वापि न कस्यापि प्रतीयते ॥ १६ ॥
 छलार्थञ्च यदा विष्णुर्वाग्मनोऽभूज्जगत्प्रभुः ।
 येन वामनरूपेण वञ्चितोऽसौ बलिर्नृपः ॥ १७ ॥
 विडर्ता शतयज्ञस्य वेदाज्ञापदिपालकः ।
 धर्मिष्ठो दानशीलश्च सत्यवादी जितेन्द्रियः ॥ १८ ॥
 स्थानात्प्रभ्रंशितोऽकस्माद्विष्णुना प्रभविविष्णुना ।
 जितं केन तयोः कृष्ण बलिना वामनेन वा ॥ १९ ॥
 छलकर्मविदा यायं सन्देशोऽत्र मदान्मम ।
 वञ्चयित्वा वञ्चितेन सत्यं वद द्विजोत्तम ॥ २० ॥
 पुराणकर्ता त्वमसि धर्मज्ञश्च मडामतिः ।
 व्यास उवाच ।
 जितं वै बलिना राजन् दत्ता येन य मेदिनी ॥ २१ ॥
 त्रिविक्रमोऽपि नाम्ना यः प्रथितो वामनोऽभवत् ।
 छलनार्थमिदं राजन्वामनत्वं नराधिप ॥ २२ ॥
 सम्प्राप्तं उरिणा भूयो द्वारपालत्वमेव य ।
 सत्यादन्त्यतरन्नास्ति मूलं धर्मस्य पार्थिव ॥ २३ ॥
 दुःसाध्यं देहिनां राजन्सत्यं सर्वात्मना किल ।
 माया बलवती भूप त्रिगुणा बहुरुपिणी ॥ २४ ॥
 यथेदं निर्मितं विश्वं गुणैः शबलितं त्रिभिः ।
 तस्माच्छलवता सत्यं कुतोऽविद्धं भवेन्नृप ॥ २५ ॥
 मिश्रेण जनिता यैव स्थितिरेषा सनातनी ।
 वैभानसाश्च मुनयो निःसङ्गा निष्प्रतिग्रहाः ॥ २६ ॥

सत्ययुक्ता भवन्त्यत्र वीतरागा गतस्मृडाः ।
दृष्टान्तदर्शनार्थाय निर्मितास्ते य तादृशाः ॥ २७ ॥
अन्यत्सर्वं शबलितं गुणैरेभिस्त्रिभिर्नृप ।
नैकं वाङ्मयं पुराणेषु वेदेषु नृपसत्तम ॥ २८ ॥
धर्मशास्त्रेषु यादुगेषु सगुणै रथितेष्विह ।
सगुणः सगुणं कुर्यान्निर्गुणो न करोति वै ॥ २९ ॥
गुणास्ते मिश्रिताः सर्वे न पृथग्भावसङ्गताः ।
निर्व्यलीके स्थिरे धर्मे मतिः कस्यापि न स्थिरा ॥ ३० ॥
भवोद्भवे मडाराज मायया मोहितस्य वै ।
छन्द्रियाणि प्रमाथीनि तदासक्तं मनस्तथा ॥ ३१ ॥
करोति विविधान्भावान्गुणैस्त्वैः प्रेरितो भृशम् ।
ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्ताः प्राणिनः स्थिरजङ्गमाः ॥ ३२ ॥
सर्वे मायावशा राजन् सानुकीडति तैरिह ।
सर्वान्वै मोडयत्येषा विकुर्वत्यनिशं जगत् ॥ ३३ ॥
असत्यो जायते राजकार्यवान्प्रथमं नरः ।
छन्द्रियार्थाश्चिन्तयानो न प्राप्नोति यदा नरः ॥ ३४ ॥
तदर्थं छलमादत्ते छलात्पापे प्रवर्तते ।
कामः क्रोधश्च लोभश्च वैरिणो बलवत्तराः ॥ ३५ ॥
कृताकृतं न जानन्ति प्राणिनस्तद्दशं गताः ।
विभवे सत्यहङ्कारः प्रबलः प्रभवत्यपि ॥ ३६ ॥
अहङ्काराद्भवेन्मोहो मोहान्मरणमेव च ।
सङ्कल्पा बलवस्तत्र विकल्पाः प्रभवन्ति च ॥ ३७ ॥
छर्चासूया तथा द्वेषः प्रादुर्भवति येतसि ।
आशा तृषणा तथा दैन्यं दम्भोऽधर्ममतिस्तथा ॥ ३८ ॥
प्राणिनां प्रभवन्त्येते भावा मोहसमुद्भवाः ।
यज्ञदानानि तीर्थानि व्रतानि नियमास्तथा ॥ ३९ ॥
अहङ्काराभिभूतस्तु करोति पुरुषोऽन्वहम् ।
अहम्भावकृतं सर्वं प्रभवद्वै न शौचवत् ॥ ४० ॥

रागलोभात्कृतं कर्म सर्वाङ्गं शुद्धिवर्जितम् ।
 प्रथमं द्रव्यशुद्धिश्च द्रष्टव्या विभुषैः किल ॥ ४१ ॥
 अद्रोहेणार्जितं द्रव्यं प्रशस्तं धर्मकर्मणि ।
 द्रोडार्जितेन द्रव्येण यत्करोति शुभं नरः ॥ ४२ ॥
 विपरीतं भवेत्तत्तु क्लृप्तकाले नृपोत्तम ।
 मनोऽतिनिर्मलं यस्य स सम्यक्कलभाग्भवेत् ॥ ४३ ॥
 तस्मिन्विकारयुक्ते तु न यथार्थं क्लृप्तं लभेत् ।
 कर्तारः कर्मणां सर्वे आचार्यऋत्विजादयः ॥ ४४ ॥
 स्युस्ते विशुद्धमनसस्तदा पूर्णं भवेत्कलम् ।
 देशकालक्रियाद्रव्यकर्तृणां शुद्धता यद्वि ॥ ४५ ॥
 मन्त्राणां च तदा पूर्णं कर्मणां क्लृप्तमश्रुते ।
 शत्रूणां नाशमुद्दिश्य स्ववृद्धिं परमां तथा ॥ ४६ ॥
 करोति सुकृतं तद्भद्रिपरीतं भवेत्किल ।
 स्वार्थासक्तः पुमान्त्रित्यं न जानाति शुभाशुभम् ॥ ४७ ॥
 दैवाधीनः सदा कुर्यात्पापमेव न सङ्कतम् ।
 प्राजापत्याः सुराः सर्वे ऽयसुराश्च तद्दुद्भवाः ॥ ४८ ॥
 सर्वे ते स्वार्थनिरताः परस्परविरोधिनः ।
 सत्त्वोद्भवाः सुराः सर्वेऽप्युक्ता वेदेषु मानुषाः ॥ ४९ ॥
 रजोद्भवास्तामसास्तु तिर्यग्यः परिकीर्तिताः ।
 सत्त्वोद्भवानां तैर्वैरं परस्परमनारतम् ॥ ५० ॥
 तिरश्चामत्र किं चित्रं जातिवैरसमुद्भवे ।
 सदा द्रोहपरा देवास्तपोविघ्नकरास्तथा ॥ ५१ ॥
 असन्तुष्टा द्वेषपराः परस्परविरोधिनः ।
 अलङ्कारसमुद्भूतः संसारोऽयं यतो नृप ॥ ५२ ॥
 रागद्वेषविडीनस्तु स कथं जायते नृप ॥ ५३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 यतुर्थस्कन्धे अधमजगतः स्थितिवर्णनं नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४.४ ॥

४.५ पञ्चमोऽध्यायः । नरनारायणकथावर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

अथ किं भङ्गनोक्तेन संसारेऽस्मिन्नृपोत्तम ।

धर्मात्माद्रोहबुद्धिस्तु कश्चिद्भवति कर्त्तव्यित् ॥ १ ॥

रागद्वेषावृतं विश्वं सर्वं स्थावरजङ्गमम् ।

आद्यै युगेऽपि राजेन्द्र किमद्य कलिदूषिते ॥ २ ॥

देवाः सोर्ष्याश्च सद्रोहाश्छलकर्मरताः सदा ।

मानुषाणां तिरश्चां य का वार्ता नृप गण्यते ॥ ३ ॥

द्रोहपरे द्रोहपरो भवेदिति समानता ।

अद्रोहिणि तथा शान्ते विद्वेषः भलता स्मृता ॥ ४ ॥

यः कश्चित्तापसः शान्तो जपध्यानपरायणः ।

भवेत्तस्य जपे विघ्नकर्ता वै मघवा परम् ॥ ५ ॥

सतां सत्ययुगं साक्षात्सर्वद्वैवासतां कलिः ।

मध्यमो मध्यमानां तु क्रियायोगौ युगे स्मृतौ ॥ ६ ॥

कश्चित्कदाचिद्भवति सत्यधर्मानुवर्तकः ।

अन्यथान्ययुगानां वै सर्वे धर्मपरायणाः ॥ ७ ॥

वासना कारणं राजन् सर्वत्र धर्मसंस्थितौ ।

तस्यां वै मलिनायां तु धर्मोऽपि मलिनो भवेत् ॥ ८ ॥

मलिना वासना सत्यं विनाशायैति सर्वथा ।

ब्रह्मणो ऽदृष्टयाज्जातः पुत्रो धर्मं धृति स्मृतः ॥ ९ ॥

ब्राह्मणः सत्यसम्पन्नो वेदधर्मरतः सदा ।

दक्षस्य दृढितारो हि वृता दश महात्मना ॥ १० ॥

विवाहविधिना सम्यङ्मुनिना गृहधर्मिणा ।

तास्वञ्ज्जनयत्पुत्रान्धर्मः सत्यवतां वरः ॥ ११ ॥

हरिं कृष्णं नरं शैव तथा नारायणं नृप ।

योगाभ्यासरतो नित्यं हरिः कृष्णो भवतु ॥ १२ ॥

नरनारायणौ यैव येरतुस्तप उत्तमम् ।
 प्रालेयाद्भिः समागत्य तीर्थे भद्ररिकाश्रमे ॥ १३ ॥
 तपस्विषु धुरीणौ तौ पुराणौ मुनिसत्तमौ ।
 गृणन्तौ तत्परं ब्रह्म गङ्गाया विपुले तटे ॥ १४ ॥
 उरेशौ स्थितौ तत्र नरनारायणावृषी ।
 पूर्णं वर्षसहस्रं तु यच्छाते तप उत्तमम् ॥ १५ ॥
 तापितं य जगत्सर्वं तपसा सयरायरम् ।
 नरनारायणाभ्यां य शकः क्षोभं तदा ययौ ॥ १६ ॥
 शिन्ताविष्टः सहस्राक्षो मनसा समकल्पयत् ।
 किं कर्तव्यं धर्मपुत्रौ तापसौ ध्यानसंयुतौ ॥ १७ ॥
 सिद्धार्थां सुभृशं श्रेष्ठमासनं मे गृहीष्यतः ।
 विघ्नः कथं प्रकर्तव्यस्तपो येन भवेन्न हि ॥ १८ ॥
 उत्पाद्य कामं क्रोधञ्च लोभं वायतिदारुणम् ।
 षट्युद्दिश्य सहस्राक्षः समारुढ्य गजोत्तमम् ॥ १९ ॥
 विघ्नकामस्तु तरसा जगाम गन्धमादनम् ।
 गत्वा तत्राश्रमे पुण्ये तावपश्यञ्छतः ॥ २० ॥
 तपसा दीमदेलौ तु भास्कराविव योदितौ ।
 ब्रह्मविष्णु किमेतौ वै प्रकटौ वा विभावसू ॥ २१ ॥
 धर्मपुत्रावृषी ऐतौ तपसा किं करिष्यतः ।
 षति सञ्चिन्त्य तौ दृष्ट्वा तदोवाच शचीपतिः ॥ २२ ॥
 किं वा कार्यं महाभागौ ब्रूतं धर्मसुतौ किल ।
 ददामि वां वरं श्रेष्ठं दातुं यातोऽस्म्यहमृषी ॥ २३ ॥
 अद्यमपि दास्यामि तुष्टोऽस्मि तपसा किल ।
 व्यास उवाच ।
 अयं पुनः पुनः शकस्तावुवाच पुरः स्थितः ॥ २४ ॥
 नोयतुस्तावृषी ध्यानसंस्थितौ दृढयेतसौ ।
 ततो वै मोहिनीं मायां यकार भयदां वृषः ॥ २५ ॥
 वृकान्शिखांश्च व्याघ्रांश्च समुत्पाद्याभिभीषयत् ।

वर्षं वातं तथा वह्निं समुत्पाद्य पुनः पुनः ॥ २६ ॥
 भीषयामास तौ शक्रो मायां कृत्वा विमोहिनीम् ।
 भयतोऽपि वशं नीतौ न तौ धर्मसुतौ मुनी ॥ २७ ॥
 नरनारायणौ दृष्ट्वा शक्रः स्वभवनं गतः ।
 वरदाने प्रलुब्धौ न न भीतौ वह्निवायुतः ॥ २८ ॥
 व्याघ्रसिंहादिभिः कान्तौ यलितौ नाश्रमात्स्वकात् ।
 न तयोर्ध्यानभङ्गं वै कर्तुं कोऽपि क्षमोऽभवत् ॥ २९ ॥
 छन्दोऽपि सदनं गत्वा चिन्तयामास द्युःषितः ।
 यलितौ भयलोभाभ्यां नेमौ मुनिवरोत्तमौ ॥ ३० ॥
 चिन्तयन्तौ मडाविद्यामादिशक्तिं सनातनीम् ।
 ईश्वरीं सर्वलोकानां परां प्रकृतिमद्भुताम् ॥ ३१ ॥
 ध्यायतां कः क्षमो लोके बहुमायाविद्ययुत ।
 यन्मूलाः सकला माया देवासुरकृताः किल ॥ ३२ ॥
 ते कथं आधितुं शक्ता ध्यायन्ति गतकल्मषाः ।
 वाग्बीजं कामबीजञ्च मायाबीजं तथैव च ॥ ३३ ॥
 चित्ते यस्य भवेत्तं तु आधितुं कोऽपि न क्षमः ।
 मायया मोहितः शक्रो भूयस्तस्य प्रतिङ्कियाम् ॥ ३४ ॥
 कर्तुं कामवसन्तौ तु समाडूयाभ्रवीद्भयः ।
 मनोभव वसन्तेन रत्या युक्तो ब्रजधुना ॥ ३५ ॥
 अप्सरोभिः समायुक्तस्तरसा गन्धमादनम् ।
 नरनारायणौ तत्र पुराणावृषिसत्तमौ ॥ ३६ ॥
 कुरुतस्तप येकान्ते स्थितौ बहुरिकाश्रमे ।
 गत्वा तत्र समीपे तु तयोर्भन्मथ मार्गणैः ॥ ३७ ॥
 चित्तं कामातुरं कार्यं कुरु कार्यं ममाधुना ।
 मोहयित्वाऽप्य्याटयित्वा विशिष्यैस्ताऽयाशु च ॥ ३८ ॥
 वशीकुरु महाभाग मुनी धर्मसुतावपि ।
 को ज्यस्मिन् सर्वसंसारे देवो दैत्योऽथ मानवः ॥ ३९ ॥

यस्ते आणवशं प्राप्नो न याति भृशताडितः ।
 ब्रह्मांडं गिरिजनाथश्चन्द्रो वह्निर्विमोहितः ॥ ४० ॥
 गाणना कानयोः काम त्वद्भाणानां पराक्रमे ।
 वाराङ्गनागाणोऽयं ते सहायार्थं मथेरितः ॥ ४१ ॥
 आगमिष्यति तत्रैव रम्भादीनां मनोरमः ।
 ओका तिलोत्तमा रम्भा कार्यं साधयितुं क्षमा ॥ ४२ ॥
 त्वमेवैकः क्षमः कामं मिलितैः कस्तु संशयः ।
 कुरु कार्यं महाभाग ददामि तव वाञ्छितम् ॥ ४३ ॥
 प्रलोभितौ मयात्यर्थं वरदानैस्तपस्विनौ ।
 स्थानान्न यलितौ शान्तौ वृथायं मे गतः श्रमः ॥ ४४ ॥
 तथा वै मायया कृत्वा भीषितौ तापसौ भृशम् ।
 तथापि नोत्थितौ स्थानाद्देहदक्षापसौ न तौ ॥ ४५ ॥
 व्यास उवाच ।
 एति तस्य वयः श्रुत्वा शकं प्राड मनोभवः ।
 वासवाद्ये करिष्यामि कार्यं ते मनसेप्सितम् ॥ ४६ ॥
 यद्वि विष्णुं भुवेषं वा ब्रह्माणं वा द्दिवाकरम् ।
 ध्यायन्तौ तौ तदास्माकं भवितारौ वशी मुनी ॥ ४७ ॥
 देवीभक्तं वशीकर्तुं नाडं शक्तः कथञ्चन ।
 कामराज महाबीजं चिन्तयन्तं मनस्थलम् ॥ ४८ ॥
 तां देवीं चेन्महाशक्तिं संश्रितौ भक्तिभावतः ।
 न तदा मम आणानां गोयरी तापसौ डिल ॥ ४९ ॥
 एन्द्र उवाच ।
 गच्छ त्वं च महाभाग सर्वैस्तत्र समुद्यतेः ।
 कार्यं ममातिदुःसाध्यं कर्ता हितमनुत्तमम् ॥ ५० ॥
 व्यास उवाच ।
 एति तेन समादिष्टा ययुः सर्वे समुद्यताः ।
 यत्र तौ धर्मपुत्रौ द्वौ तेपाते दृष्टरं तपः ॥ ५१ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां

यतुर्थस्कन्धे नरनारायणकथावर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ४.५ ॥

४.६ षष्ठोऽध्यायः । अप्सरां नारायणसमीपे प्रार्थनाकरणम् ।

व्यास उवाच ।

प्रथमं तत्र सम्प्राप्तो वसन्तः पर्वतोत्तमे ।

पुष्पिताः पादपाः सर्वे द्विरेकालिविराजिताः ॥ १ ॥

आम्नाश्च बहुला रम्यास्तिलकाः किंशुकाः शुभा ।

सावास्तालास्तमालाश्च मधूकाः पुष्पिता बभूवुः ॥ २ ॥

बभूवुः कोकिलालापा वृक्षाग्रेषु मनोहराः ।

वल्ल्योऽपि पुष्पिताः सर्वा आलिलिङ्गुर्नगोत्तमान् ॥ ३ ॥

प्राणिनः स्वासु भार्यासु प्रेमयुक्ताः स्मरातुराः ।

बभूवुश्चातिमत्ताश्च कीडासक्ताः परस्परम् ॥ ४ ॥

ववुर्मन्दाः सुगन्धाश्च सुस्पर्शा दक्षिणानिलाः ।

छन्द्रेयाणि प्रमाथीनि मुनीनामपि याभवन् ॥ ५ ॥

रतियुक्तस्ततः कामः पूरयन्पञ्चमार्गाणान् ।

यकार त्वरितस्तत्र वासं बहरिकाम्रमे ॥ ६ ॥

रम्भा तिलोत्तमाद्याश्च गत्वा तत्र वराश्रमे ।

गानं यकुः सुगीतज्ञाः स्वरतानसमन्वितम् ॥ ७ ॥

तच्छ्रुत्वा मधुरोद्गीतं कोकिलानाञ्च कूजितम् ।

भ्रमरालिविरावञ्च प्रबुद्धौ तौ मुनीश्वरौ ॥ ८ ॥

ऋतुराजमकाले तु दृष्ट्वा तौ पुष्पितं वनम् ।

जातौ शिन्तापरौ तत्र नरनारायणावृषी ॥ ९ ॥

किमद्य शिशिरापायः सम्भूतः समयं विना ।

प्राणिनो विह्वलाः सर्वे लक्ष्यन्तेऽतिस्मरातुराः ॥ १० ॥

कालधर्मविपर्यासः कथमद्य दुरासदः ।

नरं नारायणः प्राढ विस्मयोत्सुल्ललोचनः ॥ ११ ॥

नारायण उवाच ।

पश्य भ्रातरिमे वृक्षाः पुष्पिताः प्रतिभान्ति वै ।

कोडिलावापसङ्घुष्टा भ्रमराविविराजिताः ॥ १२ ॥

शिशिरं भीममातङ्गं दारयन्स्वप्नरैर्नभैः ।

वसन्तकेसरी प्राप्ताः पलाशकुसुमैर्भुने ॥ १३ ॥

रक्ताशोककरा तन्वी देवर्षे किंशुकाङ्घ्रिका ।

नीलाशोककया श्यामा विकसिकमलानना ॥ १४ ॥

नीलेन्दीवरनेत्रा सा बिल्ववृक्षकूलस्तनी ।

प्रोस्कुल्लकुन्दरदना मञ्जरीकर्णशोभिता ॥ १५ ॥

अभ्युज्जवाधरा शुभा सिन्धुवारनभोद्भववा ।

पुंस्कोडिलस्वरा पुण्या कदम्बवसना शुभा ॥ १६ ॥

अर्धिवृन्दकलापा य सारसस्वननूपुरा ।

वासन्ती अद्भ्यरशना मत्तलंसगतिस्तथा ॥ १७ ॥

पुत्रजुवांशुकन्यस्तरोमराजिविराजिता ।

वसन्तलक्ष्मीः सम्प्राप्ता अलम् न अदरिकाश्रमे ॥ १८ ॥

अकाले किमियं प्राप्ता विस्मयोऽयं ममाधुना ।

तपोविघ्नकरा नूनं देवर्षे परिश्रित्तय ॥ १९ ॥

श्रूयते सुरनारीणां गानं ध्यानविनाशनम् ।

आवयोस्तपिभङ्गाय कृतं मधवता किल ॥ २० ॥

ऋतुराऽन्यथाकाले प्रीतिं सञ्जनयेत्कथम् ।

विघ्नोऽयं विडितो भाति भीतेनासुरशत्रुणा ॥ २१ ॥

वाताः सुगन्धाः शीताश्च समायान्ति मनोहराः ।

नान्यत्कारणमस्तील शतकृतुकृतिं विना ॥ २२ ॥

एति भ्रुवति विप्राग्ने देवे नारायणे विभौ ।

सर्वे दृष्टिपथं प्राप्ता मन्मथप्रभुभास्तदा ॥ २३ ॥

ददर्श भगवान्सर्वात्ररो नारायणस्तथा ।

विस्मयाविष्टमनसौ अब्रूवतुरुभावपि ॥ २४ ॥

मन्मथं मेनकां यैव रम्भां यैव तिलोत्तमाम् ।

पुष्पगन्धां सुकेशीं च मलाश्रेतां मनोरमाम् ॥ २५ ॥

प्रमद्भरां धृतास्त्रीञ्च गीतज्ञां चारुडासिनीम् ।
 यन्द्रप्रभां य सोमां य कोडिलावापमण्डिताम् ॥ २६ ॥
 विद्युन्मालाम्बुजाक्ष्यौ य तथा काञ्चनमालिनीम् ।
 अेताश्चान्या वरारोडा दृष्टास्ताभ्यां तदान्तिके ॥ २७ ॥
 तासां दृव्यष्टसलस्राणि पञ्चाशदधिकानि य ।
 वीक्ष्य तौ विस्मितौ जतौ कामसैन्यं सुविस्तरम् ॥ २८ ॥
 प्रणम्यात्रे स्थिताः सर्वा देववाराङ्गनास्तदा ।
 द्विव्याभरणभूषाढ्या द्विव्यमालोपशोभिताः ॥ २९ ॥
 जगुश्छलेन ताः सर्वाः पृथिव्यामतिदुर्लभम् ।
 तत्तथावस्थितं द्विव्यं मन्मथादिविवर्धनम् ॥ ३० ॥
 शुश्राव भगवान्विष्णुर्नरो नारायणस्तदा ।
 श्रुत्वा प्रोवाच तास्तत्र प्रीत्या नारायणो मुनिः ॥ ३१ ॥
 आस्यतां सुभ्रमत्रैव करोम्यातिथ्यमद्भुतम् ।
 भवत्योऽतिथिधर्मेण प्राप्ताःस्वर्गात्सुमध्यमाः ॥ ३२ ॥
 व्यास उवाच ।
 साभिमानस्तु सञ्च्यतस्तदा नारायणो मुनिः ।
 धन्द्रेण प्रेषिता नूनं तथा विघ्नचिकीर्षया ॥ ३३ ॥
 वराङ्ग्यः का षमाः सर्वाः सृजाम्यद्य नवाः किल ।
 अेताभ्यो द्विव्यरुपाश्च दर्शयामि तपोबलम् ॥ ३४ ॥
 षति सञ्चिन्त्य मनसा करेणोरुं प्रताप्य वै ।
 तरसोत्पादयामास नारीं सर्वाङ्गसुन्दरीम् ॥ ३५ ॥
 नारायणोरुसम्भूता ङ्युर्वशीति ततः शुभा ।
 ददृशुस्ताः स्थितास्तत्र विस्मयं परमं ययुः ॥ ३६ ॥
 तासां य परिचर्यार्थं तावतीश्चातिसुन्दरीः ।
 प्रादृशुकार तरसा तदा मुनिरसम्भ्रमः ॥ ३७ ॥
 गायन्त्यश्च उसन्त्यश्च नानोपायनपाणयः ।
 प्रणोमुस्ता मुनी सर्वाः स्थिताः कृत्वाञ्जलिं पुरः ॥ ३८ ॥
 तां वीक्ष्य विभ्रमकरीं तपसो विभूतिम् ॥

देवाङ्गना ङि मुमुक्षुः प्रविमोडयन्त्यः ।
 उच्युश्च तौ प्रमुदिताननपद्यशोभा
 रोमोद्गमोऽलसितधारुनिजाङ्गवल्ग्व्यः ॥ ३८ ॥

कुर्युः कथं स्तुतिमडो तपसो मडत्वं
 घैर्यं तथैव भवतामभिवीक्ष्य आलाः ।
 अस्मत्कटाक्षविषद्विग्धशरेण दग्धः
 को वा न तत्र भवतां मनसो व्यथा न ॥ ४० ॥

ज्ञातौ युवां नरडरेः परमांशभूतौ
 देवौ मुनी शमदमादिनिधी सदैव ।
 सेवानिमित्तमिड नो गमनं न कामं
 कार्यं डरेः शतमभस्य विधातुमेव ॥ ४१ ॥

भाग्धेन केन युवयोः डिल दर्शनं नः
 सम्पादितं न विदितं षलु सञ्चितं तत् ।
 चित्तं क्षमं निज्जने विडितं युवाभ्या-
 मस्मद्विधे डिल कृतागसि तापमुक्तम् ॥ ४२ ॥

कुर्वन्ति नैव विबुधास्तपसो व्यथं वै
 शापेन तुच्छकृलदेन मडानुभावाः ।
 व्यास उवाच ।

धत्थं निशम्य वयनं सुरकाभिनीनां
 तावूयतुर्मुनिवरौ विनयानतानाम् ॥ ४३ ॥

प्रीतौ प्रसन्नवदनौ जितकामलोभौ
 धर्मात्मजौ निजतपोरुचिशोभिताङ्गौ ।

नरनारायणवूयतुः
 भ्रुवन्तु वाञ्छितान् कामान्ददावस्तुष्टमानसौ ॥ ४४ ॥

यान्तु स्वर्गं गडीत्वेमामुर्वशीं चारुलोचनाम् ।
 उपायनमियं आला गच्छत्वघ मनोडरा ॥ ४५ ॥

दत्तावाभ्यां मघवतः प्रीणनायोरुसम्भवा ।
 स्वस्त्यस्तु सर्वदेवेभ्यो यथेष्टे प्रप्रजन्तु च ॥ ४६ ॥

(न कस्यापि तपोविघ्नं प्रकर्तव्यमतः परं ।) ॥

दिव्यं त्रियुः ।

क्व गच्छामो महाभाग प्राप्तास्ते पादपङ्कजम् ।

नारायणं सुरश्रेष्ठं भक्त्या परमया मुदा ॥ ४७ ॥

वाञ्छितं येद्भरं नाथ ददासि मधुसूदन ।

तुष्टः कमलपत्राक्षं भ्रवीमो मनसोऽस्मितम् ॥ ४८ ॥

पतिस्त्वं भव देवेश वरमेनं परन्तप ।

भवामः प्रीतियुक्तास्त्वां सेवितुं जगदीश्वर ॥ ४९ ॥

त्वया योत्पादिता नार्थः सन्त्यन्याश्चारुलोचनाः ।

उर्वश्याद्यास्तथा यान्तु स्वर्गं वै भवदाज्ञया ॥ ५० ॥

स्त्रीणां षोडशसालस्रं तिष्ठत्वत्र शतार्धकम् ।

सेवां तेऽत्र करिष्यामो युवयोस्तापसोत्तमौ ॥ ५१ ॥

वाञ्छितं दैडि देवेश सत्यवाग्भव माधव ।

आशाभङ्गो हि नारीणां हिंसनं परिकीर्तितम् ॥ ५२ ॥

कामार्तानाञ्च मुनिभिर्धर्मज्ञैस्तत्त्वदर्शिभिः ।

भाग्ययोगाद्विड प्राप्ताः स्वर्गात्त्रेमपरिप्लुताः ॥ ५३ ॥

त्यक्तुं नार्हसि देवेश समर्थोऽसि जगत्पते ।

नारायण उवाच ।

पूर्णा वर्षसालस्रं तु तपस्तप्तं मयात्र वै ॥ ५४ ॥

जितेन्द्रियेण चार्वाङ्ग्यः कथं भङ्गं करोम्यतः ।

नेच्छा कामे सुषुप्ते काञ्चित्सुषुप्तमविनाशके ॥ ५५ ॥

पशूनामपि साधर्म्ये रमेत मतिमान्धथम् ।

अप्सरस त्रियुः ।

शब्दादीनां च पञ्चानां मध्ये स्पर्शसुप्तं वरम् ॥ ५६ ॥

आनन्दरसमूलं वै नान्यदस्ति सुप्तं क्विल ।

अतोऽस्माकं महाराज वचनं कुरु सर्वथा ॥ ५७ ॥

निर्भरं सुप्तमासाद्य यरस्व गन्धमादने ।

यद्वि वाञ्छसि नाकत्वं नाधिको गन्धमादनात् ॥ ५८ ॥

રમસ્વાત્ર શુભે સ્થાને પ્રાપ્ય સર્વાઃ સુરાઙ્ગનાઃ ॥ ૫૯ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્યાં સંહિતાયાં ચતુર્થસ્કન્ધે

અપ્સરસાં નારાયણસમીપે પ્રાર્થનાકરણં નામ ષષ્ઠોઽધ્યાયઃ ॥ ૪.૬ ॥

૪.૭ સમમોઽધ્યાયઃ । અહઙ્કારાવર્તનવર્ણનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇત્યાકર્ણ્ય વચસ્તાસાં ધર્મપુત્રઃ પ્રતાપવાન્ ।

વિમર્શમકરોચ્ચિત્તે કિં કર્તવ્યં મયાધુના ॥ ૧ ॥

હાસ્યોઽહં મુનિવૃન્દેષુ ભવિષ્યામ્યદે સઙ્ગમાત્ ।

અહઙ્કારાદિદં પ્રાસં દુઃખં નાત્ર વિચારણા ।

મૂલં ધર્મવિનાશસ્ય પ્રથમં ચદહઙ્કૃતિઃ ॥ ૨ ॥

મૂલં સંસારવૃક્ષસ્ય યતઃ પ્રોક્તો મહાત્મભિઃ ।

દૃષ્ટ્વા મૌનં સમાધાય ન સ્થિતોઽહં સમાગતમ્ ॥ ૩ ॥

વારાઙ્ગનાગણં જુષ્ટં તેનાસં દુઃખભાજનમ્ ।

ઉત્પાદિતાસ્તથા નાર્યો મયા ધર્મવ્યયેન વૈ ॥ ૪ ॥

તાસ્તુ માં બાધિતું વૃત્તાઃ કામાર્તાઃ પ્રમદોત્તમાઃ ।

ઊર્ણનાભિરિવાધાહં જાલેન સ્વકૃતેન વૈ ॥ ૫ ॥

બદ્ધોઽસ્મિ સુદૃઢેનાત્ર કિં કર્તવ્યમતઃ પરમ્ ।

યદિ ચિન્તાં સમુત્સૃજ્ય સન્ત્યજામ્યબલા ઇમાઃ ॥ ૬ ॥

શમ્વા ભ્રષ્ટા વ્રજિષ્યન્તિ સર્વા ભગ્નમનોરથાઃ ।

મુક્તોઽહં સગ્ચરિષ્યામિ વિજને પરમં તપઃ ॥ ૭ ॥

તસ્માત્ક્રોધં સમુત્પાદ્ય ત્યક્ષ્યામિ સુન્દરીગણામ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ સચ્ચિન્ત્ય મનસા મુનિર્નારાયણસ્તદા ॥ ૮ ॥

વિમર્શમકરોચ્ચિત્તે સુખોત્પાદનસાધને ।

દ્વિતીયોઽયં મહાશત્રુઃ ક્રોધઃ સન્તાપકારકઃ ॥ ૯ ॥

કામાદ્યધિકો લોકે લોભાદપિ ચ દારુણઃ ।

ક્રોધાભિભૂતઃ કુરુતે હિંસાં પ્રાણવિઘાતિનીમ્ ॥ ૧૦ ॥

द्युभृदां सर्वभूतानां नरकारामदीर्घिकाम् ।
 यथाग्निर्घर्षाणाम्जातः पादपं प्रदडेत्तथा ॥ ११ ॥
 देहोत्पन्नस्तथा क्रोधो देहं दहति दारुणः ।
 व्यास उवाच ।
 एति सञ्चिन्त्यमानं तं भ्रातरं दीनमानसम् ॥ १२ ॥
 उवाच वचनं तथ्यं नरो धर्मसुतोऽनुजः ।
 नर उवाच ।
 नारायण महाभाग कोपं यच्छ महामते ॥ १३ ॥
 शान्तं भावं समाश्रित्य नाशयादङ्गुतिं पराम् ।
 पुराडङ्गारदोषेण तपो नष्टं किलावयोः ॥ १४ ॥
 सङ्ग्रामश्चाभवत्ताभ्यां भावाभ्यामसुरेण च ।
 द्विव्यवर्षसदस्रं तु प्रह्लादेन महाद्भुतम् ॥ १५ ॥
 द्युभं भङ्गुतरं प्राप्तं तत्रावाभ्यां सुरोत्तम ।
 तस्मात्क्रोधं परित्यज्य शान्तो भव मुनीश्वर ॥ १६ ॥
 (शान्तत्वं तपसो मूलं मुनिभिः परिकीर्तितं ।) ॥
 व्यास उवाच ।
 एति तस्य वचः श्रुत्वा शान्तोऽभूद्धर्मनन्दनः ।
 जनमेजय उवाच ।
 संशयोऽयं मुनिश्रेष्ठ प्रह्लादेन महात्मना ॥ १७ ॥
 विष्णुभक्तेन शान्तेन कथं युद्धं कृतं पुरा ।
 कृतवन्तौ कथं युद्धं नरनारायणावृषी ॥ १८ ॥
 तापसौ धर्मपुत्रौ द्वौ सुशान्तमानसावुभौ ।
 समागमः कथं जातस्तयोर्द्वैत्यसुतस्य च ॥ १९ ॥
 सङ्ग्रामस्तु कथं ताभ्यां कृतस्तेन महात्मना ।
 प्रह्लादोऽप्यतिधर्मात्मा ज्ञानवान्विष्णुतत्परः ॥ २० ॥
 नरनारायणौ तद्गत्तापसौ सत्त्वसंस्थितौ ।
 तेन ताभ्यां समुद्भूतं वैरं यद्वि परस्परम् ॥ २१ ॥
 तदा तपसि धर्मे च श्रम एव हि केवलम् ।

क्य जपः क्य तपश्चर्या पुरा सत्ययुगेऽपि च ॥ २२ ॥

तादृशैर्न जितं चित्तं क्रोधाऽङ्गारसंवृतम् ।

न क्रोधो न च मात्सर्यमङ्गाराङ्गुरं विना ॥ २३ ॥

अङ्गारात्समुत्पन्नाः कामक्रोधादयः किल ।

वर्षकोटिसङ्घं तु तपः कृत्वातिदारुणम् ॥ २४ ॥

अङ्गाराङ्गुरे जाते व्यर्थं भवति सर्वथा ।

यथा सूर्योदये जाते तमोरूपं न तिष्ठति ॥ २५ ॥

अङ्गाराङ्गुरस्याग्ने तथा पुण्यं न तिष्ठति ।

प्रह्लादोऽपि मलाभाग उरिणा समयुध्यत ॥ २६ ॥

तदा व्यर्थं कृतं सर्वं सुकृतं किल भूतले ।

नरनारायणौ शान्तौ विहाय परमं तपः ॥ २७ ॥

कृतवन्तौ यदा युद्धं क्य शमः सुकृतं पुनः ।

ईदृग्भ्यां सत्त्वयुक्ताभ्यामजेया यद्यङ्कृतिः ॥ २८ ॥

मादृशानाञ्च का वार्ता मुनेऽङ्गारसङ्घे ।

अङ्गारपरित्यक्तो न कोऽप्यस्ति जगत्त्रये ॥ २९ ॥

न भूतो भविता नैव यस्त्यक्तस्तेन सर्वथा ।

भुज्यते लोडनिगडैर्बद्धः काष्ठमयैस्तथा ॥ ३० ॥

अङ्गारनिबद्धस्तु न कदाचिद्भिर्भुज्यते ।

अङ्गारावृतं सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ ३१ ॥

भ्रमत्येव हि संसारे विष्णामूत्रप्रदूषिते ।

ब्रह्मज्ञानं कुतस्तावत्संसारे मोडसंवृते ॥ ३२ ॥

मतं भीमांसकानां वै सम्मतं भाति सुप्रत ।

महान्तोऽपि सदा युक्ताः कामक्रोधादिभिर्मुने ॥ ३३ ॥

मादृशानां कलावस्मिन्का कथा मुनिसत्तम ।

व्यास उवाच ।

कार्यं वै कारणाद्भिन्नं कथं भवति भारत ॥ ३४ ॥

कटकं कुण्डलञ्चैव सुवर्णसदृशं भवेत् ।

अङ्गारोद्भवं सर्वं ब्रह्माण्डं सयराचरम् ॥ ३५ ॥

पटस्तन्तुवशः प्रोक्तस्तद्वियुक्तः कथं भवेत् ।
 मायागुणैस्त्रिभिः सर्वं रचितं स्थिरजङ्गमम् ॥ ३६ ॥
 सतृष्णस्तम्भपर्यन्तं का तत्र परिदेवना ।
 ब्रह्मा विषणुस्तथा रुद्रस्ते याडङ्गारमोहिताः ॥ ३७ ॥
 भ्रमन्त्यस्मिन्महागाधे संसारे नृपसत्तम ।
 वसिष्ठनारदाद्याश्च मुनयो ज्ञानिनः परम् ॥ ३८ ॥
 तेऽभिभूताः संसरन्ति संसारेऽस्मिन्पुनः पुनः ।
 न कोऽप्यस्ति नृपश्रेष्ठ त्रिषु लोकेषु देहभृत् ॥ ३९ ॥
 ओम्निर्मायागुणैर्भुक्तः शान्त आत्मसुप्ते स्थितः ।
 कामक्रोधौ तथा लोभो मोहोऽडङ्गारसम्भवः ॥ ४० ॥
 न मुञ्चन्ति नरं सर्वं देहवन्तं नृपोत्तम ।
 अधीत्य वेदशास्त्राणि पुराणानि विचिन्त्य य ॥ ४१ ॥
 कृत्वा तीर्थाटनं दानं ध्यानञ्चैव सुरार्यनम् ।
 करोति विषयासक्तः सर्वं कर्म य यौरवत् ॥ ४२ ॥
 विचारयति नो पूर्वं काममोहमदान्वितः ।
 कृते युगेऽपि त्रेतायां द्वापरे कुरुनन्दन ॥ ४३ ॥
 विद्ध्योऽत्रास्ति य धर्मोऽपि का कथाद्य कलौ पुनः ।
 स्वर्धा सदैव सद्रोहा लोभामर्षो य सर्वदा ॥ ४४ ॥
 अयंविधोऽस्ति संसारो नात्र कार्या विचारणा ।
 साधवो विरला लोके भवन्ति गतमत्सराः ॥ ४५ ॥
 जितक्रोधा जितामर्षा दृष्टान्तार्थं व्यवस्थिताः ।
 राज्ञोवाच ।
 ते धन्याः कृतपुण्यास्ते मद्मोहविवर्जिताः ॥ ४६ ॥
 जितेन्द्रियाः सदायारा जितं तैर्भुवनत्रयम् ।
 दूनोमि पातकं स्मृत्वा पितुर्मम मलात्मनः ॥ ४७ ॥
 कृतस्तपस्विनः कण्ठे मृतसर्पो ऽयद्यं विना ।
 अतस्तस्य मुनिश्रेष्ठ भविता किं ममाग्रतः ॥ ४८ ॥

ન જાને બુદ્ધિસમ્મોહાલિં વા કાર્યં ભવિષ્યતિ ।
 મધુ પશ્યતિ મૂઢાત્મા પ્રપાતં નૈવ પશ્યતિ ॥ ૪૯ ॥
 કરોતિ નિન્દિતં કર્મં નરકાન્ન બિભેતિ ચ ।
 કથં યુદ્ધં પુરા વૃત્તં વિસ્તરાત્તદ્વદસ્વ મે ॥ ૫૦ ॥
 પ્રહ્લાદેન યથા યોગ્યં નરનારાયણસ્ય વૈ ।
 પ્રહ્લાદસ્તુ કથં યાતઃ પાતાલાત્તદ્વદસ્વ મે ॥ ૫૧ ॥
 સારસ્વતે મહાતીર્થે પુણ્યે બદરિકાશ્રમે ।
 નરનારાયણૌ શાન્તૌ તાપસૌ મુનિસત્તમૌ ॥ ૫૨ ॥
 કૃતવન્તૌ તથા યુદ્ધં હેતુના કેન માનદ ।
 વૈરં ભવતિ વિત્તાર્થં દારાર્થં વા પરસ્પરમ્ ॥ ૫૩ ॥
 એષણારહિતૌ કસ્માચ્ચક્રતુઃ પ્રધનં મહત્ ।
 પ્રહ્લાદોઽપિ ચ ધર્માત્મા જ્ઞાત્વા દેવૌ સનાતનૌ ॥ ૫૪ ॥
 કૃતવાન્સ કથં યુદ્ધં નરનારાયણૌ મુની ।
 એતદ્વિસ્તરતો બ્રહ્મઞ્છ્રોતુમિચ્છામિ કારણમ્ ॥ ૫૫ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં
 ચતુર્થસ્કન્ધે અહકુરાવર્તનવાર્ણનં નામ સમમોઽધ્યાયઃ ॥ ૪.૭ ॥

૪.૮ અષ્ટમોઽધ્યાયઃ । પ્રહ્લાદતીર્થયાત્રાવાર્ણનમ્ ।

સૂત ઉવાચ ।
 ઇતિ પૃષ્ઠસ્તદા વિપ્રો રાજ્ઞા પારીક્ષિતેન વૈ ।
 ઉવાચ વિસ્તરાત્સર્વં વ્યાસઃ સત્યવતીસુતઃ ॥ ૧ ॥
 જનમેજયોઽપિ ધર્માત્મા નિર્વેદં પરમં ગતઃ ।
 ચિત્તં દુશ્ચરિતં મત્વા વૈરાટીતનયસ્ય વૈ ॥ ૨ ॥
 તસ્યૈવોદ્ધરણાર્થાય ચકાર સતતં મનઃ ।
 વિપ્રાવમાનપાપેન યમલોકં ગતસ્ય વૈ ॥ ૩ ॥
 પુત્રામનરકાદશસ્માત્રાયતે પિતરં સ્વકમ્ ।
 પુત્રેતિ નામ સાર્થં સ્યાત્તેન તસ્ય મુનીશ્વરાઃ ॥ ૪ ॥
 સર્પદંષ્ટં નૃપં શ્રુત્વા હર્ષ્યોપરિ મૃતં તથા ।

विप्रशापाद्यैस्तरेयं स्नानदानविवर्जितम् ॥ ५ ॥
 पितुर्गतिं निशम्यासौ निर्वेदं गतवानृषः ।
 पारीक्षितो महाभागः सन्तप्तो भयविह्वलः ॥ ६ ॥
 पप्रच्छाथ मुनिं व्यासं गृहागतमनिन्दितः ।
 नरनारायणस्येमां कथां परमविस्मृताम् ॥ ७ ॥
 व्यास उवाच ।
 स यदा निहतो रौद्रो हिरण्यकशिपुर्नृप ।
 अभिषिक्तस्तदा राजये प्रह्लादो नाम तत्सुतः ॥ ८ ॥
 तस्मिञ्छासति दैत्येन्द्रे देवब्राह्मणपूजके ।
 भर्षैर्भूमौ नृपतयो यजन्तः श्रद्धयान्विताः ॥ ९ ॥
 ब्राह्मणान्नाश्च तपोधर्मतीर्थयात्राश्च कुर्वते ।
 वैश्याश्च स्वस्ववृत्तिस्थाः शूद्राः शुश्रूषणो रताः ॥ १० ॥
 नृसिंहेन य पाताले स्थापितः सोऽथ दैत्यराट् ।
 राजयं यकार तत्रैव प्रजापालनतत्परः ॥ ११ ॥
 कदाचिद् भृगुपुत्रोऽथ व्यवनाभ्यो महातपाः ।
 जगाम नर्मदां स्नातुं तीर्थं वै व्याहृतीश्वरम् ॥ १२ ॥
 रेवां मडानदीं दृष्ट्वा ततस्तस्यामवातरत् ।
 उत्तरन्तं प्रजग्राह नागो विषभयङ्करः ॥ १३ ॥
 गृहीतो भयभीतस्तु पाताले मुनिसत्तमः ।
 सस्मार मनसा विष्णुं देवदेवं जनार्दनम् ॥ १४ ॥
 संस्मृते पुण्डरीकाक्षे निर्विषोऽभून्महोरगः ।
 न प्राप व्यवनो द्युभं नीयमानो रसातलम् ॥ १५ ॥
 द्विजिह्वेन मुनिस्त्यक्तो निर्विण्णेनातिशङ्किना ।
 मां शपेत मुनिः कुद्भस्तापसोऽयं मडानिति ॥ १६ ॥
 यथार नागकन्याभिः पूजितो मुनिसत्तमः ।
 विवेशाप्यथ नागानां दानवानां महत्पुरम् ॥ १७ ॥
 कदाचिद्भृगुपुत्रं तं वियरन्तं पुरोत्तमे ।
 ददर्श दैत्यराजोऽसौ प्रह्लादो धर्मवत्सलः ॥ १८ ॥

दृष्ट्वा तं पूजयामास मुनिं दैत्यपतिस्तदा ।
 पप्रच्छ कारणं किं ते पातालागमने वद ॥ १९ ॥
 प्रेषितोऽसि किमिन्द्रेण सत्यं ब्रूहि द्विजोत्तम ।
 दैत्यविद्वेषयुक्तेन मम राजयद्विद्वेषया ॥ २० ॥
 अथ वन उवाच ।
 किं मे मधवता राजन् यदहं प्रेषितः पुनः ।
 दूतकार्यं प्रकुर्वाणः प्राप्तवान्नगरे तव ॥ २१ ॥
 विद्धि मां भृगुपुत्रं तं स्वनेत्रं धर्मतत्परम् ।
 मा शङ्कां कुरु दैत्येन्द्र वासवप्रेषितस्य वै ॥ २२ ॥
 स्नानार्थं नर्मदां प्राप्तः पुण्यतीर्थे नृपोत्तम ।
 नधामेवावतीर्णोऽहं गृहीतश्च मलाहिना ॥ २३ ॥
 जातोऽसौ निर्विषः सर्पो विष्णोः संस्मरणादिव ।
 मुक्तोऽहं तेन नागेन प्रभावात्स्मरणास्य वै ॥ २४ ॥
 अत्रागतेन राजेन्द्र मयामं तव दर्शनम् ।
 विष्णुभक्तोऽसि दैत्येन्द्र तद्भक्तं मां विचिन्तय ॥ २५ ॥
 व्यास उवाच ।
 तन्निशम्य वयः श्वक्ष्णं छिरण्यकशिपोः सुतः ।
 पप्रच्छ परया प्रीत्या तीर्थानि विविधानि य ॥ २६ ॥
 प्रह्लाद उवाच ।
 पृथिव्यां कानि तीर्थानि पुण्यानि मुनिसत्तम ।
 पाताले च तथाकाशे तानि नो वद विस्तरात् ॥ २७ ॥
 अथ वन उवाच ।
 मनोवाक्कायशुद्धानां राजंस्तीर्थं पदे पदे ।
 तथा मलिनचित्तानां गङ्गापि कीकटाधिका ॥ २८ ॥
 प्रथमं येन्मनः शुद्धं जातं पापविवर्जितम् ।
 तदा तीर्थानि सर्वाणि पावनानि भवन्ति वै ॥ २९ ॥
 गङ्गातीरे हि सर्वत्र वसन्ति नगराणि च ।

प्रजाश्रैवाकरा ग्रामाः सर्वे भेटास्तथापरे ॥ ३० ॥

निषादानां निवासाश्च डैवर्तानां तथापरे ।

डूलाब्जङ्गमसानां च भ्मेच्छानां दैत्यसत्तम ॥ ३१ ॥

पिबन्ति सर्वदा गाङ्गां जलं ब्रह्मोपमं सदा ।

स्नानं कुर्वन्ति दैत्येन्द्र त्रिकालं स्वेच्छया जनाः ॥ ३२ ॥

तत्रैकोऽपि विशुद्धात्मा न भवत्येव मारिष ।

किं क्वलं तर्हि तीर्थस्य विषयोपलतात्मसु ॥ ३३ ॥

कारणं मन्येवात्र नान्यद्राजन्वियिन्तय ।

मनःशुद्धिं प्रकर्तव्या सततं शुद्धिमिच्छता ॥ ३४ ॥

तीर्थवासी मलापापी भवेत्त्रात्मवञ्चनात् ।

तत्रैवायशितं पापमानन्त्याय प्रकल्पते ॥ ३५ ॥

यथेन्द्रवारुणं पक्वं मिष्टं नैवोपजायते ।

भावदुष्टस्तथा तीर्थे कोटिस्तातो न शुध्यति ॥ ३६ ॥

प्रथमं मनसः शुद्धिः कर्तव्या शुभमिच्छता ।

शुद्धे मनसि द्रव्यस्य शुद्धिर्भवति नान्यथा ॥ ३७ ॥

तथैवायारशुद्धिः स्थाततस्ततीर्थं प्रसिध्यति ।

अन्यथा तु कृतं सर्वं व्यर्थं भवति तत्क्षणात् ॥ ३८ ॥

(डीनवर्णस्य संसर्गं तीर्थे गत्वा सदा त्यजेत् ।) ॥

भूतानुकम्पनं शैव कर्तव्यं कर्मणा धिया ।

यदि पृथक्सि राजेन्द्र तीर्थं वक्ष्याम्यनुत्तमम् ॥ ३९ ॥

प्रथमं नैमिषं पुण्यं यकतीर्थं च पुष्करम् ।

अन्येषां शैव तीर्थानां सङ्ख्या नास्ति महीतले ॥ ४० ॥

पावनानि च स्थानानि बहूनि नृपसत्तम ।

व्यास उवाच ।

तच्छ्रुत्वा वचनं राजा नैमिषं गन्तुमुद्यतः ॥ ४१ ॥

नोदयामास दैत्यान्वै डर्षनिर्भरमानसः ।

प्रह्लाद उवाच ।

उत्तिष्ठन्तु मलाभागा गमिष्यामोऽद्य नैमिषम् ॥ ४२ ॥

द्रक्ष्यामः पुण्डरीकाक्षं पीतवाससमच्युतम् ।

व्यास उवाच ।

धृत्युक्ता विष्णुभक्तेन सर्वे ते दानवास्तदा ॥ ४३ ॥

तेनैव सल पातालात्रिर्ययुः परया मुदा ।

ते समेत्य य दैतेया दानवाश्च मलाबलाः ॥ ४४ ॥

नैमिषाराण्यमासाद्य स्नानं यकुर्मुदान्विताः ।

प्रह्लादस्तत्र तीर्थेषु यरन्दैत्यैः समन्वितः ॥ ४५ ॥

सरस्वतीं मलापुण्यां ददर्श विमलोदकाम् ।

तीर्थे तत्र नृपश्रेष्ठ प्रह्लादस्य मलात्मनः ॥ ४६ ॥

मनः प्रसन्नं सञ्जातं स्नात्वा सारस्वते जले ।

विधिवत्तत्र दैत्येन्द्रः स्नानदानादिकं शुभे ॥ ४७ ॥

यकारातिप्रसन्नात्मा तीर्थे परमपावने ॥ ४८ ॥

धृति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

यतुर्थस्कन्धे प्रह्लादतीर्थयात्रावर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ४.८ ॥

४.८ नवमोऽध्यायः । प्रह्लादनारायणयोर्युद्धे विष्णोरागमनवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

कुर्वस्तीर्थविधिं तत्र छिरण्यकशिपोः सुतः ।

न्यग्रोधं सुमल्ल्यायमपश्यत्पुरतस्तदा ॥ १ ॥

ददर्श बाणानपरान्नाजतीयकांस्तदा ।

गृध्रपक्षयुतांस्तीप्राच्छिलाधौतान्मलोभवलान् ॥ २ ॥

चिन्तयामास मनसा कस्येमे विशिषास्त्विल ।

ऋषीणामाश्रमे पुण्ये तीर्थे परमपावने ॥ ३ ॥

अेवं चिन्तयतानेन कृष्णाजिनधरौ मुनी ।

समुन्नतजटाभारौ दृष्टौ धर्मसुतौ तदा ॥ ४ ॥

तयोरग्रे धृते शुभ्रे धनुषी लक्षणांन्विते ।

शाङ्गमाजगवञ्चैव तथाक्षय्यौ मलेषुधी ॥ ५ ॥

ध्यानस्थौ तौ महाभागौ नरनारायणवृषी ।
 दृष्ट्वा धर्मसुतौ तत्र दैत्यानामधिपस्तदा ॥ ६ ॥
 ङोघरक्तेक्षणस्तौ तु प्रोवायासुरपालकः ।
 किं भवद्भ्यां समारब्धो दम्भो धर्मविनाशनः ॥ ७ ॥
 न श्रुतं नैव दृष्टं हि संसारेऽस्मिन्नुदापि हि ।
 तपसश्चरणं तीव्रं तथा यापस्य धारणम् ॥ ८ ॥
 विरोधोऽयं युगे याद्ये कथं युक्तं कलिप्रियम् ।
 ब्राह्मणस्य तपो युक्तं तत्र किं यापधारणम् ॥ ९ ॥
 क्व जटाधारणं देहे क्वेषुधी य विऽम्भनौ ।
 धर्मस्याचरणं युक्तं युवयोर्दिव्यभावयोः ॥ १० ॥
 व्यास उवाच ।
 एति तस्य वयः श्रुत्वा नरः प्रोवाच भारत ।
 का ते चिन्तात्र दैत्येन्द्र वृथा तपसि यावयोः ॥ ११ ॥
 सामर्थ्ये सति यद्दुर्यात्तत्सम्पद्येत तस्य हि ।
 आवां कार्यद्भये मन्तु समर्थौ लोकाविश्रुतौ ॥ १२ ॥
 युद्धे तपसि सामर्थ्यं त्वं पुनः किं करिष्यसि ।
 गच्छ मार्गे यथाकामं कस्मादत्र विकत्यसे ॥ १३ ॥
 ब्रह्मतेजो दुराराध्यं न त्वं वेद विमोहितः ।
 विप्रयय्यां न कर्तव्या प्राणिभिः सुभमीप्सुभिः ॥ १४ ॥
 प्रह्लाद उवाच ।
 तापसौ मन्तुबुद्धी स्थो मृषा वां गर्वमोहितौ ।
 मयि तिष्ठति दैत्येन्द्रे धर्मसेतुप्रवर्तके ॥ १५ ॥
 न युक्तमेतत्तीर्थेऽस्मिन्नधर्माचरणं पुनः ।
 का शक्तिस्तव युद्धेऽस्ति दर्शयाद्य तपोधन ॥ १६ ॥
 व्यास उवाच ।
 तदाकार्ण्यं वयस्तस्य नरस्तं प्रत्युवाच उ ।
 युद्धस्वाद्य मया सार्धं यद्वि ते मतिरीदृशी ॥ १७ ॥
 अद्य ते स्फोटयिष्यामि मूर्धानमसुराधम ।

(યુદ્ધે શ્રદ્ધા ન તે પશ્ચાદ્ભવિષ્યતિ કદાચન ।) ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

તન્નિશમ્ય વચસ્તસ્ય દૈત્યેન્દ્રઃ ક્રુપિતસ્તદા ॥ ૧૮ ॥

પ્રહ્લાદો બલવાનત્ર પ્રતિજ્ઞામારુરોહ સઃ ।

યેન કેનાપ્યુપાયેન જૈષ્ઠ્યામિ તાવુભાવપિ ॥ ૧૯ ॥

નરનારાયણૌ દાન્તાવૃષી તપિસમન્વિતૌ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા વચનં દૈત્યઃ પ્રતિગૃહ્ય શરાસનમ્ ॥ ૨૦ ॥

આકૃષ્ય તરસા ચાપં જ્યાશબદ્ધચ ચકાર હ ।

નરોડપિ ધનુરાદાય શરાંસ્તીપ્રાચ્છિલાશિતાન્ ॥ ૨૧ ॥

મુમોચ બહુશઃ કોધાત્પ્રહ્લાદોપરિ પાર્થિવ ॥ ૨૨ ॥

તાન્દૈત્યરાજસ્તપનીયપુડ્ગ્ભૈ-

શ્ચિચ્છેદ બાણૈસ્તરસા સમેત્ય ।

સમીક્ષ્ય છિન્નાંશ્ચ નરઃ સ્વસૃષ્ટા-

નન્યાન્મુમોચાશુ રુષાન્વિતો વૈ ॥ ૨૩ ॥

દૈત્યાથિપસ્તાનપિ તીવ્રવેગૈ-

શિછિત્વા જઘાનોરસિ તં મુનીન્દ્રમ્ ।

નરોડપિ તં પચ્યભિરાશુગૈશ્ચ

કુદ્ધોડહનદૈત્યપતિં બાહુદેશે ॥ ૨૪ ॥

સેન્દ્રાઃ સુરાસ્તત્ર તથોર્હિ યુદ્ધં

દ્રષ્ટું વિમાનેર્ગગનસ્થિતાશ્ચ ।

નરસ્ય વીર્યં યુધિ સંસ્થિતસ્ય

તે તુષ્ટવુર્દૈત્યપતેશ્ચ ભૂયઃ ॥ ૨૫ ॥

વવર્ષ દૈત્યાથિપ આત્તયાપઃ

શિલીમુખાનમ્બુધરો યથાપઃ ।

આદાય શાર્ફંગ ધનુરપ્રમેયં

મુમોચ બાણાચ્છિતહેમપુડ્ગ્ખાન્ ॥ ૨૬ ॥

બભૂવ યુદ્ધં તુમુલં તયોસ્તુ

જયૈષિણોઃ પાર્થિવ દેવદૈત્યયોઃ ।

ववर्षुराकाशापथे स्थितास्ते

पुष्पाणि दिव्यानि प्रदृष्टयित्ताः ॥ २७ ॥

युकोप दैत्याधिपतिर्लरी स

मुमोय बाणानतितीव्रवेगान् ।

चिच्छेद तान्धर्मसुतः सुतीक्ष्णै-

र्धनुर्विमुक्तैर्विशिष्यैस्तदाऽऽशु ॥ २८ ॥

ततो नारायणं बाणैः प्रह्लादश्चातिकर्षितैः ।

ववर्ष सुस्थितं वीरं धर्मपुत्रं सनातनम् ।

नारायणोऽपि तं वेगान्मुक्तैर्बाणैः शिवाशितैः ॥ २९ ॥

तुतोद्यातीव पुरतो दैत्यानामधिपं स्थितम् ।

सन्निपातोऽम्भरे तत्र दिदृक्षूणां बभूव उ ॥ ३० ॥

देवानां दानवानाञ्च कुर्वतां जयघोषणाम् ।

उभयोः शरवर्षेण छादिते गगने तदा ॥ ३१ ॥

दिव्यापि रात्रिसदृशं बभूव तिमिरं मउत् ।

उच्युः परस्परं देवा दैत्याश्चातीव विस्मिताः ॥ ३२ ॥

अदृष्टपूर्वं युद्धं वै वर्ततेऽद्य सुदारुणम् ।

देवर्षयोऽथ गन्धर्वा यक्षकिन्नरपन्नगाः ॥ ३३ ॥

विधाधराश्चारणाश्च विस्मयं परमं ययुः ।

नारदः पर्वतश्रौव प्रेक्षणार्थं स्थितौ मुनी ॥ ३४ ॥

नारदः पर्वतं प्राह नेदृशं चाभवत्पुरा ।

तारकासुरयुद्धञ्च तथा वृत्रासुरस्य च ॥ ३५ ॥

मधुकैटभयोर्युद्धं हरिणा चेदृशं कृतम् ।

प्रह्लादः प्रबलः शूरो यस्मान्नारायणेन च ॥ ३६ ॥

करोति सदृशं युद्धं सिद्धेनाद्भुतकर्मणा ।

व्यास उवाच ।

दिने दिने तथा रात्रौ कृत्वा कृत्वा पुनः पुनः ॥ ३७ ॥

यङ्कतुः परमं युद्धं तौ तदा दैत्यतापसौ ।

नारायणस्तु चिच्छेद प्रह्लादस्य शरासनम् ॥ ३८ ॥

તરસૈકેન બાણેન સ ચાન્યધ્વનુરાદદે ।
 નારાયણસ્તુ તરસા મુક્ત્વાન્યગ્ચ શિલીમુખ્યમ્ ॥ ૩૯ ॥
 તદૈવ મધ્યતશ્ચાપં ચિચ્છેદ લઘુહસ્તકઃ ।
 છિન્નં છિન્નં પુનર્દૈત્યો ધનુરન્યત્સમાદદે ॥ ૪૦ ॥
 નારાયણસ્તુ ચિચ્છેદ વિશિષ્ઠૈરાશુ કોપિતઃ ।
 છિન્ને ધનુષિ દૈત્યેન્દ્રઃ પરિઘં તુ સમાદદે ॥ ૪૧ ॥
 જઘાન ધર્મજં તૂર્ણં બાહ્નોર્મધ્યેડતિકોપનઃ ।
 તમાયાન્તં સ બલવાન્માર્ગાણૈર્નવભિર્મુનિઃ ॥ ૪૨ ॥
 ચિચ્છેદ પરિઘં ઘોરં દશભિસ્તમતાડયત્ ।
 ગદામાદાય દૈત્યેન્દ્રઃ સર્વાયસમર્થો દૃઢામ્ ॥ ૪૩ ॥
 જાનુદેશે જઘાનાશુ દેવં નારાયણં રુષા ।
 ગદયા ચાપિ ગિરિવત્સંસ્થિતઃ સ્થિરમાનસઃ ॥ ૪૪ ॥
 ધર્મપુત્રોડતિબલવાન્મુમોચાશુ શિલીમુખાન્ ।
 ગદાં ચિચ્છેદ ભગવાંસ્તદા દૈત્યપતેર્દૃઢામ્ ॥ ૪૫ ॥
 વિસ્મયં પરમં જગ્મુઃ પ્રેક્ષકા ગગને સ્થિતાઃ ।
 સ તુ શક્તિં સમાદાય પ્રહ્લાદઃ પરવીરહા ॥ ૪૬ ॥
 ચિક્ષેપ તરસા કુહ્લો બલાન્નારાયણોરસિ ।
 તામાપતન્તીં સંવીક્ષ્ય બાણૈર્નૈકેન લીલયા ॥ ૪૭ ॥
 સમધા કૃતવાનાશુ સમભિસ્તં જઘાન હ ।
 દિવ્યવર્ષશતં ચૈવ તદ્યુક્તં પરમં તયોઃ ॥ ૪૮ ॥
 જાતં વિસ્મયદં રાજન્ સર્વેષાં તત્ર ચાશ્રમે ।
 તદાડડજગામ તરસા પીતવાસાશ્ચતુર્ભુજઃ ॥ ૪૯ ॥
 પ્રહ્લાદસ્યાશ્રમં તત્ર જગામ ચ ગદાધરઃ ।
 ચતુર્ભુજો રમાકાન્તો રથાડ્ગદરપદ્મભૃત્ ॥ ૫૦ ॥
 દૃષ્ટ્વા તમાગતં તત્ર હિરણ્યકશિપોઃ સુતઃ ।
 પ્રણમ્ય પરયા ભક્ત્યા પ્રાગ્જલિઃ પ્રત્યુવાચ હ ॥ ૫૧ ॥
 પ્રહ્લાદ ઉવાચ ।
 દેવદેવ જગનાથ ભક્તવત્સલ માધવ ।

कथं न जितवानाजवडमेतौ तपस्विनौ ।
 सङ्ग्रामस्तु मया देव कृतः पूर्णं शतं समाः ॥ ५२ ॥
 सुराणां न जितौ कस्मादिति मे विस्मयो मडान् ।
 विष्णुरुवाच ।
 सिद्धाविमौ मद्दंशौ य विस्मयः कोऽत्र मारिष ॥ ५३ ॥
 तापसौ न जितात्मानौ नरनारायणौ जितौ ।
 गच्छ त्वं वितलं राजन् कुरु भक्तिं ममायलाम् ॥ ५४ ॥
 नाभ्यां कुरु विरोधं त्वं तापसाभ्यां मडामते ।
 व्यास उवाच ।
 धत्याज्ञामो दैत्यराजो निर्ययावसुरैः सह ॥ ५५ ॥
 नरनारायणौ भूयस्तपोयुक्तौ बभूवतुः ॥ ५६ ॥
 धिति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 यतुर्थस्कन्धे प्रह्लादनारायणयोर्युद्धे विष्णोरागमनवार्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ४.६ ॥

४.१० दशमोऽध्यायः । भृगुशापकारणवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।
 सन्देहोऽयं मडानत्र पाराशर्यं कथानके ।
 नरनारायणौ शान्तौ वैष्णवांशौ तपोधनौ ॥ १ ॥
 तीर्थाश्रयो सत्त्वयुक्तौ वन्याशनपरी सदा ।
 धर्मपुत्रौ मडात्मानौ तापसौ सत्यसंस्थितौ ॥ २ ॥
 कथं रागसमायुक्तौ जातौ युद्धे परस्परम् ।
 सङ्ग्रामं यङ्कतुः कस्मात्त्यक्त्वा तपिमनुत्तमाम् ॥ ३ ॥
 प्रह्लादेन समं पूर्णं दिव्यवर्षशतं डिव ।
 छित्वा शान्तिसुभं युद्धं कृतवन्तौ कथं मुनी ॥ ४ ॥
 कथं तौ यङ्कतुर्बुद्धं प्रह्लादेन समं मुनी ।
 कथयस्व मडाभाग कारणं विग्रहस्य वै ॥ ५ ॥
 (डामिनी कनकं कार्यं कारणं विग्रहस्य वै) ॥
 युद्धबुद्धिः कथं जाता तयोश्च तद्विरक्तयोः ।

तथाविधं तपस्तप्तं ताभ्याञ्च केन छेतुना ॥ ६ ॥
 मोडार्थं सुभभोगार्थं स्वर्गार्थं वा परन्तप ।
 कृतमत्युत्कटं ताभ्यां तपः सर्वकृलप्रदम् ॥ ७ ॥
 मुनिभ्यां शान्तचित्ताभ्यां प्राप्तं किं कृलमद्भुतम् ।
 तपसा पीडितो देवः सङ्ग्रामेण पुनः पुनः ॥ ८ ॥
 द्रिव्यवर्षशतं पूर्णं श्रमेण परिपीडितौ ।
 न राजयार्थे धने वापि न दारेषु गृहेषु च ॥ ९ ॥
 किमर्थं तु कृतं युद्धं ताभ्यां तेन मडात्मना ।
 निरीडः पुरुषः कस्मात्प्रकुर्याद्दुष्टमीदृशम् ॥ १० ॥
 दृग्भदं सर्वथा देहे जानन्धर्मं सनातनम् ।
 सुबुद्धिः सुभदानीड कर्माणि कुरुते सदा ॥ ११ ॥
 न दृग्भदानि धर्मज्ञ स्थितिरेषा सनातनी ।
 धर्मपुत्रौ उरेशौ सर्वज्ञौ सर्वभूषितौ ॥ १२ ॥
 कृतवन्तौ कथं युद्धं दृग्भं धर्मविनाशकम् ।
 त्यक्त्वा तपः समाधीतं सुभाराभं मडहृलम् ॥ १३ ॥
 संयुगं दारुणं कृषणं नैव भूर्भोऽपि वाञ्छति ।
 श्रुतो मया यथातिस्तु व्युतः स्वर्गान्मडीपतिः ॥ १४ ॥
 अडङ्गारभवात्पापात्पातितः पृथिवीतले ।
 यज्ञाङ्गानकर्ता च धार्मिकः पृथिवीपतिः ॥ १५ ॥
 शब्दोव्यारणामात्रेण पातितो वज्रपाणिना ।
 अडङ्गारमृते युद्धं न भवत्येव निश्चयः ॥ १६ ॥
 किं कृलं तस्य युद्धस्य मुनेः पुण्यविनाशनम् ।
 व्यास उवाच ।
 राजन् संसारमूलं छि त्रिविधः परिकीर्तितः ॥ १७ ॥
 अडङ्गारस्तु सर्वज्ञैर्मुनिभिर्धर्मनिश्चये ।
 स कथं मुनिना त्यक्तुं योग्यो देडभृता डिल ॥ १८ ॥
 कारणेन विना कार्यं न भवत्येव निश्चयः ।
 तपो दानं तथा यज्ञाः सात्त्विकात्प्रभवन्ति ते ॥ १९ ॥

राजसाद्रा मलाभाग तामसात्कलुषस्तथा ।
 क्रिया स्वल्पापि राजेन्द्र नाडङ्कारं विना क्वचित् ॥ २० ॥
 शुभा वाप्यशुभा वापि प्रभवत्यपि निश्चयः ।
 अलङ्काराद् भन्धकारी नान्योऽस्ति जगतीतले ॥ २१ ॥
 येनेदं रचितं विश्वं कथं तद्रुडितं भवेत् ।
 ब्रह्मा रुद्रस्तथा विष्णुरलङ्कारयुतास्त्वमी ॥ २२ ॥
 अन्येषां यैव का वार्ता मुनीनां वसुधाधिप ।
 अलङ्कारावृतं विश्वं ब्रमतीदं यरायरम् ॥ २३ ॥
 पुनर्जन्म पुनर्मृत्युः सर्वं कर्मवशानुगम् ।
 देवतिर्यङ्मनुष्याणां संसारेऽस्मिन्महीपते ॥ २४ ॥
 रथाङ्गवदसर्वार्थं ब्रमणं सर्वदा स्मृतम् ।
 विष्णोरप्यवताराणां सङ्ख्यां जानाति कः पुमान् ॥ २५ ॥
 विततेऽस्मिंस्तु संसारे उत्तमाधमयोनिषु ।
 नारायणो हरिः साक्षान्मात्स्यं वपुरुपाश्रितः ॥ २६ ॥
 कामठं सौकरं यैव नारसिंहञ्च वामनम् ।
 युगे युगे जगन्नाथो वासुदेवो जनार्दनः ॥ २७ ॥
 अवतारानसङ्ख्यातान्करोति विधियन्त्रितः ।
 वैवस्वते मळाराज सप्तमे भगवान्हरिः ॥ २८ ॥
 मन्वन्तरेऽवतारान्वै यडे ताञ्छृणु तत्त्वतः ।
 भृगुशापान्मळाराज विष्णुर्देववरः प्रभुः ॥ २९ ॥
 अवताराननेकांस्तु कृतवानभिलेश्वरः ।
 राजोवाच ।
 सन्देहोऽयं मलाभाग लृष्टये मम जायते ॥ ३० ॥
 भृगुणा भगवान्विष्णुः कथं शप्तः पितामह ।
 हरिणा य मुनेस्तस्य विप्रियं किं कृतं मुने ॥ ३१ ॥
 यद्रोषाद् भृगुणा शमो विष्णुर्देवनमस्कृतः ।
 व्यास उवाच ।

शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि भृगोः शापस्य कारणम् ॥ ३२ ॥

पुरा कश्यपदायादो हिरण्यकशिपुर्नृपः ।

यदा तदा सुरैः सार्धं कृतं सङ्घ्यं परस्परम् ॥ ३३ ॥

कृते सङ्घ्ये जगत्सर्वं व्याकुलं समजायत ।

उते तस्मिन्नुपे राजा प्रह्लादः समजायत ॥ ३४ ॥

देवान्स पीडयामास प्रह्लादः शत्रुकर्षणः ।

सङ्ग्रामो ह्यभवद् घोरः शङ्कप्रह्लादयोस्तदा ॥ ३५ ॥

पूर्णा वर्षशतं राजँत्वोकविस्मयकारकम् ।

देवैर्युद्धं कृतं योगं प्रह्लादस्तु पराजितः ॥ ३६ ॥

निर्वेदं परमं प्राप्तो ज्ञात्वा धर्मं सनातनम् ।

विरोचनसुतं राज्ये प्रतिष्ठाप्य बलिं नृप ॥ ३७ ॥

जगाम स तपस्तपुं पर्वते गन्धमादने ।

प्राप्य राज्यं बलिः श्रीमान्सुरैर्वैरं यकार ७ ॥ ३८ ॥

यतः परस्परं युद्धं जातं परमदारुणम् ।

ततः सुरैर्जिता दैत्या षट्प्रेषामिततेजसा ॥ ३९ ॥

विष्णुना च सहायेन राज्यभ्रष्टाः कृता नृप ।

ततः पराजिता दैत्याः काव्यस्य शरणं गताः ॥ ४० ॥

किं त्वं न कुरुषे ब्रह्मन् साहाय्यं नः प्रतापवान् ।

स्थातुं न शक्नुमो ह्यत्र प्रविशामो रसातलम् ॥ ४१ ॥

यदि त्वं न सहायोऽसि त्रातुं मन्त्रविदुत्तम ।

व्यास उवाच ।

ऽत्युक्तः सोऽब्रवीद्दैत्यान्काव्यः कारुणिको मुनिः ॥ ४२ ॥

मा भैष्ट धारयिष्यामि तेजसा स्वेन भोऽसुराः ।

मन्त्रैस्तथौषधीभिश्च साहाय्यं वः सदैव हि ॥ ४३ ॥

कश्चिदपि कृतोत्साहा भवन्तु विगतज्वराः ।

व्यास उवाच ।

ततस्ते निर्भया जाता दैत्याः काव्यस्य संश्रयात् ॥ ४४ ॥

देवैः श्रुतस्तु वृत्तान्तः सर्वैश्चारमुभात्किल ।

तत्र सम्मन्थ्य ते देवाः शङ्केण य परस्परम् ॥ ४५ ॥

मन्त्रं यकुः सुसंवित्राः काव्यमन्त्रप्रभावतः ।

योद्धुं गच्छामहे तूर्णं यावन्न व्यावयन्ति वै ॥ ४६ ॥

प्रसज्य उत्वा शिष्टांस्तु पातालं प्रापयामहे ।

दैत्याञ्जमुस्ततो देवाः संरुष्टाः शस्त्रपाणयः ॥ ४७ ॥

जमुस्तान्विष्णुसङ्घिता दानवान् हरिणोद्विताः ।

वध्यमानास्तु ते दैत्याः सन्त्रस्ता भयपीडिताः ॥ ४८ ॥

काव्यस्य शरणं जग्मू रक्ष रक्षेति याजुवन् ।

ताञ्छुक्कः पीडितान्दृष्ट्वा देवैर्दैत्यान्महाबलान् ॥ ४९ ॥

मा भैष्टेति वयः प्राड मन्त्रौषधिबलाद्विभुः ।

दृष्ट्वा काव्यं सुराः सर्वे त्यक्त्वा तान्प्रययुः किल ॥ ५० ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां सङ्घितायां

यतुर्थस्कन्धे भृगुशापकारणवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ४.१० ॥

४.११ ओकादशोऽध्यायः । शुक्रमातुर्वधवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

तथा गतेषु देवेषु काव्यस्तान्प्रत्युवाच उ ।

ब्रह्मणा पूर्वमुक्तं यच्छृणुध्वं दानवोत्तमाः ॥ १ ॥

विष्णुर्देत्यवधे युक्तो उनिष्यति जनार्दनः ।

वाराडरूपं संस्थाय छिरणयाक्षो यथा उतः ॥ २ ॥

यथा नृसिडरूपेण छिरण्यकशिपुर्दतः ।

तथा सर्वान्भूतोत्साहो उनिष्यति न थान्यथा ॥ ३ ॥

न मे मन्त्रबलं सम्यक्प्रतिभाति यथा हरिम् ।

जेतुं यूयं समर्थाः स्थ मया त्राताः सुरानथ ॥ ४ ॥

तस्मात्कालं प्रतीक्षध्वं डियन्तं दानवोत्तमाः ।

अडमधं महादेवं मन्त्रार्थं प्रप्रजामि वै ॥ ५ ॥

प्राप्य मन्त्रान्महादेवादागमिष्यामि साम्प्रतम् ।

युष्मत्स्यं तान्प्रदास्यामि यथार्थं दानवोत्तमाः ॥ ६ ॥

द्वैत्या उच्युः ।

पराजिताः कथं स्थातुं पृथिव्यां मुनिसत्तम ।

शक्ता भवामोऽप्यबलास्तावत्कालं प्रतीक्षितुम् ॥ ७ ॥

निडता बलिनः सर्वे डेयिच्छिष्टाश्च दानवाः ।

नाध युक्ताश्च सङ्ग्रामे स्थातुमेवं सुभाषडाः ॥ ८ ॥

शुक्र उवाच ।

यावदलं मन्त्रविद्यामानधिष्यामि शङ्करात् ।

तावद्भवद्भिः स्थातव्यं तपोयुक्तैः शमान्वितैः ॥ ९ ॥

सामदानादयः प्रोक्ता विद्मद्भिः समयोयिताः ।

देशं कालं बलं वीरैर्ज्ञात्वा शक्तिं बलं बुधैः ॥ १० ॥

सेवाथ समये कार्या शत्रूणां शुभकाम्यया ।

स्वशक्त्युपयये काले ङन्तव्यास्ते मनीषिभिः ॥ ११ ॥

तदध विनयं कृत्वा सामपूर्वं छलेन वै ।

तिष्ठध्वं स्वनिकेतेषु मदागमनकाङ्क्षया ॥ १२ ॥

प्राप्य मन्त्रान्महादेवादागमिष्यामि दानवाः ।

युध्यामले पुनर्देवान्मान्त्रमास्थाय वै बलम् ॥ १३ ॥

धृत्युक्त्वाथ भृगुस्तेभ्यो जगाम कृतनिश्चयः ।

महादेवं महाराज मन्त्रार्थं मुनिसत्तमः ॥ १४ ॥

दानवाः प्रेषयामासुः प्रह्लादं सुरसन्निधौ ।

सत्यवादिनमव्यग्रं सुराणां प्रत्ययप्रदम् ॥ १५ ॥

प्रह्लादस्तु सुरान्प्राड प्रश्नयावनतो नृपः ।

असुरैः सडितस्तत्र वयनं नम्रतायुतम् ॥ १६ ॥

न्यस्तशस्त्रा वयं सर्वे निःसन्नाडास्तथैव य ।

देवास्तपश्चरिष्यामः संवृता वल्डलैर्युताः ॥ १७ ॥

प्रह्लादस्य वयः श्रुत्वा सत्याभिव्याडृतं तु तत् ।

ततो देवा न्यवर्तन्त विजवरा मुदिताश्च ते ॥ १८ ॥

न्यस्तशस्त्रेषु दैत्येषु विनिवृत्तास्तदा सुराः ।

विश्रब्धाः स्वगृहान्गत्वा क्रीडासक्ताः सुसंस्थिताः ॥ १९ ॥

दैत्या दम्भं समालम्ब्य तापसास्तपिसंयुताः ।

कश्यपस्याश्रमे वासं यङ्कुः काव्यागमेच्छया ॥ २० ॥

काव्यो गत्वाथ कैलासं महादेवं प्रशम्य य ।

उवाच विभुना पृष्टः किं ते कार्यमिति प्रभुः ॥ २१ ॥

मन्त्रानिच्छाम्यहं देव ये न सन्ति बृहस्पतौ ।

पराजयाय देवानामसुराणां जयाय य ॥ २२ ॥

व्यास उवाच ।

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य सर्वज्ञः शङ्करः शिवः ।

चिन्तयामास मनसा किं कर्तव्यमतः परम् ॥ २३ ॥

सुरेषु द्रोढबुद्ध्यासौ मन्त्रार्थमिह साम्प्रतम् ।

प्राप्तः काव्यो गुरुस्तेषां दैत्यानां विजयाय य ॥ २४ ॥

रक्षाणीया मया देवा इति सञ्चिन्त्य शङ्करः ।

दुष्करं प्रतमत्युग्रं तमुवाच मહેश्वरः ॥ २५ ॥

पूर्णा वर्षसहस्रं तु कण्ठधूममवाक्छिराः ।

यदि पास्यसि भद्रं ते ततो मन्त्रानवाप्स्यसि ॥ २६ ॥

इत्युक्तोऽसौ प्रशम्येशं बाढमित्यब्रवीद्भयः ।

प्रतं यराभ्यहं देव त्वयाज्ञप्तः सुरेश्वर ॥ २७ ॥

व्यास उवाच ।

इत्युक्त्वा शङ्करं काव्यश्चकार प्रतमुत्तमम् ।

धूमपानरतः शान्तो मन्त्रार्थं कृतनिश्चयः ॥ २८ ॥

ततो देवाः परिज्ञाय काव्यं प्रतरतं तदा ।

दैत्यान्ऋभरतांश्चैव बभूवुर्मन्त्रतत्पराः ॥ २९ ॥

वियार्य मनसा सर्वे सङ्ग्रामायोधिता नृप ।

ययुर्धृतायुधास्तत्र यत्र ते दानवोत्तमाः ॥ ३० ॥

तानागतान्समीक्ष्याथ सायुधान्दंशितांस्तथा ।

आसंस्ते भयसंविग्ना दैत्या देवान्समन्ततः ॥ ३१ ॥

उत्पेतुः सहसा ते वै सन्नद्धान्भयकर्षिताः ।

अध्रुवन्वयनं तथ्यं ते देवान्वलदर्षितान् ॥ ३२ ॥

न्यस्तशस्त्रे भयवति आचार्ये व्रतमास्थिते ।

दत्त्वाभयं पुरा देवाः सम्प्राप्ता नो जिघांसया ॥ ३३ ॥

सत्यं वः क्व गतं देवा धर्मश्च श्रुतिनोदितः ।

न्यस्तशस्त्रा न उन्तव्या भीताश्च शरणं गताः ॥ ३४ ॥

देवा उच्युः ।

भवद्भिः प्रेषितः काव्यो मन्त्रार्थं कुडुकेन य ।

तपो ज्ञातं छि युष्माकं तेन युध्याम एव छि ॥ ३५ ॥

सज्जन्तु युद्धाय संरभ्याः शस्त्रपाणयः ।

शत्रुश्छिद्रेण उन्तव्य एष धर्मः सनातनः ॥ ३६ ॥

व्यास उवाच ।

तश्छुत्वा वयनं दैत्या विचार्य य परस्परम् ।

पलायनपराः सर्वे निर्गता भयविह्वलाः ॥ ३७ ॥

शरणं दानवा जग्मुर्भीतास्ते काव्यमातरम् ।

दृष्ट्वा तानतिसन्तमानभयं य ददावथ ॥ ३८ ॥

काव्यमातोवाच ।

न भेतव्यं न भेतव्यं भयं त्यजत दानवाः ।

मत्सन्निधौ वर्तमानान्न भीर्भावितुमर्हति ॥ ३९ ॥

तश्छुत्वा वयनं दैत्याः स्थितास्तत्र गतव्यथाः ।

निरायुधा ङ्यसम्भ्रान्तास्तत्राश्रमवरेऽसुराः ॥ ४० ॥

देवास्तान्विद्रुतान्वीक्ष्य दानवास्ते पदानुगाः ।

अभिजग्मुः प्रसङ्ग्यैतानविचार्य बलाबलम् ॥ ४१ ॥

तत्रागताः सुराः सर्वे उन्तुं दैत्यान्समुद्यताः ।

वारिताः काव्यमात्रापि जघ्नुस्तानाश्रमस्थितान् ॥ ४२ ॥

उन्वमानान्सुरैर्दृष्ट्वा काव्यमातातिवेपिता ।

उवाच सर्वांसनिद्रांस्तपसा वै करोम्यहम् ॥ ४३ ॥

धृत्युक्त्वा प्रेरिता निद्रा तानागत्य पपात य ।

सेन्द्रा निद्रावशं याता देवा मूडवदास्थिताः ॥ ४४ ॥

छन्द्रं निद्राजितं दृष्ट्वा दीनं विष्णुरभाषत ।
 मां त्वं प्रविश भद्रं ते नये त्वां च सुरोत्तम ॥ ४५ ॥
 अवेवमुक्तस्ततो विष्णुं प्रविवेश पुरन्दरः ।
 निर्भयो गतनिद्रश्च भ्रूव उरिरक्षितः ॥ ४६ ॥
 रक्षितं उरिणा दृष्ट्वा शङ्कं तत्र गतव्ययम् ।
 काव्यमाता ततः कुब्जा वचनं येदमब्रवीत् ॥ ४७ ॥
 मधवंस्त्वां भक्षयामि सविष्णुं वै तपोभलात् ।
 पश्यतां सर्वदेवानामीदृशं मे तपोभलम् ॥ ४८ ॥
 व्यास उवाच ।
 छत्युक्तौ तु तथा देवौ विष्णुवन्दौ योगविधया ।
 अभिभूतौ मडात्मानौ स्तब्धौ तौ सम्भ्रूवतुः ॥ ४९ ॥
 विस्मितास्तु तदा देवा दृष्ट्वा तावतिभाषितौ ।
 यङ्कुः डिलडिलाशब्दं ततस्ते दीनमानसाः ॥ ५० ॥
 क्रोशमानान्सुरान्दृष्ट्वा विष्णुं प्राड शयीपतिः ।
 विशेषेणामिभूतोऽस्मि त्वत्तोऽहं मधुसूदन ॥ ५१ ॥
 जड्येनां तरसा विष्णो यावन्नौ न दहेत्प्रभो ।
 तपसा दर्पितां दृष्ट्वां मा विचारय माधव ॥ ५२ ॥
 छत्युक्तो भगवान्विष्णुः शङ्केण प्रथितेन च ।
 यङ्कं सस्मार तरसा धृष्टां त्यक्त्वाय माधवः ॥ ५३ ॥
 स्मृतमात्रं तु सम्प्राप्तं यङ्कं विष्णुवशानुगम् ।
 धधार य करे कुब्जो वधार्थं शङ्कनोदितः ॥ ५४ ॥
 गृहीत्वा तल्लरे यङ्कं शिरश्चिच्छेद रंभसा ।
 हतां दृष्ट्वा तु तां शङ्को मुदितश्चाभवत्तदा ॥ ५५ ॥
 देवाश्चातीव सन्तुष्टा हरिं जय जयेति च ।
 तुष्टुवुर्मुदिताः सर्वे सञ्जाता विगतज्वराः ॥ ५६ ॥
 छन्द्रविष्णुं तु सञ्जातौ तत्क्षणाद्दृष्टव्यथौ ।
 स्त्रीवधाच्छङ्कमानौ तु भृगोः शापं दुरत्ययम् ॥ ५७ ॥
 छति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

यतुर्थस्कन्धे शुक्लमातुर्वधवर्णानं नामेकादशोऽध्यायः ॥ ४.११ ॥

४.१२ द्वादशोऽध्यायः । जयन्त्या शुक्लसलवासवर्णानम् ।

व्यास उवाच ।

तं दृष्ट्वा तु वधं घोरं युक्त्रोध भगवान्भृगुः ।

वेपमानोऽतिदुःभार्तः प्रोवाच मधुसूदनम् ॥ १ ॥

भृगुरुवाच ।

अकृत्यं ते कृतं विषणो जनन्यापं मडामते ।

वधोऽयं विप्रजाताया मनसा कर्तुमक्षमः ॥ २ ॥

आभ्यातस्त्वं सत्त्वगुणः स्मृतो ब्रह्मा य राजसः ।

तथासौ तामसः शम्भुर्विपरीतं कथं स्मृतम् ॥ ३ ॥

तामसस्त्वं कथं जातः कृतं कर्मातिनिन्दितम् ।

अवध्या स्त्री त्वया विषणो लता कस्मान्निरागसा ॥ ४ ॥

शपामि त्वां दुराचारं किमन्यत्प्रकरोमि ते ।

विधुरोऽलं कृतः पाप त्वयालं शककारणात् ॥ ५ ॥

न शपेऽलं तथा शकं शपे त्वां मधुसूदन ।

सदा छलपरोऽसि त्वं कीटयोनिर्दुराशयः ॥ ६ ॥

ये य त्वां सात्त्विकं प्राहुस्ते मूर्खा मुनयः किल ।

तामसस्त्वं दुराचारः प्रत्यक्षं मे जनार्दन ॥ ७ ॥

अवतारा मृत्युलोके सन्तु मच्छापसम्भवाः ।

प्रायो गर्भभवं द्रुपं भुङ्क्ष्व पापाज्जनार्दन ॥ ८ ॥

व्यास उवाच ।

ततस्तेनाथ शापेन नष्टे धर्मो पुनः पुनः ।

लोकस्य य छितार्थाय जायते मानुषेष्विह ॥ ९ ॥

राजोवाच ।

भूगुभार्या लता तत्र यकेषामिततेजसा ।

गार्हस्थ्यञ्च पुनस्तस्य कथं जातं मडात्मनः ॥ १० ॥

व्यास उवाच ।

ष्टि शम्वा उरिं रोषात्तदादाय शिरस्त्वरन् ।
 काये संयोज्य तरसा भृगुः प्रोवाय कार्थवित् ॥ ११ ॥
 अध त्वां विष्णुना देवि उतां सञ्जवयाम्यडम् ।
 यद्वि कृत्स्नो मया धर्मो ज्ञायते चरितोऽपि वा ॥ १२ ॥
 तेन सत्येन ज्वेत यद्वि सत्यं ब्रवीम्यडम् ।
 पश्यन्तु देवताः सर्वा मम तेजोबलं मडत् ॥ १३ ॥
 अद्भिस्त्वां प्रोक्ष्य शीताभिर्ज्वयामि तपोबलात् ।
 सत्यं शौचं तथा वेदा यद्वि मे तपसो बलम् ॥ १४ ॥
 व्यास उवाच ।
 अद्भिः सम्प्रोक्षिता देवी सद्यः सञ्जविता तदा ।
 उत्थिता परमप्रीता भृगोर्भार्या शुचिस्मिता ॥ १५ ॥
 ततस्तां सर्वभूतानि दृष्ट्वा सुमोत्थितामिव ।
 साधु साध्विति तं तां तु तुष्टुवुः सर्वतो दिशम् ॥ १६ ॥
 अवे सञ्जविता तेन भृगुणा वरवर्णिनी ।
 विस्मयं परमं जग्मुर्देवाः सेन्द्रा विलोक्य तत् ॥ १७ ॥
 छन्दः सुरानथोवाच मुनिना ज्विता सती ।
 काव्यस्तम्वा तपो धीरं किं करिष्यति मन्त्रवित् ॥ १८ ॥
 व्यास उवाच ।
 गता निद्रा सुरेन्द्रस्य दृडेऽक्षेममभून्नृप ।
 स्मृत्वा काव्यस्य वृत्तान्तं मन्त्रार्थमतिदारुणम् ॥ १९ ॥
 विमृश्य मनसा शङ्को जयन्तीं स्वसुतां तदा ।
 उवाच कन्यां चार्चङ्गीं स्मितपूर्वमिदं वचः ॥ २० ॥
 गच्छ पुत्रि मया दत्ता काव्याय त्वं तपस्विने ।
 समाराधय तन्वद्गि मत्कृते तं वशं कुरु ॥ २१ ॥
 उपचारैर्मुनिं तैस्तैः समाराध्य मनःप्रियैः ।
 भयं मे तरसा गत्वा हर तत्र वराश्रमे ॥ २२ ॥
 सा पितुर्वचनं श्रुत्वा तत्रागच्छन्मनोरमा ।
 तमपश्यद्विशालाक्षी पिबन्तं धूममाश्रमे ॥ २३ ॥

तस्य देहं समालोक्य स्मृत्वा वाक्यं पितुस्तदा ।
 कदलीदलमादाय वीजयामास तं मुनिम् ॥ २४ ॥
 निर्मलं शीतलं वारि समानीय सुवासितम् ।
 पानाय कल्पयामास भक्त्या परमया लघु ॥ २५ ॥
 छायां वस्त्रातपत्रेण भास्करे मध्यगे सति ।
 रथयामास तन्वङ्गी स्वयं धर्मं स्थिता सती ॥ २६ ॥
 कृलान्यानीय दिव्यानि पङ्कवानि मधुराणि य ।
 मुमोयाग्रे मुनेस्तस्य भक्षार्थं विछितानि य ॥ २७ ॥
 कुशाः प्रादेशमात्रा छि उरिताः शुक्रसन्निभाः ।
 धारात्रेऽथ पुष्पाणि नित्यकर्मसमृद्धये ॥ २८ ॥
 निद्रार्थं कल्पयामास संस्तरं पल्लवान्वितम् ।
 तस्मिन्मुनौ यादरस्था यकार व्यजनं शनैः ॥ २९ ॥
 डावभावादिकं किञ्चिद्विकारजनं य तत् ।
 न यकार जयन्ती सा शापभीता मुनेस्तदा ॥ ३० ॥
 स्तुतिं यकार तन्वङ्गी गीर्णस्तस्य महात्मनः ।
 सुभाषिण्यनुकूलाभिः प्रीतिकर्त्रीभिर्युत ॥ ३१ ॥
 प्रबुद्धे जलमादाय धारायमनाय य ।
 मनोऽनुकूलं सततं कुर्वन्ती व्यचरत्तदा ॥ ३२ ॥
 छन्दोऽपि सेवकांस्त्र प्रेषयामास यातुरः ।
 प्रवृत्तिं ज्ञातुकामो वै मुनेस्तस्य जितात्मनः ॥ ३३ ॥
 अवेनं बलूनि वर्षाणि परिचर्यापराभवत् ।
 निर्विकारा जितकोधा ब्रह्मचर्यपरा सती ॥ ३४ ॥
 पूर्णं वर्षसदस्रे तु परितुष्टो मહેश्वरः ।
 वरेण छन्दयामास काव्यं प्रीतमना हरः ॥ ३५ ॥
 ईश्वर उवाच ।
 यथ्य किञ्चिदपि ब्रह्मन्विद्यते भृगुनन्दन ।
 प्रतिपश्यसि यत्सर्वं यथ्य वाय्यं न कस्यचित् ॥ ३६ ॥
 सर्वाभिभावकत्वेन भविष्यसि न संशयः ।

अवध्यः सर्वभूतानां प्रजेशश्च द्विजोत्तमः ॥ ३७ ॥

व्यास उवाच ।

अेवं दत्त्वा वराञ्छम्भुस्तत्रैवान्तरधीयत ।
काव्यस्तामथ संवीक्ष्य जयन्तीं वाक्यमब्रवीत् ॥ ३८ ॥

कासि कस्यासि सुश्रोणि ब्रूहि किं ते शिडीर्षितम् ।
किमर्थमिह सम्प्राप्ता कार्यं वद वरोरु मे ॥ ३९ ॥

किं वाञ्छसि करोम्यद्य दृष्ट्वा येत्सुलोचने ।
प्रीतोऽस्मि त्वत्कृतेनाद्य वरं वरय सुव्रते ॥ ४० ॥

ततः सा तु मुनिं प्राड जयन्ती मुदितानना ।
शिडीर्षितं मे भगवंस्तपसा ज्ञातुमर्हसि ॥ ४१ ॥

शुक्ल उवाच ।

ज्ञातं मया तथापि त्वं ब्रूहि यन्मनसेप्सितम् ।
करोमि सर्वथा भद्रं प्रीतोऽस्मि परिथर्यया ॥ ४२ ॥

जयन्त्युवाच ।

शङ्कस्याहं सुता ब्रह्मन् पित्रा तुभ्यं समर्पिता ।
जयन्ती नामतश्चाहं जयन्तावरजा मुने ॥ ४३ ॥

सकामास्मि त्वयि विभो वाञ्छितं कुरु मेऽधुना ।
रंस्ये त्वया महाभाग धर्मतः प्रीतिपूर्वकम् ॥ ४४ ॥

शुक्ल उवाच ।

मया सह त्वं सुश्रोणि दशवर्षाणि भामिनि ।
सर्वैर्भूतैरदृश्या य रमस्वेह यदृच्छया ॥ ४५ ॥

व्यास उवाच ।

अेवमुक्त्वा गृहं गत्वा जयन्त्याः पाणिमुद्धरन् ।
तया सहावसद्देव्या दशवर्षाणि भार्गवः ॥ ४६ ॥

अदृश्यः सर्वभूतानां मायया संवृतः प्रभुः ।
दैत्यास्तमागतं श्रुत्वा कृतार्थं मन्त्रसंयुतम् ॥ ४७ ॥

अभिजग्मुर्गृहे तस्य मुदितास्ते दिदृक्षवः ।
नापश्यन् रममाणं ते जयन्त्या सह संयुतम् ॥ ४८ ॥

तदा विमनसः सर्वे जाता भद्रोद्यमाश्च ते ।
 चिन्तापरातिदीनाश्च वीक्षमाणाः पुनः पुनः ॥ ४८ ॥
 अदृष्ट्वा तं तु संवृतं प्रतिजग्मुर्यथागतम् ।
 स्वगृहान्तैत्यवर्यास्ते चिन्ताविष्टा भयातुराः ॥ ५० ॥
 रममाणं तथा ज्ञात्वा शङ्कः प्रोवाच तं गुरुम् ।
 भृष्टस्वतिं मडाभाग किं कर्तव्यमितः परम् ॥ ५१ ॥
 गच्छाद्ये दानवान्ब्रह्मन्मायया त्वं प्रलोभय ।
 अस्माकं कुरु कार्यं त्वं बुद्ध्या सञ्चिन्त्य मानद ॥ ५२ ॥
 तच्छ्रुत्वा वचनं काव्यं रममाणं सुसंवृतम् ।
 ज्ञात्वा तद्रूपमास्थाय दैत्यान्मति ययौ गुरुः ॥ ५३ ॥
 गत्वा तत्रातिभक्त्यासौ दानवान्समुपाह्वयत् ।
 आगतास्तेऽसुराः सर्वे ददृशुः काव्यमग्रतः ॥ ५४ ॥
 प्रणम्य संस्थिताः सर्वे काव्यं मत्वातिमोहिताः ।
 न विदुस्ते गुरोर्मायां काव्यरूपविभाविनीम् ॥ ५५ ॥
 तानुवाच गुरुः काव्यरूपः प्रच्छन्नमायया ।
 स्वागतं मम याज्यानां प्राप्नोऽहं वो ङिताय वै ॥ ५६ ॥
 अहं वो बोधयिष्यामि विधां प्राप्ताममायया ।
 तपसा तोषितः शम्भुर्युष्मत्तल्ल्याण्डेतवे ॥ ५७ ॥
 तच्छ्रुत्वा प्रीतमनसो जातास्ते दानवोत्तमाः ।
 कृतकार्यं गुरुं मत्वा जङ्घुषुस्ते विमोहिताः ॥ ५८ ॥
 प्रणोमुस्ते मुद्या युक्ता निरातङ्गा गतव्यथाः ।
 देवेभ्यश्च भयं त्यज्त्वा तस्थुः सर्वे निरामयाः ॥ ५९ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते मडापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 यतुर्थस्कन्धे जयन्त्या शुक्लसहस्रवार्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ४.१२ ॥

४.१३ त्रयोदशोऽध्यायः । शुक्लरूपेण गुरुणा दैत्यवञ्चनावर्णनम् ।

राजोवाच ।

किं कृतं गुरुणा पश्चाद्भुगुरुपेण वर्तता ।

छलेनैव छि दैत्यानां पौरोहित्येन धीमता ॥ १ ॥

गुरुः सुराणामनिशं सर्वविधानिधिस्तथा ।

सुतोऽङ्गिरस एवासौ स कथं छलकृन्मुनिः ॥ २ ॥

धर्मशास्त्रेषु सर्वेषु सत्यं धर्मस्य कारणम् ।

कथितं मुनिभिर्येन परमात्मापि लभ्यते ॥ ३ ॥

वायस्पतिस्तथा मिथ्यावक्ता येदानवान्प्रति ।

ः सत्यवक्ता संसारे भविष्यति गृहाम्रमी ॥ ४ ॥

आळारादधिकं भोज्यं जज्ज्माण्डविभवेऽपि न ।

तदर्थं मुनयो मिथ्या प्रवर्तन्ते कथं मुने ॥ ५ ॥

शब्दप्रमाणमुच्छेदं शिष्टाभावे गतं न किम् ।

छलकर्मप्रवृत्ते वाविगीतत्वं गुरौ कथम् ॥ ६ ॥

देवाः सत्त्वसमुद्भूता राजसा मानवाः स्मृताः ।

तिर्यग्यस्तामसाः प्रोक्ता उत्पत्तौ मुनिभिः किल ॥ ७ ॥

अमराणां गुरुः साक्षान्मिथ्यावादी स्वयं यद्वि ।

तदा ः सत्यवक्ता स्याद्राजसस्तामसः पुनः ॥ ८ ॥

क्य स्थितिस्तस्य धर्मस्य सन्देहोऽयं ममात्मनः ।

का गतिः सर्वजन्तूनां मिथ्याभूते जगत्त्रये ॥ ९ ॥

उरिर्ब्रह्मा शचीकान्तस्तथान्ये सुरसत्तमाः ।

सर्वे छलविधौ दक्षा मनुष्याणाञ्च का कथा ॥ १० ॥

कामक्रोधाभिसन्तप्ता लोभोपहतचेतसः ।

छले दक्षाः सुराः सर्वे मुनयश्च तपोधनाः ॥ ११ ॥

वसिष्ठो वामदेवश्च विश्वामित्रो गुरुस्तथा ।

येते पापरताः कात्र गतिर्धर्मस्य मानद ॥ १२ ॥

धन्द्रोऽग्निश्चन्द्रमा वेधाः परदाराम्बिलम्पटाः ।

आर्यत्वं भुवनेष्वेषु स्थितं कुत्र मुने वद ॥ १३ ॥

वयनं कस्य मन्तव्यमुपदेशधियानघ ।

सर्वे लोभाभिलभूतास्ते देवाश्च मुनयस्तदा ॥ १४ ॥

व्यास उवाच ।

किं विष्णुः किं शिवो ब्रह्मा मधवा किं बृहस्पतिः ।

देलवान् प्रभवत्येव विकारैः संयुतस्तदा ॥ १५ ॥

रागी विष्णुः शिवो रागी ब्रह्मापि रागसंयुतः ।

(रागवाङ्मिमङ्कृत्यं वै न करोति नराधिप) ॥

रागवानपि यातुर्याद्विदेल षव लक्ष्यते ॥ १६ ॥

सम्प्राप्ते सङ्कुटे सोऽपि गुणैः सम्ब्राध्यते किल ।

कारणाद्गडितं कार्यं कथं भवितुमर्हति ॥ १७ ॥

ब्रह्मादीनां च सर्वेषां गुणा श्वेव छि कारणम् ।

पञ्चविंशत्समुद्भूता देहास्तेषां न यान्यथा ॥ १८ ॥

काले मराणधर्मास्ते सन्देहः कोऽत्र ते नृप ।

परोपदेशे विस्पष्टं शिष्टाः सर्वे भवन्ति च ॥ १९ ॥

विष्णुतिर्ह्यविशेषेण स्वकार्ये समुपस्थिते ।

कामः क्रोधस्तथा लोभद्रोहाडङ्गारमत्सराः ॥ २० ॥

देलवान्ः परित्यक्तुमीशो भवति तान्युनः ।

संसारोऽयं मडाराज सदैवैवविधः स्मृतः ॥ २१ ॥

नान्यथा प्रभवत्येव शुभाशुभमयः किल ।

कदाचिद्भगवान्विष्णुस्तपश्चरति दारुणम् ॥ २२ ॥

कदाचिद्विधान्यज्ञान्वितनोति सुराधिपः ।

कदाचित्तु रमारङ्गरञ्जितः परमेश्वरः ॥ २३ ॥

रमते किल वैकुण्ठे तद्गशास्तरुणो विभुः ।

कदाचिद्दानवैः सार्धं युद्धं परमदारुणम् ॥ २४ ॥

करोति करुणासिन्धुस्तद्भाषापीडितो भृशम् ।

कदाचिज्जयमाप्नोति दैवात्सोऽपि पराजयम् ॥ २५ ॥

सुभृद्गुणाभिभूतोऽसौ भवत्येव न संशयः ।

शेषे शेते कदाचिद्वै योगनिद्रासमावृतः ॥ २६ ॥

काले जागर्ति विम्रात्मा स्वभावप्रतिबोधितः ।

शर्वो ब्रह्मा उरिश्चेति षन्द्राधा ये सुरास्तथा ॥ २७ ॥

भुनयश्च विनिर्माणैः स्वायुषो विचरन्ति हि ।
 निशावसाने सञ्जाते जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ २८ ॥
 भ्रियते नात्र सन्देहो नृप किञ्चित्कदापि य ।
 स्वायुषोऽन्ते पद्यजायाः क्षयमृच्छन्ति पार्थिव ॥ २९ ॥
 प्रभवन्ति पुनर्विषगुडरशकादयः सुराः ।
 तस्मात्कामादिकान्भावान्देहवान्प्रतिपद्यते ॥ ३० ॥
 नात्र ते विस्मयः कार्यः कदाचिदपि पार्थिव ।
 संसारोऽयं तु सन्दिग्धः कामकोधादिविर्भूय ॥ ३१ ॥
 दुर्लभस्तद्विनिर्मुक्तः पुरुषः परमार्थवित् ।
 यो विभेतीह संसारे स दारान्न करोत्यपि ॥ ३२ ॥
 विमुक्तः सर्वसङ्गोऽप्यो विचरत्यविशङ्कितः ।
 तस्माद्भ्रूडस्यतेभार्या शशिना लम्बिता पुनः ॥ ३३ ॥
 गुणैः लम्बिता भार्या तथा भ्रातुर्यवीयसः ।
 अयं संसारयुक्तेऽस्मिन् रागलोभादिविर्वृतः ॥ ३४ ॥
 गार्डस्थय्य समास्थाय कथं मुक्तो भवेन्नरः ।
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन हित्वा संसारसारताम् ॥ ३५ ॥
 आराधयेन्महेशानीं सख्यिदानन्दरूपिणीम् ।
 तन्मायागुणतश्छन्नं जगद्देतव्यरायरम् ॥ ३६ ॥
 भ्रमत्युन्मत्तवत्सर्वं महिरामत्तवन्नृप ।
 तस्या आराधनेनैव गुणान्सर्वान्विमृद्य य ॥ ३७ ॥
 मुक्तिं भजेत् मतिमान्नायः पन्थास्त्वितः परः ।
 आराधिता महेशानी न यावत्सुरुते कृपाम् ॥ ३८ ॥
 तावद्भवेत्सुषुं कस्मात्कोऽन्योऽस्ति दयया युतः ।
 करुणासागरामेतां भजेत्तस्मादमायया ॥ ३९ ॥
 यस्यास्तु भजनेनैव ज्ञयन्मुक्तत्वमश्नुते ।
 मानुष्यं दुर्लभं प्राप्य सेविता न महेश्वरी ॥ ४० ॥
 निःश्रेणिकाग्रात्पतिता अध एत्येव विद्महे ।

अलङ्कारावृतं विश्वं गुणत्रयसमन्वितम् ॥ ४१ ॥

असत्येनापि सम्बद्धं मुच्यते कथमन्यथा ।

छित्वा सर्वं ततः सर्वैः संसेव्या भुवनेश्वरी ॥ ४२ ॥

राशोवाय ।

किं कृतं गुरुणा तत्र काव्यरूपधरेण च ।

कदा शुङ्कः समायातस्तन्मे भ्रूढि पितामह ॥ ४३ ॥

व्यास उवाच ।

शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि यत्कृतं गुरुणा तदा ।

कृत्वा काव्यस्वरूपञ्च प्रच्छन्नेन महात्मना ॥ ४४ ॥

गुरुणा बोधिता दैत्या मत्वा काव्यं स्वकं गुरुम् ।

विश्वासं परमं कृत्वा बभूवुस्तन्मयास्तदा ॥ ४५ ॥

विद्यार्थं शरणं प्राप्ता भृगुं मत्वातिमोडिताः ।

गुरुणा विप्रलब्धास्ते लोभात्को वा न मुच्यति ॥ ४६ ॥

दशवर्षात्मके काले सम्पूर्णासमये तदा ।

जयन्त्या सह कीडित्वा काव्यो याज्यानश्चिन्तयत् ॥ ४७ ॥

आशया मम मार्गं ते पश्यन्तः संस्थिताः किल ।

गत्वा तान् वै प्रपश्येदहं याज्यानतिभयातुरान् ॥ ४८ ॥

मा देवेभ्यो भयं तेषां मद्भक्तानां भवेदिति ।

सञ्चिन्त्य बुद्धिमास्थाय जयन्तीं प्रत्युवाच ह ॥ ४९ ॥

देवानेवोपसंयान्ति पुत्रा मे चारुलोचने ।

समयस्तेऽथ सम्पूर्णां जतोऽयं दशवर्षिकः ॥ ५० ॥

तस्माद् गच्छाम्यहं देवि द्रष्टुं याज्यान्सुमध्यमे ।

पुनरेवागमिष्यामि तवान्तिकमनुद्भुतः ॥ ५१ ॥

तथेति तमुवाचाथ जयन्ती धर्मवित्तमा ।

यथेष्टं गच्छ धर्मज्ञा न ते धर्मं विलोपये ॥ ५२ ॥

तच्छ्रुत्वा वयनं काव्यो जगाम त्वरितस्ततः ।

अपश्यद्दानवानां च पार्श्वे वायस्पतिं तदा ॥ ५३ ॥

छद्मरूपधरे सौम्यं बोधयन्तं छलेन तान् ।

जैनं धर्मं कृतं स्वेन यज्ञनिन्दापरं तथा ॥ ५४ ॥

भो देवशिपवः सत्यं ब्रवीमि भवतां छितम् ।

अहिंसा परमो धर्मोऽहन्तव्या ह्याततायिनः ॥ ५५ ॥

द्विजैर्भोगरतैर्वेदे दर्शितं हिंसनं पशोः ।

जिह्वास्वादपरैः काममहिंसैव परा मता ॥ ५६ ॥

अेवंविधानि वाक्यानि वेदशास्त्रपराणि य ।

ब्रुवाणं गुरुमाकुर्य विस्मितोऽसौ भृगोः सुतः ॥ ५७ ॥

चिन्तयामास मनसा मम द्वेष्यो गुरुः किल ।

वञ्चिताः किल धूर्तेन याज्या मे नात्र संशयः ॥ ५८ ॥

धिग्लोभं पापबीजं वै नरकद्वारमूर्जितम् ।

गुरुश्च्यनृतं ब्रूते प्रेरितो येन पाप्मना ॥ ५९ ॥

प्रमाणां वचनं यस्य सोऽपि पाप्मण्डधारकः ।

गुरुः सुराणां सर्वेषां धर्मशास्त्रप्रवर्तकः ॥ ६० ॥

किं किं न लभते लोभान्मलिनीकृतमानसः ।

अन्योऽपि गुरुश्च्येवं जातः पाप्मण्डपण्डितः ॥ ६१ ॥

शैलूषयेष्टितं सर्वं परिगृह्य द्विजोत्तमः ।

वञ्चयत्यतिसम्भूढान्दैत्यान्याज्यान्ममाप्यसौ ॥ ६२ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

यतुर्थस्कन्धे शुक्लरूपेण गुरुराणामैत्यवञ्चनावर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ४.१३ ॥

४.१४ यतुर्दशोऽध्यायः । प्रह्लादेन शुक्लकोपसान्त्वनम् ।

व्यास उवाच ।

एति सञ्चिन्त्य मनसा तानुवाच हसन्निव ।

वञ्चिता मत्स्वरूपेण दैत्याः किं गुरुराण किल ॥ १ ॥

अहं काव्यो गुरुश्चायं देवकार्यप्रसाधकः ।

अनेन वञ्चिता यूयं मद्याज्या नात्र संशयः ॥ २ ॥

मा श्रद्धुध्वं वयोऽस्यार्या दाम्भिकोऽयं मदाकृतिः ।

अनुगच्छत मां याज्यास्त्यजतैनं बृहस्पतिम् ॥ ३ ॥

ઇત્યાકર્ણ્ય વચસ્તસ્ય દૃષ્ટ્વા તૌ સદૃશૌ પુનઃ ।

વિસ્મયં પરમં જગ્મુઃ કાવ્યોડયમિતિ નિશ્ચિતાઃ ॥ ૪ ॥

સ તાન્વીક્ષ્ય સુસમ્ભ્રાન્તાન્ગુરુર્વાક્યમુવાચ હ ।

ગુરુર્વૌ વચ્ચયત્યેવ મદ્રૂપોડયં બૃહસ્પતિઃ ॥ ૫ ॥

પ્રાપ્તો વચ્ચયિતું યુષ્માન્દેવકાર્યાર્થસિદ્ધયે ।

મા વિશ્વાસં વચસ્તસ્ય કુરુધ્વં દૈત્યસત્તમાઃ ॥ ૬ ॥

પ્રાપ્તા વિદ્યા મયા શમ્ભોર્યુષ્માનધ્યાપયામિ તામ્ ।

દેવેભ્યો વિજયં નૂનં કશિષ્યામિ ન સંશયઃ ॥ ૭ ॥

ઇતિ શ્રુત્વા ગુરોર્વાક્યં કાવ્યરૂપધરસ્ય તે ।

વિશ્વાસં પરમં જગ્મુઃ કાવ્યોડયમિતિ નિશ્ચયાત્ ॥ ૮ ॥

કાવ્યેન બહુધા તત્ર બોધિતાઃ કિલ દાનવાઃ ।

બુબુધુર્ન ગુરોર્માયામોહિતાઃ કાલપર્યયાત્ ॥ ૯ ॥

એવં તે નિશ્ચયં કૃત્વા તતો ભાર્ગવમબ્રુવન્ ।

અયં ગુરુર્નો ધર્માત્મા બુદ્ધિદશ્ચ હિતે રતઃ ॥ ૧૦ ॥

દશવર્ષાણિ સતતમયં નઃ શાસ્તિ ભાર્ગવઃ ।

ગચ્છ ત્વં કુહકો ભાસિ નાસ્માકં ગુરુરપ્યુત ॥ ૧૧ ॥

ઇત્યુક્ત્વા ભાર્ગવં મૂઢા નિર્ભર્તર્ય ચ પુનઃ પુનઃ ।

જગૃહુસ્તં ગુરું પ્રીત્યા પ્રણિપત્યાભિવાદ્ય ચ ॥ ૧૨ ॥

કાવ્યસ્તુ તન્મયાન્દૃષ્ટ્વા ચુકોપાથ શશાપ ચ ।

દૈત્યાન્વિબોધિતાન્મત્વા ગુરુણા યાતિવગ્જિતાન્ ॥ ૧૩ ॥

યસ્માન્મયા બોધિતા વૈ ગૃહ્નીયુર્ન ચ મે વચઃ ।

તસ્માત્પ્રનષ્ટસંજ્ઞા વૈ પરાભવમવાપ્સ્યથ ॥ ૧૪ ॥

મદવજ્ઞાફલં કામં સ્વલ્પે કાલે હ્યવાપ્સ્યથ ।

તદાસ્ય કપટં સર્વં પરિજ્ઞાતં ભવિષ્યતિ ॥ ૧૫ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વાસૌ જગામાશુ ભાર્ગવઃ ક્રોધસંયુતઃ ।

બૃહસ્પતિર્મુદં પ્રાપ્ય તસ્થૌ તત્ર સમાહિતઃ ॥ ૧૬ ॥

ततः शमान्गुरुर्ज्ञात्वा दैत्यांस्ताम्भागविए ङि ।
 जगाम तरसा त्यक्त्वा स्वरूपं स्वं विधाय च ॥ १७ ॥
 गत्वोवाय तदा शङ्कं कृतं कार्यं मया ध्रुवम् ।
 शमाः शुक्लेण ते दैत्या मया त्यक्ताः पुनः किल ॥ १८ ॥
 निराधाराः कृता नूनं यतध्वं सुरसत्तमाः ।
 सङ्ग्रामार्थं मलाभाग शापदग्धा मया कृताः ॥ १९ ॥
 एति श्रुत्वा गुरोर्वाङ्मयं मधवा मुदमाप्तवान् ।
 जलृषुश्च सुराः सर्वे प्रतिपूज्य बृहस्पतिम् ॥ २० ॥
 सङ्ग्रामाय मतिं यङ्कुः संविचार्य मिथः पुनः ।
 निर्ययुर्मिलिताः सर्वे दानवाभिमुखाः सुराः ॥ २१ ॥
 सुरान्समुधेतांज्ञात्वा कृतोद्योगान्मलाभवान् ।
 अन्तर्हितं गुरुं यैव बभूवुश्चिन्तयान्विताः ॥ २२ ॥
 परस्परमथोर्युस्ते मोहितास्तस्य मायया ।
 सम्प्रसाधो मलात्मा य यातोऽसौ रुष्टमानसः ॥ २३ ॥
 वञ्चयित्वा गतः पापो गुरुः कपटपण्डितः ।
 भ्रातृस्त्रीलम्बनः प्रायो मलिनोऽन्तर्बहिः शुचिः ॥ २४ ॥
 किं कुर्मः क्व च गच्छामः कथं काव्यं प्रकोपितम् ।
 कुर्वामिह सहायार्थं प्रसन्नं लृष्टमानसम् ॥ २५ ॥
 एति सञ्चिन्त्य ते सर्वे मिलिता भयकम्पिताः ।
 प्रह्लादं पुरतः कृत्वा जग्मुस्ते भार्गवं पुनः ॥ २६ ॥
 प्रणोमुश्चरणौ तस्य मुनेर्मौनभृतस्तदा ।
 भार्गवस्तानुवाचाथ रोषसंरक्तलोचनः ॥ २७ ॥
 मया प्रबोधिता यूयं मोहिता गुरुमायया ।
 न गृहीतं वयो योग्यं तदा याजया हितं शुचि ॥ २८ ॥
 तदावगणितश्चाहं भवद्भिस्तद्दशं गतैः ।
 प्राप्तं नूनं मद्योन्मत्तैर्ममावमानजं हृलम् ॥ २९ ॥
 तत्र गच्छत सत्प्रजा यत्रासौ कपटाकृतिः ।
 वञ्चकः सुरकार्यार्थी नाहं तद्ब्रह्मि वञ्चकः ॥ ३० ॥

व्यास उवाच ।

येवं ब्रुवन्तं शुङ्गं तु वाक्यसन्दिग्धया गिरा ।
प्रह्लादस्तं तदोवाच गडीत्वा यराणौ ततः ॥ ३१ ॥

प्रह्लाद उवाच ।

भार्गवाद्ये समायातान्याजयानस्मांस्तथातुरान् ।
त्यक्तुं नार्हसि सर्वज्ञ त्वद्धितास्तनयान्छि नः ॥ ३२ ॥

गते त्वयि तु मन्त्रार्थं शैलूषेण दुरात्मना ।
त्वद्वेषमधुरालापैर्वयं तेन प्रवञ्चिताः ॥ ३३ ॥

अज्ञानकृतदोषेण नैव कुप्यति शान्तिमान् ।
सर्वज्ञस्त्वं विजानासि चित्तं नः प्रवणं त्वयि ॥ ३४ ॥

ज्ञात्वा नस्तपसा भावं त्यज कोपं मडामते ।
ब्रुवन्ति मुनयः सर्वे क्षणकोपा छि साधवः ॥ ३५ ॥

जलं स्वभावतः शीतं वड्न्यातपसमागमात् ।
भवत्युष्णं वियोगाच्च शीतत्वमनुगच्छति ॥ ३६ ॥

कोथश्चाण्डालरूपो वै त्यक्तव्यः सर्वथा बुधैः ।
तस्माद्रोषं परित्यज्य प्रसादं कुरु सुप्रत ॥ ३७ ॥

यदि न त्यजसि कोधं त्यजस्यस्मान्सुदुःषितान् ।
त्वया त्यक्ता महाभाग गमिष्यामो रसातलम् ॥ ३८ ॥

व्यास उवाच ।

प्रह्लादस्य वयः श्रुत्वा भार्गवो ज्ञानयक्षुषा ।
विलोक्य सुमना भूत्वा तानुवाच उसन्निव ॥ ३९ ॥

न भेतव्यं न गन्तव्यं दानवा वा रसातलम् ।
रक्षयिष्यामि वो याजयान्मन्त्रैरवितथैः डिल ॥ ४० ॥

डितं सत्यं ब्रवीम्यद्ये शृणुध्वं तत्तु निश्चयम् ।
वयनं मम धर्मज्ञाः श्रुतं यद् ब्रह्मणः पुरा ॥ ४१ ॥

अवश्यम्भाविनो भावाः प्रभवन्ति शुभाशुभाः ।
दैवं न यान्यथा कर्तुं क्षमः कोऽपि धरातले ॥ ४२ ॥

अद्य मन्दबला यूयं कालयोगादसंशयम् ।
 देवैर्जिताः सकृश्यापि पातालं प्रतिपत्स्यथ ॥ ४३ ॥
 प्राप्तः पर्यायकालो व ऽति ब्रह्माभ्यभाषत ।
 भुक्तं राज्यं भवद्भिश्च पूर्णं सर्वं समृद्धिमत् ॥ ४४ ॥
 युगानि दश पूर्णानि देवानाङ्गम्य मूर्धनि ।
 दैवयोगाख्य युष्माभिर्भुक्तं त्रैलोक्यमूर्जितम् ॥ ४५ ॥
 सावर्णिके मनौ राज्यं पुनस्तत्तु भविष्यति ।
 पौत्रस्त्रैलोक्यविजयी राज्यं प्राप्स्यति ते बलिः ॥ ४६ ॥
 यदा वामनरूपेण हृतं देवेन विष्णुना ।
 तदैव य भवत्पौत्रः प्रोक्तो देवेन जिष्णुना ॥ ४७ ॥
 हृतं येन बले राज्यं देववाञ्छार्थसिद्धये ।
 त्वमिन्द्रो भविता यात्रे स्थिते सावर्णिके मनौ ॥ ४८ ॥
 भार्गव उवाच ।
 धृत्युक्तो हरिणा पौत्रस्तव प्रह्लाद साम्प्रतम् ।
 अदृश्यः सर्वभूतानां गुमश्चरति भीतवत् ॥ ४९ ॥
 अेकदा वासवेनासौ बलिर्गर्हभरुपभाङ् ।
 शून्ये गृहे स्थितः कामं भयभीतः शतकृतोः ॥ ५० ॥
 पृष्टश्च बहुधा तेन वासवेन बलिस्तदा ।
 किमर्थं गार्हभं रूपं कृतवान् नैत्यपुङ्गव ॥ ५१ ॥
 भोक्ता त्वं सर्वलोकस्य दैत्यानां य प्रशासिता ।
 (न लज्जा भरुपेण तव राक्षससत्तम ।) ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा दैत्यराजो बलिस्तदा ॥ ५२ ॥
 प्रोवाच वचनं शङ्कं कोऽत्र शोकः शतकृतो ।
 यथा विष्णुर्महातेजा मत्स्यकच्छपतां गतः ॥ ५३ ॥
 तथाऽं भरुपेण संस्थितः कालयोगतः ।
 यथा त्वं कमले लीनः संस्थितो ब्रह्मउत्यया ॥ ५४ ॥
 पीडितश्च तथा ज्येष्ठ स्थितोऽहं भरुपधृङ् ।
 दैवाधीनस्य किं दुःखं किं सुखं पाकशासन ॥ ५५ ॥

કાલઃ કરોતિ વૈ નૂનં ચદિચ્છતિ યથા તથા ।

ભાર્ગવ ઉવાચ ।

ઇતિ તૌ બલિદેવેશૌ કૃત્વા સંવિદમુત્તમામ્ ॥ ૫૬ ॥

પ્રબોધં પ્રાપતુઃ કામં યથાસ્થાનઞ્ચ જગ્મતુઃ ।

ઇત્યેતત્તે સમાખ્યાતા મયા દૈવબલિષ્ઠતા ॥ ૫૭ ॥

દૈવાધીનં જગત્સર્વં સદેવાસુરમાનુષમ્ ॥ ૫૮ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં

ચતુર્થસ્કન્ધે પ્રહ્લાદેન શુક્રકોપસાન્ત્વનં નામ ચતુર્દશોડધ્યાયઃ ॥ ૪.૧૪ ॥

૪.૧૫ ૫ઞ્ચદશોડધ્યાયઃ । દેવીકથનેન દાનવાનાં રસાતલં પ્રતિ ગમનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ તસ્ય વચઃ શ્રુત્વા ભાર્ગવસ્ય મહાત્મનઃ ।

પ્રહ્લાદસ્તુ સુસંહૃષ્ઠો બભૂવ નૃપનન્દનઃ ॥ ૧ ॥

જ્ઞાત્વા દૈવં બલિષ્ઠઞ્ચ પ્રહ્લાદસ્તાનુવાચ હ ।

કૃતેડપિ યુદ્ધે ન જયો ભવિષ્યતિ કદાચન ॥ ૨ ॥

તદા તે જયિનઃ પ્રોચુર્દાનવા મદગર્વિતાઃ ।

સડગ્રામસ્તુ પ્રકર્તવ્યો દૈવં કિં ન વિદામહે ॥ ૩ ॥

નિરુદ્ધમાનાં દૈવં હિ પ્રધાનમસુરાધિપ ।

કેન દૃષ્ટં ક્વ વા દૃષ્ટં કીદૃશં કેન નિર્મિતમ્ ॥ ૪ ॥

તસ્માદ્યુદ્ધં કરિષ્યામો બલમાસ્થાય સામ્પ્રતમ્ ।

ભવાગ્રે દૈત્યવર્ચ ત્વં સર્વજ્ઞોડસિ મહામતે ॥ ૫ ॥

ઇત્યુક્તસ્તૈસ્તદા રાજન્ પ્રહ્લાદઃ પ્રબલારિહા ।

સેનાનીશ્ચ તદા ભૂત્વા દેવાન્યુદ્ધે સમાહ્વયત્ ॥ ૬ ॥

તેડપિ તત્રાસુરાન્દૃષ્ટ્વા સડગ્રામે સમુપસ્થિતાન્ ।

સર્વે સમ્ભૂતસમ્મારા દેવાસ્તાન્સમયોધયન્ ॥ ૭ ॥

સડગ્રામસ્તુ તદા ધોરઃ શક્રપ્રહ્લાદયોરભૂત્ ।

પૂર્ણ વર્ષશતં તત્ર મુનીનાં વિસ્મયાવહઃ ॥ ૮ ॥

वर्तमाने मडायुद्धे शुक्लेण प्रतिपालिताः ।
 जयमापुस्तदा दैत्याः प्रह्लादप्रभुभा नृप ॥ ९ ॥
 तदैवेन्द्रो गुरोर्वाक्यात्सर्वदुःखविनाशिनीम् ।
 सस्मार मनसा देवीं मुक्तिदां परमां शिवाम् ॥ १० ॥
 छन्द उवाच ।
 जय देवि मडामाये शूलधारिणि याम्बिके ।
 शङ्खचक्रगदापद्मभङ्गुलस्तेऽभयप्रदे ॥ ११ ॥
 नमस्ते भुवनेशानि शक्तिदर्शननाथिके ।
 दशतत्वात्मिके मातर्मडाभिन्दुस्वरूपिणि ॥ १२ ॥
 मडाकुण्डलिनीरूपे सख्येदानन्दरूपिणि ।
 प्राणान्निहोत्रविधे ते नमो दीपशिखात्मिके ॥ १३ ॥
 पञ्चकोशान्तरगते पुण्यभ्रमस्वरूपिणि ।
 आनन्दकलिके मातः सर्वोपनिषदर्थिते ॥ १४ ॥
 मातः प्रसीद सुमुग्धी भव डीनसत्त्वा-
 स्त्रायस्व नो जननि दैत्यपराजितान् वै ।
 त्वं देवि नः शरणादा भुवने प्रमाणा
 शक्तासि दुःखशमनेऽपिलवीर्ययुक्ते ॥ १५ ॥
 ध्यायन्ति येऽपि सुम्भिनो नितरां भवन्ति
 दुःखान्विताविगतशोकभयास्तथान्ये ।
 भोक्षार्थिनो विगतमानविमुक्तसङ्गाः
 संसारावारिधिजलं प्रतरन्ति सन्तः ॥ १६ ॥
 त्वं देवि विश्वजननि प्रथितप्रभावा
 संरक्षणार्थमुदितार्तिहरप्रतापा ।
 संहर्तुमेतदभिलं किल कालरूपा
 को वेत्ति तेऽम्भ यरितं ननु मन्दबुद्धिः ॥ १७ ॥
 भ्रज्मा हरश्च हरिदशरथो हरिश्च
 छन्दो यमोऽथ वरुणोऽग्निसमीरणौ च ।
 ज्ञातुं क्षमा न मुनयोऽपि मडानुभावा
 यस्याः प्रभावमतुलं निगमागमाश्च ॥ १८ ॥

ધન્યાસ્ત એવ તવ ભક્તિપરા મહાન્તઃ
 સંસારદુઃખરહિતાઃ સુખાસિન્ધુમગ્નાઃ ।
 યે ભક્તિભાવરહિતા ન કદાપિ દુઃખા- ॥
 મ્ભોધિં જનિક્ષયતરડ્ગમુમે તરન્તિ ॥ ૧૯ ॥
 યે વીજયમાનાઃ સિતચામરૈશ્ચ
 ક્રીડન્તિ ધન્યાઃ શિબિકાધિરૂઢાઃ ।
 તૈઃ પૂજિતા ત્વં કિલ પૂર્વદેહે
 નાનોપહારૈરિતિ ચિન્તયામિ ॥ ૨૦ ॥
 યે પૂજયમાના વરવારણસ્થા
 વિલાસિનીવૃન્દવિલાસયુક્તાઃ ।
 સામન્તકૈશ્વોપનતૈર્ગજન્તિ
 મન્યે હિ તૈસ્ત્વં કિલ પૂજિતાસિ ॥ ૨૧ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 એવં સ્તુતા મઘવતા દેવી વિશ્વેશ્વરી તદા ।
 પ્રાદુર્ભભૂવ તરસા સિંહારૂઢા ચતુર્ભુજા ॥ ૨૨ ॥
 શડ્બચક્રગદાપદ્માન્બિભ્રતી ચારુલોચના ।
 રક્તામ્બરધરા દેવી દિવ્યમાલ્યવિભૂષણા ॥ ૨૩ ॥
 તાનુવાચ સુરાન્દેવી પ્રસન્નવદના ગિરા ।
 ભયં ત્યજન્તુ ભો દેવાઃ શં વિધાસ્યે કિલાધુના ॥ ૨૪ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા સા તદા દેવી સિંહારૂઢાતિસુન્દરી ।
 જગામ તરસા તત્ર યત્ર દૈત્યા મદાન્વિતાઃ ॥ ૨૫ ॥
 પ્રહ્લાદપ્રમુખાઃ સર્વે દૃષ્ટ્વા દેવીં પુરઃસ્થિતામ્ ।
 ઊચુઃ પરસ્પરં ભીતાઃ કિં કર્તવ્યમિતસ્તદા ॥ ૨૬ ॥
 દેવં નારાયણં ચાત્ર સમ્પ્રાપ્તા ચણ્ડિકા કિલ ।
 મહિષાન્તકરી નૂનં ચણ્ડમુણ્ડવિનાશિની ॥ ૨૭ ॥
 નિહનિષ્યતિ નઃ સર્વાનમ્બિકા નાત્ર સંશયઃ ।
 વક્રદૃષ્ટ્યા યથા પૂર્વં નિહતૌ મધુકૈટભૌ ॥ ૨૮ ॥
 એવં ચિન્તાતુરાન્વીક્ષ્ય પ્રહ્લાદસ્તાનુવાચ હ ।

योद्धव्यं नाथ गन्तव्यं पलाय्य दानवोत्तमाः ॥ २८ ॥

नमुञ्चिस्तानुवायाथ पलायनपरानिह ।

उनिध्यति जगन्माता रुषिता डिल डेतिभिः ॥ ३० ॥

तथा कुरु महाभाग यथा दुःखं न जायते ।

प्रजामोऽथैव पातालं तां स्तुत्वा तदनुज्ञया ॥ ३१ ॥

प्रह्लाद उवाच ।

स्तौमि देवीं महामायां सृष्टिस्थित्यन्तकारिणीम् ।

सर्वेषां जननीं शक्तिं लक्ष्मिनामलयङ्करीम् ॥ ३२ ॥

व्यास उवाच ।

धृत्युक्त्या विषण्णलक्ष्मिस्तु प्रह्लादः परमार्थवित् ।

तुष्टाय जगतां धार्त्रीं कृताञ्जलिपुटस्तदा ॥ ३३ ॥

मालासर्पवदाभाति यस्यां सर्वं यरायरम् ।

सर्वाधिष्ठानरुपायै तस्यै लीमूर्तये नमः ॥ ३४ ॥

त्वत्तः सर्वमिदं विश्वं स्थावरं जङ्गमं तथा ।

अन्ये निमित्तमात्रास्ते कर्तारस्तव निर्मिताः ॥ ३५ ॥

नमो देवि महामाये सर्वेषां जननी स्मृता ।

को भेदस्तव देवेषु दैत्येषु स्वकृतेषु च ॥ ३६ ॥

मातुः पुत्रेषु को भेदोऽप्यशुभेषु शुभेषु च ।

तथैव देवेष्वस्मासु न कर्तव्यस्त्वयाधुना ॥ ३७ ॥

यादृशास्तादृशा मातः सुतास्ते दानवाः डिल ।

यतस्त्वं विश्वजननी पुराणेषु प्रकीर्तिता ॥ ३८ ॥

तेऽपि स्वार्थपरा नूनं यथैव वयमभ्युत ।

नान्तरं दैत्यसुरयोर्भेदोऽयं मोहसम्भवः ॥ ३९ ॥

धनदारादिभोगेषु वयं सक्ता दिवानिशम् ।

तथैव देवा देवेशि को भेदोऽसुरदेवयोः ॥ ४० ॥

तेऽपि कश्यपदायादा वयं तत्सम्भवाः डिल ।

कुतो विरोधसम्भूतिर्जाता मातस्तवाधुना ॥ ४१ ॥

न तथा विहितं मातस्त्वयि सर्वसमुद्भवे ।

साम्यतैव त्वया स्थाप्या देवेष्वस्मासु यैव छि ॥ ४२ ॥

गुणव्यतिकरात्सर्वे समुत्पन्नाः सुरासुराः ।

गुणान्विता भवेयुस्ते कथं देहभृतोऽमराः ॥ ४३ ॥

कामः क्रोधश्च लोभश्च सर्वदोषेषु संस्थिताः ।

वर्तन्ते सर्वदा तस्मात् कोऽविरोधी भवेत्थनः ॥ ४४ ॥

त्वया मिथो विरोधोऽयं कल्पितः किल कौतुकात् ।

मन्यामहे विभेदेन नूनं युद्धदिदृक्षया ॥ ४५ ॥

अन्यथा भ्रू भ्रातृणां विरोधः कीदृशोऽनघे ।

त्वं येन्नेच्छसि यामुण्डे वीक्षितुं कलङ्किल ॥ ४६ ॥

जानामि धर्मं धर्मज्ञे वेमि याङ् शतकृतुम् ।

तथापि कलङ्कोऽस्माकं भोगार्थं देवि सर्वदा ॥ ४७ ॥

येकः कोऽपि न शास्तास्ति संसारे त्वां विनाम्बिके ।

स्मृत्वापतस्तु कः कर्तुं क्षमते वयनं बुधः ॥ ४८ ॥

देवासुरैश्च सिन्धुर्मथितः समये क्वचित् ।

विषगुना विहितो भेदः सुधारत्तच्छलेन वै ॥ ४९ ॥

त्वयासौ कल्पितः शौरिः पालकत्वे जगद्गुरुः ।

तेन लक्ष्मीः स्वयं लोभाद् गृहीतामरसुन्दरी ॥ ५० ॥

अैरावतस्तथेन्द्रेण पारिजातोऽथ कामधुक् ।

उच्यैःश्रवाः सुरैः सर्वं गृहीतं वैष्णवेच्छया ॥ ५१ ॥

अनयं तादृशं कृत्वा जाता देवास्तु साधवः ।

(अन्यायिनः सुरा नूनं पश्य त्वं धर्मलक्षाणां ।) ॥

संस्थापिताः सुरा नूनं विषगुना ब्रह्मनिना ॥ ५२ ॥

नूनं दैत्याः पराभूवन्पश्य त्वं धर्मलक्षाणाम् ।

क्व धर्मः कीदृशो धर्मः क्व कार्यं क्व च साधुता ॥ ५३ ॥

कथयामि च कस्याग्रे सिद्धं मैमांसिकं मतम् ।

तार्किका युक्तिवाद्दृष्ट्वा विधिज्ञा वेदवाद्दकाः ॥ ५४ ॥

उक्ताः सकर्तृकं विश्वं विवदन्ते जडात्मकाः ।

कर्ता भवति चेदस्मिन्संसारे वितते डिल ॥ ५५ ॥

विरोधः कीदृशस्तत्र यैककर्मणि वै मिथः ।

वेदे नैकमतिः कस्माच्छस्त्रेष्वपि तथा पुनः ॥ ५६ ॥

नैकवाक्यं वयस्तेषामपि वेदविदां पुनः ।

यतः स्वार्थपरं सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ ५७ ॥

निःस्पृहः कोऽपि संसारे न भवेन्न भविष्यति ।

शशिनाथ गुरोर्भार्या हृता ज्ञात्वा भवाद्यपि ॥ ५८ ॥

गौतमस्य तथेन्द्रेश जनता धर्मनिश्चयम् ।

गुरुणानुजभार्या य भुक्ता गर्भवती भवात् ॥ ५९ ॥

शमो गर्भगतो बालः कृतश्चान्धस्तथा पुनः ।

विष्णुना य शिरश्छिन्नं राडोश्चकेश वै भवात् ॥ ६० ॥

अपराधं विना कामं तदा सत्त्ववताम्बिडे ।

पौत्रो धर्मवतां शूरः सत्यव्रतपरायणः ॥ ६१ ॥

यज्वा दानपतिः शान्तः सर्वज्ञः सर्वपूजकः ।

कृत्वाथ वामनं रूपं हरिणा छलवेदिना ॥ ६२ ॥

वञ्चितोऽसौ बलिः सर्वं हृतं राज्यं पुरा डिल ।

तथापि देवान्धर्मस्थान्प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ६३ ॥

वदन्ति यादुवादांश्च धर्मवादाज्जयं गताः ।

अेवं ज्ञात्वा जगन्मातर्यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ६४ ॥

शरणा दानवाः सर्वे जडि वा रक्ष वा पुनः ।

श्रीदिव्युवाच ।

सर्वे गच्छत पातालं तत्र वासं यथेप्सितम् ॥ ६५ ॥

कुरुध्वं दानवाः सर्वे निर्भया गतमन्यवः ।

कालः प्रतीक्ष्यो युष्माभिः कारणं स शुभेऽशुभे ॥ ६६ ॥

सुनिर्वेदपराणां हि सुभं सर्वत्र सर्वदा ।

त्रैलोक्यस्य च राजयेऽपि न सुभं लोभयेतसाम् ॥ ६७ ॥

कृतेऽपि न सुभं पूर्णं सस्पृहाणां कृत्वरपि ।

तस्मान्प्रज्वा महीमेतां प्रयान्तवद्य महीतलम् ॥ ६८ ॥

ममाज्ञां पुरतः कृत्वा सर्वे विगतकल्मषाः ।

व्यास उवाच ।

तश्छुत्वा वचनं देव्यास्तथेत्युक्त्वा रसातलम् ॥ ६८ ॥

प्रणम्य दानवाः सर्वे गताः शक्त्याभिरक्षिताः ।

अन्तर्दधे ततो देवी देवाः स्वभुवनं गताः ॥ ७० ॥

त्युक्त्वा वैरं स्थिताः सर्वे ते तदा देवदानवाः ।

अेतदाभ्यानमभिलं यः शृणोति वदत्यथ ॥ ७१ ॥

सर्वदुःखविनिर्मुक्तः प्रयाति पदमुत्तमम् ॥ ७२ ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां यतुर्थस्कन्धे

देवीकथनेन दानवानां रसातलं प्रति गमनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ४.१५ ॥

४.१६ षोडशोऽध्यायः । उरेर्नावावतारवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।

भृगुशापान्मुनिश्रेष्ठ उरेरद्भुतकर्मणः ।

अवताराः कथं जाताः कस्मिन्मन्वन्तरे विभो ॥ १ ॥

विस्तराद्द्रष्टुं धर्मज्ञा अवतारकथा उरेः ।

पापनाशकरीं ब्रह्मञ्छ्रुतां सर्वसुभावलाम् ॥ २ ॥

व्यास उवाच ।

शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि अवतारान् उरैर्यथा ।

यस्मिन्मन्वन्तरे जाता युगे यस्मिन्नराधिप ॥ ३ ॥

येन त्रुपेण यत्कार्यं कृतं नारायणेन वै ।

तत्सर्वं नृप वक्ष्यामि सङ्क्षेपेण तवाधुना ॥ ४ ॥

धर्मस्यैवावतारोऽभूत्प्राक्षुषे मनुसम्भवे ।

नरनारायणौ धर्मपुत्रौ प्यातौ महीतले ॥ ५ ॥

अथ वैवस्वताप्येऽस्मिन्द्रतीये तु युगे पुनः ।

दत्तात्रेयावतारोऽत्रेः पुत्रत्वमगमद्दरिः ॥ ६ ॥

ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्रस्त्रयोऽमी देवसत्तमाः ।

पुत्रत्वमगमन्द्देवास्तस्यात्रेर्भार्यया वृताः ॥ ७ ॥
 अनसूयान्निपत्नी य सतीनामुत्तमा सती ।
 यथा सम्प्रार्थिता देवाः पुत्रत्वमगमंस्त्रयः ॥ ८ ॥
 ब्रह्माभूत्सोमरूपस्तु दत्तात्रेयो हरिः स्वयम् ।
 दुर्वासा रुद्ररूपोऽसौ पुत्रत्वं ते प्रपेदिरे ॥ ९ ॥
 नृसिंहस्यावतारस्तु देवकार्यार्थसिद्धये ।
 यतुर्थे तु युगे जातो द्विधाऽप्यो मनोहरः ॥ १० ॥
 छिरण्यकशिपोः सम्यग्वधाय भगवान् हरिः ।
 यक्ते रूपां नारसिंहं देवानां विस्मयप्रदम् ॥ ११ ॥
 बलेर्नियमनार्थाय श्रेष्ठे त्रेतायुगे तथा ।
 यकार रूपां भगवान् वामनं कश्यपान्मुनेः ॥ १२ ॥
 छलयित्वा मग्ने भूपं राज्ञ्यं तस्य जडार ७ ।
 पाताले स्थापयामास बलिं वामनरूपधृक् ॥ १३ ॥
 युगे यैकोनविंशोऽथ त्रेताभ्ये भगवान् हरिः ।
 जमदग्निस्तुतो जातो रामो नाम महाबलः ॥ १४ ॥
 क्षत्रियान्तकरः श्रीमान्सत्यवादी जितेन्द्रियः ।
 दत्तवान्मेदिनीं कृत्स्नां कश्यपाय महात्मने ॥ १५ ॥
 यो वै परशुरामाभ्यो हरेरद्भुतकर्मणः ।
 अवतारस्तु राजेन्द्र कथितः पापनाशनः ॥ १६ ॥
 त्रेतायुगे रघोर्वंशे रामो दशरथात्मजः ।
 नरनारायणेशौ द्वौ जातौ भुवि महाबलौ ॥ १७ ॥
 अष्टाविंशे युगे शस्तौ द्वापरेश्चर्जुनशौरिणौ ।
 धराभारावतारार्थं जातौ कृष्णार्जुनौ भुवि ॥ १८ ॥
 कृतवन्तौ महायुद्धं कुरुक्षेत्रेऽतिदारुणम् ।
 अेवं युगे युगे राजन्नवतारा हरेः किल ॥ १९ ॥
 भवन्ति बलवः कामं प्रकृतेस्नुरूपतः ।
 प्रकृतेरपिलं सर्वं वशमेतज्जगत्त्रयम् ॥ २० ॥

यथेच्छति तथैवेयं भ्रामयत्यनिशं जगत् ।
 पुरुषस्य प्रियार्थं सा रथयत्यपिलं जगत् ॥ २१ ॥
 सृष्ट्वा पुरा छि भगवाञ्जगद्वैतव्यरायरम् ।
 सर्वाद्विः सर्वगश्चासौ दुर्ज्ञेयः परमोऽव्ययः ॥ २२ ॥
 निरालम्बो निराकारो निःस्मृष्टश्च परात्परः ।
 उपाधितस्त्रिधा भाति यस्याः सा प्रकृतिः परा ॥ २३ ॥
 उत्पत्तिकालयोगात्सा भिन्ना भाति शिवा तदा ।
 सा विश्वं कुरुते कामं सा पालयति कामदा ॥ २४ ॥
 कल्पान्ते संहरत्येव त्रिभुवा विश्वमोहिनी ।
 तथा युक्तोऽसृज द्भ्रष्टमा विष्णुः पाति तयान्वितः ॥ २५ ॥
 रुद्रः संहरते कामं तथा सम्मिलितः शिवः ।
 सा यैवोत्पाद्य काकुत्स्थं पुरा वै नृपसत्तमम् ॥ २६ ॥
 कुत्रचित्स्थापयामास दानवानां जयाय य ।
 अवेमस्मिंश्च संसारे सुभद्रुःभान्विताः किल ॥ २७ ॥
 भवन्ति प्राणिनः सर्वे विधितन्त्रनियन्त्रिताः ॥ २८ ॥
 ष्टि श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 यतुर्थस्कन्धे हरिर्नामावतारवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ४.१६ ॥

४.१७ सप्तदशोऽध्यायः । नारायणवन्दनम् ।

जनमेजय उवाच ।
 वाराङ्गनास्त्वयाप्याता नरनारायणश्रमे ।
 अेकं नारायणं शान्तं कामयाना स्मरातुराः ॥ १ ॥
 शम्भुकामस्तदा जातो मुनिर्नारायणश्च ताः ।
 निवारितो नरेणाय भ्रात्रा धर्मविदा नृप ॥ २ ॥
 किं कृतं मुनिना तेन व्यसने समुपस्थिते ।
 ताभिः सङ्कल्पितेनाथ कामार्थाभिर्भृशं मुने ॥ ३ ॥
 शक्रेणोत्पादिताभिश्च बहुप्रार्थनया पुनः ।
 याचितेन विवाहार्थं किं कृतं तेन जिष्णुना ॥ ४ ॥

धृत्येतच्छ्रोतुमिच्छामि चरितं तस्य भोक्षदम् ।
 नारायणस्य मे ब्रूहि विस्तरेण पितामह ॥ ५ ॥
 व्यास उवाच ।
 शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि यथा तस्य महात्मनः ।
 धर्मपुत्रस्य धर्मज्ञ विस्तरेण वदामि ते ॥ ६ ॥
 शम्भुकामस्तु सन्दृष्टो नरेणाय यदा हरिः ।
 वारितोऽसौ समाश्रास्य मुनिर्नारायणस्तदा ॥ ७ ॥
 शान्तकोपस्तदोवाच तास्तपस्वी महामुनिः ।
 स्मितपूर्वमिदं वाक्यं मधुरं धर्मनन्दनः ॥ ८ ॥
 अस्मिञ्जन्मनि चार्चय्यः कृतसङ्कल्पवानहम् ।
 आवाभ्याञ्च न कर्तव्यः सर्वथा दारसङ्ग्रहः ॥ ९ ॥
 तस्माद् गच्छन्तु त्रिदिवं कृपां कृत्वा भमोपरि ।
 धर्मज्ञा न प्रकुर्वन्ति प्रतभङ्गं परस्य वै ॥ १० ॥
 शृङ्गारेऽस्मिन् रसे नूनं स्थायीभावो रतिः स्मृतः ।
 कथं करोमि सम्बन्धं तदभावे सुलोचनाः ॥ ११ ॥
 कारणेन विना कार्यं न भवेदिति निश्चयः ।
 कविभिः कथितं शास्त्रे स्थायीभावो रसः किल ॥ १२ ॥
 धन्यः सुयारुसर्वाङ्गः सभाञ्चोऽहं धरातले ।
 प्रीतिपात्रं यतो जातो भवतीनामकुत्रिमम् ॥ १३ ॥
 भवतीभिः कृपां कृत्वा रक्षणीयं प्रतं मम ।
 भविष्यामि महाभागाः पतिरप्यन्यजन्मनि ॥ १४ ॥
 अष्टाविंशे विशालाक्ष्यो द्वापरेऽस्मिन्धरातले ।
 देवानां कार्यसिद्ध्यर्थं प्रभविष्यामि सर्वथा ॥ १५ ॥
 तदा भवत्यो मद्दाराः प्राप्य जन्म पृथङ्पृथक् ।
 भूपतीनां सुता भूत्वा पत्नीभावं गमिष्यथ ॥ १६ ॥
 धत्याश्रास्य हरिस्तास्तु प्रतिश्रुत्य परिग्रहम् ।
 व्यसर्जयत्स भगवाञ्जगुश्च विगतज्वराः ॥ १७ ॥

એવં વિસર્જિતાસ્તેન ગતાઃ સ્વર્ગાં તદાડ્ગનાઃ ।

શકાય કથયામાસુઃ કારણાં સકલં પુનઃ ॥ ૧૮ ॥

આશ્રુત્ય મઘવાંસ્તાભ્યો વૃત્તાન્તં તસ્ય વિસ્તરાત્ ।

તુષ્ટાવ તં મહાત્માનં નારીર્દૃષ્ટ્વા તથોર્વશીઃ ॥ ૧૯ ॥

ઇન્દ્ર ઉવાચ ।

અહો ઘૈર્યં મુનેઃ કામં તથૈવ ચ તપોબલમ્ ।

યેનોર્વશ્યઃ સ્વતપસા તાદૃગ્રૂપાઃ પ્રકલ્પિતાઃ ॥ ૨૦ ॥

ઇતિ સ્તુત્વા પ્રસન્નાત્મા બભૂવ સુરરાટ્ તતઃ ।

નારાયણોઽપિ ધર્માત્મા તપસ્યભિરતોઽભવત્ ॥ ૨૧ ॥

ઇત્યેતત્સર્વમાખ્યાતં મુનેર્વૃત્તાન્તમદ્ભુતમ્ ।

નારાયણસ્ય સકલં નરસ્ય ચ મહામુનેઃ ॥ ૨૨ ॥

તૌ હિ કૃષ્ણાર્જુનોૌ વીરૌ ભૂભારહરણાય ચ ।

જાતૌ તૌ ભરતશ્રેષ્ઠ ભૃગોઃ શાપવશાદિહ ॥ ૨૩ ॥

રાજોવાચ ।

કૃષ્ણાવતારચરિતં વિસ્તરેણ વદસ્વ મે ।

સન્દેહો મમ ચિત્તેઽસ્તિ તં નિવારય માનદ ॥ ૨૪ ॥

યયોઃ પુત્રત્વમાપન્નો હર્યનન્તૌ મહાબલૌ ।

દેવકીવસુદેવૌ તૌ દુઃખભાજૌ કથં મુને ॥ ૨૫ ॥

કંસેન નિગડે બદ્ધૌ પીડિતૌ બહુવત્સરાન્ ।

યયોઃ પુત્રો હરિઃ સાક્ષાત્તપસા તોષિતોઽભવત્ ॥ ૨૬ ॥

જાતોઽસૌ મથુરાયાં તુ ગોકુલે સ કથં ગતઃ ।

કંસં હત્વા દ્વારવત્યાં નિવાસં કૃતવાન્કથમ્ ॥ ૨૭ ॥

પિત્રાદિસેવિતં દેશં સમૃદ્ધં પાવનં કિલ ।

ત્યક્ત્વા દેશાન્તરેઽનાર્યે ગતવાન્સ કથં હરિઃ ॥ ૨૮ ॥

કુલગ્ચ દ્વિજશાપેન કથમુત્સાદિતં હરેઃ ।

ભારાવતારણં કૃત્વા વાસુદેવઃ સનાતનઃ ॥ ૨૯ ॥

દેહં મુમોચ તરસા જગામ ચ દિવં હરિઃ ।

પાપિષ્ઠાનાગ્ચ ભારેણ વ્યાકુલાભૂચ્ય મેદિની ॥ ૩૦ ॥

ते लता वासुदेवेन पार्थेनामितकर्मणा ।
 लुण्ठिता यैर्द्धरेः पत्न्यस्ते कथं न निपातिताः ॥ ३१ ॥
 भीष्मो द्रोणस्तथा कर्णो बाल्किणोऽप्यथ पार्थिवः ।
 वैराटोऽथ विकर्णश्च धृष्टद्युम्नश्च पार्थिवः ॥ ३२ ॥
 सोमदत्ताद्यः सर्वे निहताः समरे नृपाः ।
 तेषामुत्तारितो भारश्चौराणां न हृतः कथम् ॥ ३३ ॥
 कृष्णपत्न्यः कथं द्युभं प्राप्ताः प्रान्ते पतिव्रताः ।
 सन्देहोऽयं मुनिश्रेष्ठ चित्ते मे परिवर्तते ॥ ३४ ॥
 वसुदेवस्तु धर्मात्मा पुत्रदुःभेन तापितः ।
 त्यक्तवान्स कथं प्राणानपमृत्युं जगाम ह ॥ ३५ ॥
 पाण्डवा धर्मसंयुक्ताः कृष्णे च निरताः सदा ।
 ते कथं द्युभोक्तारो ह्यभयन्मुनिसत्तम ॥ ३६ ॥
 द्रौपदी च मलाभागा कथं द्युभस्य भागिनी ।
 वेदीमध्याख्य सञ्जाता लक्ष्यंशसम्भवा किल ॥ ३७ ॥
 सभायां सा समानीता रजोदोषसमन्विता ।
 बाला दुःशासनेनाथ केशत्रलणकर्षिता ॥ ३८ ॥
 पीडिता सिन्धुराज्ञाय वनमध्यगता सती ।
 तथैव कीचकेनापि पीडिता रुदती भृशम् ॥ ३९ ॥
 पुत्राः पञ्चैव तस्यास्तु निहता द्रौणिना गृहे ।
 सुभद्रायाः सुतो युद्धे बाल एव निपातितः ॥ ४० ॥
 तथा च देवकीपुत्रा षट् कंसेन निषूदिताः ।
 समर्थेनापि हरिणा दैवं न कृतमन्यथा । ४१ ॥
 यादवानां तथा शापः प्रभासे निधनं पुनः ।
 कुलक्षयस्तथा तीव्रस्तत्पत्नीनाञ्च लुण्ठनम् ॥ ४२ ॥
 विषगुना येश्वरेणापि साक्षान्नारायणेन च ।
 उग्रसेनस्य सेवा वै दासवत्सततं कृता ॥ ४३ ॥
 सन्देहोऽयं मलाभाग तत्र नारायणे मुनौ ।
 सर्वजन्तुसमानत्वं व्यवहारे निरन्तरम् ॥ ४४ ॥

उर्षशोकाद्यो भावाः सर्वेषां सदृशाः कथम् ।
 ईश्वरस्य उद्वेर्जाता कथमप्यन्यथा गतिः ॥ ४५ ॥

तस्माद्धिस्तरतो ब्रूहि कृषणस्य यरितं मडत् ।
 अलौकिकेन हरिणा कृतं कर्म मडीतले ॥ ४६ ॥

उता आयुःक्षये दैत्याः क्लेशेन मडता पुनः ।
 क्वैश्वर्यशक्तिः प्रथिता हरिणा मुनिसत्तम ॥ ४७ ॥

रुद्धिमणीहरणे नूनं गृहीत्वाथ पलायनम् ।
 कृतं हि वासुदेवेन यौरवय्यरितं तदा ॥ ४८ ॥

मथुरामाण्डलं त्यक्त्वा समृद्धं कुलसम्मतम् ।
 जरासन्धभयात्तेन द्वारकागमनं कृतम् ॥ ४९ ॥

तदा केनापि न ज्ञातो भगवान्हरिरीश्वरः ।
 किञ्चित्प्रब्रूहि मे ब्रह्मन् कारणं व्रजगोपनम् ॥ ५० ॥

अते यान्ये च बडवः सन्देहा वासवीसुत ।
 नाशयाधे मडाभाग सर्वज्ञोऽसि द्विजोत्तम ॥ ५१ ॥

गोप्यस्तथैकः सन्देहो ष्टयान्न निवर्तते ।
 पाञ्चाल्याः पञ्चभर्तृत्वं लोके किं न जुगुप्सितम् ॥ ५२ ॥

सदाचारं प्रमाणां हि प्रवदन्ति मनीषिणः ।
 पशुधर्मः कथं तैस्तु समर्थैरपि संश्रितः ॥ ५३ ॥

भीष्मेणापि कृतं किं वा देवउपेण भूतले ।
 गोलकौ तौ समुत्पाद्ये यत्तु वंशस्य रक्षाणाम् ॥ ५४ ॥

धिग्धर्मनिर्णयः कामं मुनिभिः परिदर्शितः ।
 येन केनाप्युपायेन पुत्रोत्पादनलक्षाणः ॥ ५५ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां यतुर्थस्कन्धे
 सुराङ्गनानां प्रति नारायणवरदानं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ ४.१७ ॥

४.१८ अष्टादशोऽध्यायः । ब्रह्माणं प्रति विष्णुवाक्यम् ।

व्यास उवाच ।

शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि कृष्णस्य यद्विदितं महत् ।

अवतारकारणं यैव देव्याश्चरितमद्भुतम् ॥ १ ॥

धरैकदा भराङ्कान्ता रुदती यातिकर्षिता ।

गोत्रुपधारिणी दीना भीतागच्छत्रिविष्टपम् ॥ २ ॥

पृष्टा शङ्केषु किं तेऽद्य वर्तते भयमित्यथ ।

केन वै पीडितासि त्वं किं ते दृग्भं वसुन्धरे ॥ ३ ॥

तच्छ्रुत्वेला तदोवाच शृणु देवेश मेऽम्बिलम् ।

दृग्भं पृच्छसि यत्त्वं मे भाराङ्कान्तोऽस्मि मानद ॥ ४ ॥

जरासन्धो महापापी मागधेषु पतिर्मम ।

शिशुपालस्तथा यैधः काशिराजः प्रतापवान् ॥ ५ ॥

रुक्मी य बलवान्कंसो नरकश्च महाबलः ।

शात्वः सौभपतिः क्रूरः केशी धेनुकवत्सकौ ॥ ६ ॥

सर्वे धर्मविहीनाश्च परस्परविरोधिनाः ।

पापायारा महोन्मत्ताः कालत्रुपाश्च पार्थिवाः ॥ ७ ॥

तैरुचं पीडिता शङ्क भाराङ्कान्ताक्षमा विभो ।

किं करोमि क्व गच्छामि चिन्ता मे महती स्थिता ॥ ८ ॥

पीडिताहं वराडेण विष्णुना प्रभविष्णुना ।

शङ्क जनीहि हरिणा दृग्भाद्दुःखतरं गता ॥ ९ ॥

यतोऽहं दृष्टद्वैत्येन कश्यपस्यात्मजेन वै ।

हृताहं हिरण्यक्षेण मग्ना तस्मिन्महाएवि ॥ १० ॥

तदा सूकरत्रुपेण विष्णुना निहतोऽप्यसौ ।

उद्धृताहं वराडेण स्थापिता हि स्थिरा कृता ॥ ११ ॥

नोयेद्द्रसातले स्वस्था स्थिता स्यां सुभशायिनी ।

न शक्तास्म्यद्य देवेश भारं वोढुं दुरात्मनाम् ॥ १२ ॥

अत्रे दृष्टः समायाति ज्येष्ठाविंशस्तथा कलिः ।

तदाहं पीडिता शङ्क गन्तास्म्याशु रसातलम् ॥ १३ ॥

તસ્માત્ત્વં દેવદેવેશ દુઃખરૂપાર્ણવસ્ય ચ ।
 પારદો ભવ ભારં મે હર પાદૌ નમામિ તે ॥ ૧૪ ॥
 ઇન્દ્ર ઉવાચ ।
 ઇલે કિં તે કરોમ્યથ બ્રહ્માણં શરણં વ્રજ ।
 અહં તત્રાગમિધ્યામિ સ તે દુઃખં હરિષ્યતિ ॥ ૧૫ ॥
 તચ્છ્રુત્વા ત્વરિતા પૃથ્વી બ્રહ્મલોકં ગતા તદા ।
 શક્રોઽપિ પૃષ્ઠતઃ પ્રામઃ સર્વદેવપુરઃસરઃ ॥ ૧૬ ॥
 સુરભીમાગતાં તત્ર દૃષ્ટ્વોવાચ પ્રજાપતિઃ ।
 મહીં જ્ઞાત્વા મહારાજ ધ્યાનેન સમુપસ્થિતામ્ ॥ ૧૭ ॥
 કસ્માદ્દુદસિ કલ્યાણિ કિં તે દુઃખં વદાધુના ।
 પીડિતાસિ ચ કેન ત્વં પાપાચારેણ ભૂર્વદ ॥ ૧૮ ॥
 ઘરોવાચ ।
 કલિરાયાતિ દુષ્ટોઽયં બિભેમિ તદ્ભયાદહમ્ ।
 પાપાચારાઃ પ્રજાસ્તત્ર ભવિષ્યન્તિ જગત્યતે ॥ ૧૯ ॥
 રાજાનશ્ચ દુરાચારાઃ પરસ્પરવિરોધિનઃ ।
 ચૌરકર્મરતાઃ સર્વે રાક્ષસાઃ પૂર્ણવૈરિણઃ ॥ ૨૦ ॥
 તાન્હત્વા નૃપતીન્ભારં હર મેઽથ પિતામહ ।
 પીડિતાસ્મિ મહારાજ સૈન્યભારેણ ભૂભૃતામ્ ॥ ૨૧ ॥
 બ્રહ્મોવાચ ।
 નાહં શક્તસ્તથા દેવિ ભારાવતરણે તવ ।
 ગચ્છાવઃ સદનં વિષ્ણોર્દેવદેવસ્ય ચક્રિણઃ ॥ ૨૨ ॥
 સ તે ભારાપનોદં વૈ કરિષ્યતિ જનાર્દનઃ ।
 પૂર્વં મયાપિ તે કાર્યં ચિન્તિતં સુવિચાર્ય ચ ॥ ૨૩ ॥
 તત્ર ગચ્છ સુરશ્રેષ્ઠ યત્ર દેવો જનાર્દનઃ ।
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇત્યુક્ત્વા વેદકર્તાસૌ પુરસ્કૃત્ય સુરાંશ્ચ ગામ્ ॥ ૨૪ ॥
 જગામ વિષ્ણુસદનં હંસારુઢશ્ચતુર્મુખઃ ।

तुष्टाव वेदवाङ्मैश्च भक्तिप्रवणमानसः ॥ २५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

सहस्रशीर्षास्त्वमसि सहस्राक्षः सहस्रपात् ।

त्वं वेदपुरुषः पूर्वं देवदेवः सनातनः ॥ २६ ॥

भूतपूर्वं भविष्यस्य वर्तमानं च यद्विभो ।

अमरत्वं त्वया दत्तमस्माकं च रमापते ॥ २७ ॥

येतावान्महिमा तेऽस्ति को न वेत्ति जगत्त्रये ।

त्वं कर्ताथ्यविता उन्ता त्वं सर्वगतिरीश्वरः ॥ २८ ॥

व्यास उवाच ।

ःतीडितः प्रभुर्विष्णुः प्रसन्नो गरुडध्वजः ।

दर्शनञ्च ददौ तेभ्यो ब्रह्मादिभ्योऽमलाशयः ॥ २९ ॥

पप्रच्छ स्वागतं देवान्प्रसन्नवदनो हरिः ।

ततस्त्वागमने तेषां कारणञ्च सविस्तरम् ॥ ३० ॥

तमुवाचाञ्ज्जो नत्वा धरादुःखञ्च संस्मरन् ।

भारावतराणं विष्णो कर्तव्यं ते जनार्दन ॥ ३१ ॥

भुवि धृत्वावतारं त्वं द्वापरान्ते समागते ।

उत्वा दृष्टान्नृपानुर्व्या हरिभारं दयानिधे ॥ ३२ ॥

विष्णुरुवाच ।

नाहं स्वतन्त्र एवात्र न ब्रह्मा न शिवस्तथा ।

नेन्द्रोऽग्निर्न यमस्त्वष्टा न सूर्यो वरुणस्तथा ॥ ३३ ॥

योगमायावशे सर्वमिदं स्थावरजङ्गमम् ।

ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्तं अथितं गुणसूत्रतः ॥ ३४ ॥

यथा सा स्वेच्छया पूर्वं कर्तुमिच्छति सुव्रत ।

तथा करोति सुखिता वयं सर्वेऽपि तद्गशाः ॥ ३५ ॥

यद्यहं स्यां स्वतन्त्रो वै चिन्तयन्तु धिया डिल ।

कुतोऽभवं मत्स्यवपुः कच्छपो वा मडाएवि ॥ ३६ ॥

तिर्यग्योनिषु को भोगः का कीर्तिः किं सुखं पुनः ।

किं पुण्यं किं कृतं तत्र क्षुद्रयोनिगतस्य मे ॥ ३७ ॥

कोलो वाथ नृसिंखो वा वामनो वाभवं कुतः ।
 जमदग्निस्तुतः कस्मात्सम्भवेयं पितामह ॥ ३८ ॥
 नृशंसं वा कथं कर्म कृतवानस्मि भूतले ।
 क्षतजैस्तु दुर्दान्सार्वानूरयेयं कथं पुनः ॥ ३९ ॥
 तत्कथं जमदग्नेश्च पुत्रो भूत्वा द्विजोत्तमः ।
 क्षत्रियान्छतवानाजौ निर्दयो गर्भगानपि ॥ ४० ॥
 रामो भूत्वाथ देवेन्द्र प्राविशद्दुःखं वनम् ।
 पदातिश्चीरवासाश्च जटावल्कलवान्पुनः ॥ ४१ ॥
 असहायो ङ्यापाथेयो भीषणे निर्जने वने ।
 कुर्वन्नाभेटकं तत्र व्यथरं विगतत्रपः ॥ ४२ ॥
 न ज्ञातवान्भृगं उभं मायया पिडितस्तदा ।
 उदृष्ट्वा जानकीं त्यक्त्वा निर्गतस्तत्पदानुगः ॥ ४३ ॥
 लक्ष्मणोऽपि य तां त्यक्त्वा निर्गतो मत्पदानुगः ।
 वारितोऽपि मयात्यर्थं मोहितः प्राकृतैर्गुणैः ॥ ४४ ॥
 भिक्षुवृषं ततः कृत्वा रावणः कपटाकृतिः ।
 जडार तरसा रक्षो जानकीं शोककर्षिताम् ॥ ४५ ॥
 द्युभार्तेन मया तत्र रुदितञ्च वने वने ।
 सुग्रीवेशे य मित्रत्वं कृतं कार्यवशान्मया ॥ ४६ ॥
 अन्यायेन छतो वाली शापाञ्चैव निवारितः ।
 सहायान्वानरान् कृत्वा लङ्कायां यवितः पुनः ॥ ४७ ॥
 अद्भुतोऽहं नागपाशैश्च लक्ष्मणश्च ममानुजः ।
 विसंज्ञौ पतितौ दृष्ट्वा वानरा विस्मयं गताः ॥ ४८ ॥
 गरुडेन तदाऽऽगत्य मोक्षितौ भ्रातरौ डिल ।
 शिन्ता मे मडती जाता दैवं किं वा करिष्यति ॥ ४९ ॥
 हृतं राज्यं वने वासो भूतस्तातः प्रिया हृता ।
 युद्धं कष्टं ददात्येवमग्रे किं वा करिष्यति ॥ ५० ॥
 प्रथमं तु मडदुःखमराज्यस्य वनाश्रयम् ।
 राजपुत्र्यान्वितस्यैव धनडीनस्य मे सुराः ॥ ५१ ॥

वराटिकापि पित्रा मे न दत्ता वननिर्गमे ।
 पदातिरसखायोऽलं धनहीनश्च निर्गतः ॥ ५२ ॥
 यतुर्दशैव वर्षाणि नीतानि य तदा मया ।
 क्षात्रं धर्मं परित्यज्य व्याधवृत्त्या म्हावने ॥ ५३ ॥
 दैवाद्युद्धे जयः प्राप्तो निहतोऽसौ म्हासुरः ।
 आनीता य पुनः सीता प्राप्तायोध्या मया तथा ॥ ५४ ॥
 वर्षाणि कतिचित्तत्र सुभं संसारसम्भवम् ।
 प्राप्तं राज्यञ्च सम्पूर्णां कोसलानधितिष्ठता ॥ ५५ ॥
 पुरैवं वर्तमानेन प्राप्तराज्येन वै तदा ।
 लोकापवाद्भीतेन त्यक्त्वा सीता वने मया ॥ ५६ ॥
 कान्ताविरलजं दुःखं पुनः प्राप्तं दुरासदम् ।
 पातालं सा गता पश्चाद्दरां भित्त्वा धरात्मजा ॥ ५७ ॥
 अत्रैव रामावतारेऽपि दुःखं प्राप्तं निरन्तरम् ।
 परतन्त्रेण मे नूनं स्वतन्त्रः को भवेत्तदा ॥ ५८ ॥
 पश्चात्कालवशात्प्राप्तः स्वर्गो मे भ्रातृभिः सह ।
 परतन्त्रस्य का वार्ता वक्तव्या विबुधेन वै ॥ ५९ ॥
 परतन्त्रोऽत्यलं नूनं पद्मयोने निशामय ।
 तथा त्वमपि रुद्रश्च सर्वे यान्ये सुरोत्तमाः ॥ ६० ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
 यतुर्थस्कन्धे ब्रह्मार्णं प्रति विष्णुवाक्यं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ ४.१८ ॥

४.१९ ऐकोनविंशोऽध्यायः । देवान् प्रति देवीवाक्यवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
 इत्युक्त्वा भगवान्विष्णुः पुनराह प्रजापतिम् ।
 यन्मायामोहितः सर्वस्तत्त्वं जानाति नो जनः ॥ १ ॥
 वयं मायावृताः कामं न स्मरामो जगद्गुरुम् ।
 परमं पुरुषं शान्तं सखिदानन्दमव्ययम् ॥ २ ॥

अळं विष्णुरळं ब्रह्मा शिवोऽलमिति मोडिताः ।
 न जनीमो वयं धातः परं वस्तु सनातनम् ॥ ३ ॥
 यन्मायामोडितश्चाळं सदा वर्ते परात्मनः ।
 परवान्दारुपाञ्चाली मायिकस्य यथा वशे ॥ ४ ॥
 भवतापि तथा दृष्टा विभूतिस्तस्य याद्भुता ।
 कल्प्यादौ भवयुक्तेन मयापि य सुधाएवि ॥ ५ ॥
 मणिद्वीपेऽथ मन्दारविटपे रासमाण्डले ।
 समाजे तत्र सा दृष्टा श्रुता न वयसापि य ॥ ६ ॥
 तस्मात्तां परमां शक्तिं स्मरन्त्वद्य सुराः शिवाम् ।
 सर्वकामप्रदां मायामायां शक्तिं परात्मनः ॥ ७ ॥
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्ता हरिणा देवा ब्रह्माद्या भुवनेश्वरीम् ।
 सस्मरुर्भनसा देवीं योगमायां सनातनीम् ॥ ८ ॥
 स्मृतमात्रा तदा देवी प्रत्यक्षं दर्शनं ददौ ।
 पाशाङ्कुशवराभीतिधरा देवी जपारुणा ।
 दृष्ट्वा प्रमुदिता देवास्तुष्टुवुस्तां सुदर्शनाम् ॥ ९ ॥
 देवा उचुः ।
 उर्णानामाद्यथा तन्तुर्विस्कुलिङ्गा विभावसोः ।
 तथा जगद्यदेतस्या निर्गतं तां नता वयम् ॥ १० ॥
 यन्मायाशक्तिसङ्घं जगत्सर्वं यराचरम् ।
 तां यितं भुवनाधीशां स्मरामः करुणार्णवाम् ॥ ११ ॥
 यदज्ञानाद्भवोत्पत्तिर्यज्ञानाद्भवनाशनम् ।
 संविद्रूपां य तां देवीं स्मरामः सा प्रयोदयात् ॥ १२ ॥
 महालक्ष्यै य विद्महे सर्वशक्त्यै य धीमडि ।
 तन्नो देवी प्रयोदयात् ॥ १३ ॥
 मातर्नताः स्म भुवनातिहरे प्रसीद
 शन्तो विधेडि कुरु कार्यमिदं ध्यार्द्रं ।
 भारं हरस्व विनिडत्य सुरास्विवर्गं

मज्या मलेश्चरि सतां कुरु शं भवानि ॥ १४ ॥

यद्यम्बुजाक्षि द्यसे न सुरान्कदायित्
किं ते क्षमा रणामुभेऽसिशरैः प्रहर्तुम् ।

अेतत्त्वयैव गदितं ननु यक्षरूपं
धृत्वा तृणं दृढं लुताश पदाभिलाषैः ॥ १५ ॥

कंसः कुजोऽथ यवनेन्द्रसुतश्च केशी
भार्ङ्गद्रथो भकभकीप्परशात्वमुष्याः ।
येऽन्ये तथा नृपतयो भुवि सन्ति तांस्त्वं
उत्वा उरस्व जगतो भरमाशु मातः ॥ १६ ॥

ये विष्णुना न निहताः किल शङ्कुरेण
ये वा विगृह्य जलजाक्षि पुरन्दरेण ।
ते ते मुष्णं सुष्णकरं सुसमीक्षमाणाः
सङ्घ्ये शरैर्विनिहता निजवीलया ते ॥ १७ ॥

शक्तिं विना उरिउरप्रमुखाः सुराश्च ॥

नैवेश्चरा विचलितुं तव देवदेवि ।
किं धारणाविरहितः प्रभुरभ्यनन्तो
धर्तुं धराञ्च रजनीशकलावतंसे ॥ १८ ॥

धन्द्र उवाच ।

वाया विना विधिरलं भवतीह विश्वं
कर्तुं उरिः किमु रमारहितोऽथ पातुम् ।
संलर्तुमीश उभयोर्ज्जित ईश्वरः किं
ते ताभिरेव सङ्घिताः प्रभवः प्रजेशाः ॥ १९ ॥

विष्णुरुवाच ।

कर्तुं प्रभुर्न द्रुडिणो न कदायनालं
नापीश्वरस्तव कलारहितस्त्रिलोक्याः ।
कर्तुं प्रभुत्वमनघेऽत्र तथा विहर्तुं
त्वं वै समस्तविभवेश्चरि भासि नूनम् ॥ २० ॥

व्यास उवाच ।

अेवं स्तुता तदा देवी तानाह विबुधेश्वरान् ।

કિં તત્કાર્યં વદન્ત્વદ્ય કરોમિ વિગતજ્વરાઃ ॥ ૨૧ ॥

અસાધ્યમપિ લોકેડસ્મિંસ્તત્કરોમિ સુરેષ્ણિતમ્ ।

શંસન્તુ ભવતાં દુઃખં ધરાયાશ્ચ સુરોત્તમાઃ ॥ ૨૨ ॥

દેવા ઉચુઃ ।

વસુધેયં ભરાકાન્તા સમ્પ્રાપ્તા વિબુધાન્પ્રતિ ।

રુદ્ધતી વેપમાના ચ પીડિતા દુષ્ટભૂભુજૈઃ ॥ ૨૩ ॥

ભારાપહરણં ચાસ્થ્યાઃ કર્તવ્યં ભુવનેશ્ચરિ ।

દેવાનામીષ્ણિત કાર્યમેતદેવાધુના શિવે ॥ ૨૪ ॥

ઘાતિતસ્તુ પુરા માતસ્ત્વયા મહિષરૂપભૃત્ ।

દાનવોડતિબલાકાન્તસ્તત્સહાયાશ્ચ કોટિશઃ ॥ ૨૫ ॥

તથા શુભ્નો નિશુભ્નશ્ચ રક્તબીજસ્તથાપરઃ ।

ચાણ્ડમુણ્ડૌ મહાવીર્યૌ તથૈવ ધૂમ્રલોચનઃ ॥ ૨૬ ॥

દુર્ભુખો દુઃસહશ્ચૈવ કરાલશ્ચાતિ વીર્યવાન્ ।

અન્યે ચ બહવઃ કૂરાસ્ત્વયૈવ ચ નિપાતિતાઃ ॥ ૨૭ ॥

તથૈવ ચ સુરાશીશ્ચ જહિ સર્વાન્મહીશ્ચરાન્ ।

(ભારં હર ધરાયાશ્ચ દુર્ધરં દુષ્ટભૂભુજાં ।) ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇત્યુક્તા સા તદા દેવી દેવાનાહામ્બિકા શિવા ॥ ૨૮ ॥

સમ્પ્રહર્યાસિતાપાડ્ગી મેઘગમ્ભીરયા ગિરા ।

શ્રીદેવ્યુવાચ ।

મયેદં ચિન્તિતં પૂર્વમંશાવતરણં સુરાઃ ॥ ૨૯ ॥

ભારાવતરણં ચૈવ યથા સ્થાદુષ્ટભૂભુજામ્ ।

મયા સર્વે નિહન્તવ્યા દૈત્યેશા યે મહીભુજઃ ॥ ૩૦ ॥

માગધાદ્યા મહાભાગાઃ સ્વશક્ત્યા મન્દતેજસઃ ।

ભવદ્ભિરપિ સ્વૈરંશૈરવતીર્ય ધરાતલે ॥ ૩૧ ॥

મચ્છક્તિયુક્તૈઃ કર્તવ્યં ભારાવતરણં સુરાઃ ।

કશ્યપો ભાર્યયા સાર્ધં દિવિજાનાં પ્રજાપતિઃ ॥ ૩૨ ॥

યાદવાનાં કુલે પૂર્વ ભવિતાડ્ડનકદુન્દુભિઃ ।

तथैव भृगुशापाद्वै भगवान्विष्णुरव्ययः ॥ ३३ ॥

अंशेन भविता तत्र वसुदेवसुतो हरिः ।

तदाहं प्रभविष्यामि यशोदायां य गोकुले ॥ ३४ ॥

कार्यं सर्वं करिष्यामि सुराणां सुरसत्तमाः ।

कारागारे गतं विष्णुं प्रापयिष्यामि गोकुले ॥ ३५ ॥

शेषं य देवकीगर्भात्प्रापयिष्यामि रोहिणीम् ।

मथ्यक्त्योपयितौ तौ य कर्तारौ दृष्टसङ्क्षयम् ॥ ३६ ॥

दृष्टानां भूभुजं कामं द्वापरान्ते सुनिश्चितम् ।

धन्वांशोऽप्यर्जुनः साक्षात्करिष्यति भलक्षयम् ॥ ३७ ॥

धर्मांशोऽपि मडाराजो भविष्यति युधिष्ठिरः ।

वाय्वंशो भीमसेनश्चाश्विन्यंशौ य यमावपि ॥ ३८ ॥

वसोरंशोऽथ गाङ्गेयः करिष्यति भलक्षयम् ।

प्रजन्तु य भवन्तोऽथ धरा भवतु सुस्थिरा ॥ ३९ ॥

भारावतराणां नूनं करिष्यामि सुरोत्तमाः ।

कृत्वा निमित्तमात्रांस्तान्स्वशक्त्याहं न संशयः ॥ ४० ॥

कुरुक्षेत्रे करिष्यामि क्षत्रियाणां य सङ्क्षयम् ।

असूयेर्ष्या मतिस्तृष्णा ममताभिमता स्पृहा ॥ ४१ ॥

जिगीषा मदनो मोहो दोषैर्नक्षन्ति यादवाः ।

ब्राह्मणस्य य शापेन वंशनाशो भविष्यति ॥ ४२ ॥

भगवानपि शापेन त्यक्ष्यत्येतत्कलेवरम् ।

भवन्तोऽपि निजाङ्गैश्च सदायाः शार्ङ्गधन्वनः ॥ ४३ ॥

प्रभवन्तु सनारीका मथुरायां य गोकुले ।

व्यास उवाच ।

धृत्युक्त्यान्तर्दधे देवी योगमाया परात्मनः ॥ ४४ ॥

सधरा वै सुराः सर्वे जग्मुः स्वान्यालयानि य ।

धरापि सुस्थिरा जाता तस्या वाङ्मयेन तोषिता ॥ ४५ ॥

ओषधीवीरुधोपेता बभूव जनमेजय ।

प्रजाश्च सुम्निनो जाता द्विजाश्चापुर्मोहोदयम् ।

सन्तुष्टा मुनयः सर्वे अब्रूवुर्धर्मतत्पराः ॥ ४६ ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसोऽध्यायः संछितायां

यतुर्थस्कन्धे देवान् प्रति देवीवाक्यवर्णनं नामकोनविंशोऽध्यायः ॥ ४.१६ ॥

४.२० विंशोऽध्यायः । कृष्णावतारकथोपक्रमवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

शृणु भारत वक्ष्यामि भारावतरणं तथा ।

कुरुक्षेत्रे प्रभासे य क्षपितं योगमायया ॥ १ ॥

यद्दुवंशे समुत्पत्तिर्विष्णोरमिततेजसः ।

भृगुशापप्रतापेन महामायाबलेन य ॥ २ ॥

क्षितिभारसमुत्तारनिमित्तमिति मे मतिः ।

मायया विहितो योगो विष्णोर्जन्म धरातले ॥ ३ ॥

किं चित्रं नृप देवी सा ब्रह्मविष्णुसुरानपि ।

नर्तयत्यनिशं माया त्रिगुणानपराङ्मु ॥ ४ ॥

गर्भवसोऽहं वं दुःखं विष्णुमूत्रस्नायुसंयुतम् ।

विष्णोरापादितं सम्यग्यथा विगतलीलया ॥ ५ ॥

पुरा रामावतारेऽपि निर्जरा वानराः कृताः ।

विदितं ते यथा विष्णुर्दुःखापाशेन मोहितः ॥ ६ ॥

अहं ममेति पाशेन सुदृढेन नराधिप ।

योगिनो मुक्तासङ्गाश्च भुक्तिकामा मुमुक्षवः ॥ ७ ॥

तामेव समुपासन्ते देवीं विश्वेश्वरीं शिवाम् ।

यद्ब्रह्मकृत्तिलेशलेशांशलेशलेशलवांशकम् ॥ ८ ॥

लब्ध्वा मुक्तो भवेज्जन्तुस्तां न सेवेत को जनः ।

भुवनेशीत्येव वक्त्रे ददाति भुवनत्रयम् ॥ ९ ॥

मां पाठीत्यस्य वयसो देयाभावाद्दृष्टान्विता ।

विधाविधैति तस्या द्वे रूपे जनीहि पार्थिव ॥ १० ॥

विधया मुच्यते जन्तुर्बध्यतेऽविधया पुनः ।

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च सर्वे तस्या वशानुगाः ॥ ११ ॥

अवताराः सर्वे येव यन्त्रिता एव दाम्बिः ।
 कदाचिद्य सुभं भुङ्क्ते वैकुण्ठे क्षीरसागरे ॥ १२ ॥
 कदाचित्कुरुते युद्धं दानवैर्बलवत्तरैः ।
 हरिः कदाचिद्दृष्टान्वै विततान्प्रकरोति य ॥ १३ ॥
 कदाचिद्य तपस्तीव्रं तीर्थं यरति सुप्रत ।
 कदाचिद्विद्यने शेते योगनिद्रामुपाश्रितः ॥ १४ ॥
 न स्वतन्त्रः कदाचिद्य भगवान्मधुसूदनः ।
 तथा ब्रह्मा तथा रुद्रस्तथेन्द्रो वरुणो यमः ॥ १५ ॥
 कुबेरोऽग्नी रवीन्द्रू य तथाभ्ये सुरसत्तमाः ।
 मुनयः सनकाद्याश्च वसिष्ठाद्यास्तथापरे ॥ १६ ॥
 सर्वेऽम्भावशगा नित्यं पाञ्चालीव नरस्य य ।
 नसि प्रोता यथा गावो वियरन्ति वशानुगाः ॥ १७ ॥
 तथैव देवताः सर्वाः कालपाशानियन्त्रिताः ।
 उर्षशोकाद्यो भावा निद्रातन्द्रालसाद्यः ॥ १८ ॥
 सर्वेषां सर्वदा राजन्तेऽङ्घ्रिनां देवसंश्रिताः ।
 अमरा निर्जराः प्रोक्ता देवाश्च अन्यकारकैः ॥ १९ ॥
 अभिधानतश्चार्थतो न ते नूनं तादृशाः क्वचित् ।
 उत्पत्तिस्थितिनाशाभ्या भावा येषां निरन्तरम् ॥ २० ॥
 अमरास्ते कथं वाय्या निर्जराश्च कथं पुनः ।
 कथं दृग्भाभिभूता वा जायन्ते विबुधोत्तमाः ॥ २१ ॥
 कथं देवाश्च वक्तव्या व्यसने क्रीडनं कथम् ।
 क्षणादुत्पत्तिनाशश्च दृश्यतेऽस्मिन् संशयः ॥ २२ ॥
 जलजानां य कीटानां मशकानां तथा पुनः ।
 उपमा न कथं यैषामायुषोऽन्ते मराः स्मृताः ॥ २३ ॥
 ततो वर्षायुषश्चापि शतवर्षायुषस्तथा ।
 मनुष्या उयमरा देवास्तस्माद् ब्रह्मापरः स्मृतः ॥ २४ ॥
 रुद्रस्तथा तथा विषणुः कमशश्च भवन्ति हि ।

नश्यन्ति कमशश्चैव वर्धन्ति योत्तरोत्तरम् ॥ २५ ॥

नूनं देहवतो नाशो मृतस्योत्पत्तिरेव य ।

यङ्कवद् भ्रमणं राजन् सर्वेषां नात्र संशयः ॥ २६ ॥

मोहजालावृतो जन्तुर्मुच्यते न कदाचन ।

मायायां विद्यमानायां मोहजालं न नश्यति ॥ २७ ॥

उत्पित्सुकाल उत्पत्तिः सर्वेषां नृप जायते ।

तथैव नाशः कल्पान्ते ब्रह्मादीनां यथाक्रमम् ॥ २८ ॥

निमित्तं यस्तु यन्नाशे स घातयति तं नृप ।

नान्यथा तद्भवेन्नूनं विधिना निर्मितं तु यत् ॥ २९ ॥

जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखं वा सुभमेव वा ।

तत्तथैव भवेत्कामं नान्यथेह विनिर्णयः ॥ ३० ॥

सर्वेषां सुभदौ देवौ प्रत्यक्षौ शशिभास्करौ ।

न नश्यति तयोः पीडा क्षयचित्तद्वैरिसम्भवा ॥ ३१ ॥

भास्करस्य सुतो मन्दः क्षयी यन्द्रः कलङ्गवान् ।

पश्य राजन् विधेः सूत्रं दुर्वारं मलतामपि ॥ ३२ ॥

वेदकर्ता जगत्स्रष्टा बुद्धिदस्तु यतुर्मुषः ।

सोऽपि विकलवतां प्राप्नो दृष्ट्वा पुत्रीं सरस्वतीम् ॥ ३३ ॥

शिवस्यापि मृता भार्या सती दग्ध्वा कलेवरम् ।

सोऽभवद्दुःखसन्तप्तः कामार्तश्च जनार्तिहा ॥ ३४ ॥

कामाग्निदग्धदेहस्तु कालिन्धां पतितः शिवः ।

सापि श्यामजला जाता तन्निदाघवशात्नृप ॥ ३५ ॥

कामार्तो रममाज्ञस्तु नग्नः सोऽपि भृगोर्वनम् ।

गतः प्रामोऽथ भृगुणा शप्तः कामातुरो भृशम् ॥ ३६ ॥

पतत्वधैव ते लिङ्गं निर्लज्जति भृशं डिल ।

पपौ यामृतवापीञ्च दानवैर्निर्मितां मुटे ॥ ३७ ॥

धन्द्रोऽपि य वृषो भूत्वा वाहनत्वं गतः क्षितौ ।

आधस्य सर्वलोकस्य विषणोरेव विवेकिनः ॥ ३८ ॥

सर्वज्ञात्वं गतं कुत्र प्रभुशक्तिः कुतो गता ।
 यद्धेममृगविज्ञानं न ज्ञातं हरिणा किल ॥ ३८ ॥
 राजन् मायाबलं पश्य रामो हि काममोहितः ।
 रामो विरडसन्तमो रुरोद भृशमातुरः ॥ ४० ॥
 योऽपृच्छत्पादपान्मूढः क्व गता जनकात्मजा ।
 भक्षिता वा हृता केन रुदन्नृच्यतरं ततः ॥ ४१ ॥
 लक्ष्मणाढं मरिष्यामि कान्ताविरडदुःषितः ।
 त्वं यापि मम दुःखेन मरिष्यसि वनेऽनुज ॥ ४२ ॥
 आवयोर्मरणां ज्ञात्वा माता मम मरिष्यति ।
 शत्रुघ्नोऽप्यतिदुःभार्तः कथं श्रुवितुमर्हति ॥ ४३ ॥
 सुमित्रा श्रुवितं जल्प्यात्पुत्रव्यसनकर्षिता ।
 पूर्णकामाथ कैकेयी भवेत्पुत्रसमन्विता ॥ ४४ ॥
 डा सीते क्व गतासि त्वं मां विहाय स्मरातुरा ।
 अख्येहि मृगशावाक्षि मां श्रुवय कृशोदरि ॥ ४५ ॥
 किं करोमि क्व गच्छामि त्वदधीनञ्च श्रुवितम् ।
 समाश्वासय दीनं मां प्रियं जनकनन्दिनि ॥ ४६ ॥
 अयं विलपता तेन रामेणामिततेजसा ।
 वने वने य भ्रमता नेक्षिता जनकात्मजा ॥ ४७ ॥
 शरण्यः सर्वलोकानां रामः कमललोचनः ।
 शरणं वानराणां स गतो मायाविमोहितः ॥ ४८ ॥
 सहायान्वानराभृत्वा बभन्ध वरुणालयम् ।
 जघान रावणं वीरं कुम्भकर्णं मणोदरम् ॥ ४९ ॥
 आनीय य ततः सीतां रामो दिव्यमकारयत् ।
 सर्वज्ञोऽपि हृतां मत्वा रावणेन दुरात्मना ॥ ५० ॥
 किं ब्रवीमि मહाराज योगमायाबलं मलत् ।
 यथा विश्वमिदं सर्वं भ्रामितं भ्रमते किल ॥ ५१ ॥
 अयं नानावतारेऽत्र विष्णुः शापवशं गतः ।
 करोति विविधाश्चेष्टा दैवाधीनः सदैव हि ॥ ५२ ॥

तवाढं कथयिष्यामि कृष्णस्यापि विद्येष्टितम् ।
 प्रभवं मानुषे लोके देवकार्यार्थसिद्धये ॥ ५३ ॥
 कालिन्दीपुलिने रम्ये छासीन्मधुवनं पुरा ।
 लवणो मधुपुत्रस्तु तत्रासीद्दानवो बली ॥ ५४ ॥
 द्विजानां दुःखदः पापो वरदानेन गर्वितः ।
 निहतोऽसौ महाभाग लक्ष्मणस्थानुजेन वै ॥ ५५ ॥
 शत्रुघ्नेनाथ सङ्ग्रामे तं निहत्य मदीच्छटम् ।
 वासिता मथुरा नाम पुरी परमशोभना ॥ ५६ ॥
 स तत्र पुष्कराक्षौ द्वौ पुत्रौ शत्रुनिषूदनः ।
 निवेश्य राज्ये मतिमाञ्जले प्राप्ते दिवं गतः ॥ ५७ ॥
 सूर्यवंशक्षये तां तु यादवाः प्रतिषेदिरे ।
 मथुरां मुक्तिदा राजन् ययातितनयः पुरा ॥ ५८ ॥
 शशसेनाभिधः शूद्रस्तत्राभून्मेदिनीपतिः ।
 माधुराखूरसेनांश्च भुभुजे विषयात्रुप ॥ ५९ ॥
 तत्रोत्पन्नः कश्यपांशः शापाख्य वरुणस्य वै ।
 वसुदेवोऽतिविष्यातः शूरसेनसुतस्तदा ॥ ६० ॥
 वैश्यवृत्तिरतः सोऽभून्मृते पितरि माधवः ।
 उग्रसेनो अब्रूवाथ कंसस्तस्यात्मजो महान् ॥ ६१ ॥
 अदितिर्देवकी जाता देवकस्य सुता तदा ।
 शापाद्वै वरुणस्याथ कश्यपानुगता डिल ॥ ६२ ॥
 दत्ता सा वसुदेवाय देवकेन महात्मना ।
 विवाहे रथिते तत्र वागभूद् गगने तदा ॥ ६३ ॥
 कंस कंस महाभाग देवकीगर्भसम्भवः ।
 अष्टमस्तु सुतः श्रीमांस्तव उन्ता भविष्यति ॥ ६४ ॥
 तच्छ्रुत्वा वयनं कंसो विस्मितोऽभून्महाबलः ।
 देववायं तु तां मत्वा सत्यां चिन्तामवाप सः ॥ ६५ ॥
 किं करोमीति सञ्चिन्त्य विमर्शमकरोत्तदा ।

निःशैनां न मे मृत्युर्भवेदद्यैव सत्त्वरम् ॥ ६६ ॥
 उपायो नान्यथा यास्मिन्कार्ये मृत्युभयावले ।
 धयं पितृष्वसा पूजया कथं उन्मीत्यचिन्तयत् ॥ ६७ ॥
 पुनर्विचारयामास मराणं मेऽस्त्यडो स्वसा ।
 पापेनापि प्रकर्तव्या देवदक्षा विपश्चिता ॥ ६८ ॥
 प्रायश्चित्तेन पापस्य शुद्धिर्भवति सर्वदा ।
 प्राणरक्षा प्रकर्तव्या बुधैरप्येनसा तथा ॥ ६९ ॥
 विचिन्त्य मनसा कंसः भङ्गमादाय सत्त्वरः ।
 जग्राड तां वरारोडां केशेष्वामृष्य पापकृत् ॥ ७० ॥
 कोशात्मङ्गमुपाकृष्य उन्तुकाभो दुराशयः ।
 पश्यतां सर्वलोकानां नवोढां तां यकर्ष उ ॥ ७१ ॥
 उन्मनाञ्च तां दृष्ट्वा डाडाकारो मदानभूत् ।
 वसुदेवानुगा वीरा युद्धायोद्यतकार्मुकाः ॥ ७२ ॥
 मुञ्च्य मुञ्च्येति प्रोयुस्तं ते तदाद्भुतसाडसाः ।
 कृपया मोचयामासुर्देवकीं देवमातरम् ॥ ७३ ॥
 तद्युद्धमभवद् धीरे वीराणाञ्च परस्परम् ।
 वसुदेवसहायानां कंसेन च मडात्मना ॥ ७४ ॥
 वर्तमाने तथा युद्धे दारुणे लोमडर्षणे ।
 कंसं निवारयामासुर्वृद्धा ये यदुसत्तमाः ॥ ७५ ॥
 पितृष्वसेयं ते वीर पूजनीया य बालिशः ।
 न उन्तव्या त्वया वीर विवाडोत्सवसङ्गमे ॥ ७६ ॥
 स्त्रीऽहत्या दुःसहा वीर कीर्तिघ्नी पापकृत्तमा ।
 भूतभाषितमात्रेण न कर्तव्या विजानता ॥ ७७ ॥
 अन्तर्हितेन केनापि शत्रुणा तव चास्य वा ।
 उदितेति कुतो न स्याद्भागनर्थकरी विभो ॥ ७८ ॥
 यशसस्ते विधाताय वसुदेवगृहस्य च ।
 अशिषा रयिता वाणी गुणमायाविदा नृप ॥ ७९ ॥

ભિભેષિ વીરસ્ત્વં ભૂત્વા ભૂતભાષિતભાષયા ।
યશોમૂલવિઘાતાર્થમુપાયસ્ત્વરિણા કૃતઃ ॥ ૮૦ ॥

પિતૃષ્વસા ન હન્તવ્યા વિવાહસમયે પુનઃ ।
ભવિતવ્યં મહારાજ ભવેચ્ચ કથમન્યથા ॥ ૮૧ ॥

એવં તેર્બોધ્યમાનોઽસૌ નિવૃત્તો નાભવઘદા ।
તદા તં વસુદેવોઽપિ નીતિઙ્ઘઃ પ્રત્યભાષત ॥ ૮૨ ॥

કંસ સત્યં બ્રવીમ્યઘં સત્યાધારં જગત્રયમ્ ।
દાસ્યામિ દેવકીપુત્રાનુત્પન્નાંસ્તવ સર્વશઃ ॥ ૮૩ ॥

જાતં જાતં સુતં તુભ્યં ન દાસ્યામિ યદિ પ્રભો ।
કુમ્ભીપાકે તદા ઘોરે પતન્તુ મમ પૂર્વજાઃ ॥ ૮૪ ॥

શ્રુત્વાથ વચનં સત્યં પૌરવા યે પુરઃસ્થિતાઃ ।
ઉચ્યુસ્તે ત્વરિતાઃ કંસં સાધુ સાધુ પુનઃ પુનઃ ॥ ૮૫ ॥

ન મિથ્યા ભાષતે ક્વાપિ વસુદેવો મહામનાઃ ।
કેશં મુગ્ધ મહાભાગ સ્ત્રીહત્યા પાતકં તથા ॥ ૮૬ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।
એવં પ્રબોધિતઃ કંસો યદ્દુવૃદ્ધૈર્મહાત્મભિઃ ।
ક્રોધં ત્યક્ત્વા સ્થિતસ્તત્ર સત્યવાક્યાનુમોદિતઃ ॥ ૮૭ ॥

તતો દુન્દુભયો નેદુર્વાદિત્રાણિ ચ સસ્વનુઃ ।
જયશબ્દસ્તુ સર્વેષામુત્પન્નસ્તત્ર સંસદિ ॥ ૮૮ ॥

પ્રસાદ્ય કંસં પ્રતિમોચ્ય દેવકીં
મહાયશાઃ શૂરસુતસ્તદાનીમ્ ।
જગામ ગેહં સ્વજનાનુવૃત્તો
નવોઢયા વીતભયસ્તરસ્વી ॥ ૮૯ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં
ચતુર્થસ્કન્ધે કૃષ્ણાવતારકથોપક્રમવર્ણનં નામ વિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૪.૨૦ ॥

४.२१ ऐकविंशोऽध्यायः । कंसेन देवकीप्रथमपुत्रवधवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

अथ काले तु सम्प्राप्ते देवकी देवदुषिणी ।

गर्भं दधार विधिवद्भ्रसुदेवेन सङ्गता ॥ १ ॥

पूर्वोऽथ दशमे मासे सुषुवे सुतमुत्तमम् ।

दुपावयवसम्पन्नं देवकी प्रथमं यदा ॥ २ ॥

तदाऽऽल वसुदेवस्तां सत्यवाक्यानुमोदितः ।

भावित्वाथ्य मडाभागे देवकीं देवमातरम् ॥ ३ ॥

वरोरु समयं मे त्वं जानासि स्वसुतार्पणे ।

मोक्षिता त्वं मडाभागे शपथेन मया तदा ॥ ४ ॥

धमं पुत्रं सुकेशान्ते दास्यामि भ्रातृसूनवे ।

(भले कंसे विनाशार्थं देवे किं वा करिष्यसि ।) ॥

विचित्रकर्मणां पादो दूर्जोथो ऽयकृतात्मभिः ॥ ५ ॥

सर्वेषां किल ज्वानां कालपाशानुवर्तिनाम् ।

भोक्तव्यं स्वकृतं कर्म शुभ वा यद्वि वाशुभम् ॥ ६ ॥

प्रारब्धं सर्वथैवात्र ज्वस्य विधिनिर्मितम् ।

देवक्युवाच ।

स्वामिन् पूर्वं कृतं कर्म भोक्तव्यं सर्वथा नृभिः ॥ ७ ॥

तीर्थैस्तपोभिर्दानैर्वा किं न याति क्षयं छि तत् ।

लिप्पितो धर्मशास्त्रेषु प्रायश्चित्तविधिर्नृप ॥ ८ ॥

पूर्वाङ्गितानां पापानां विनाशाय मडात्मभिः ।

ब्रह्मडा डेमडारी य सुरापो गुरुतल्पगः ॥ ९ ॥

द्वादशाब्दप्रते यीर्षो शुद्धिं याति यतस्ततः ।

मन्वादिभिर्यथोद्दिष्टं प्रायश्चित्तं विधानतः ॥ १० ॥

तथा कृत्वा नरः पापान्मुच्यते वा न वानघ ।

विगीतवचनास्ते किं मुनयस्तत्त्वदर्शिनः ॥ ११ ॥

याज्ञवल्क्यादयः सर्वे धर्मशास्त्रप्रवर्तकाः ।

भवितव्यं भवत्येव यद्येवं निश्चयः प्रभो ॥ १२ ॥

आयुर्वेदः स मिथ्यैव मन्त्रवादास्तथापिलाः ।
 उधमस्तु वृथा सर्वमेवं येद्वैवनिर्मितम् ॥ १३ ॥
 भवितव्यं भवत्येव प्रवृत्तिस्तु निरर्थिका ।
 अग्निष्टोमादिकं व्यर्थं नियतं स्वर्गसाधनम् ॥ १४ ॥
 यदा तदा प्रमाणां छि वृथैव परिभाषितम् ।
 वितथे तत्प्रमाणे तु धर्मोच्छेदः कुतो न छि ॥ १५ ॥
 उधमे यं कृते सिद्धिः प्रत्यक्षेणैव साध्यते ।
 तस्मादत्र प्रकर्तव्यः प्रपञ्चश्चित्तकल्पितः ॥ १६ ॥
 यथायं बालकः क्षेमं प्राप्नोति मम पुत्रकः ।
 मिथ्या यद्वि प्रकर्तव्यं वयनं शुभमिच्छता ॥ १७ ॥
 न तत्र दूषणां किञ्चित्पवदन्ति मनीषिणः ।
 वसुदेव उवाच ।
 निशामय महाभागे सत्यमेतद् ब्रवीमि ते ॥ १८ ॥
 उधमः भलु कर्तव्यः कृलं दैववशानुगम् ।
 त्रिविधानील कर्माणि संसारेऽत्र पुराविदः ॥ १९ ॥
 प्रवदन्तील ज्ञवानां पुराणेष्वगागेषु य ।
 सञ्चितानि यं ज्ञाणानि प्रारब्धानि सुमध्यमे ॥ २० ॥
 वर्तमानानि वामोरु विविधानील दैलिनानाम् ।
 शुभाशुभानि कर्माणि बीजभूतानि यानि यं ॥ २१ ॥
 बहुजन्मसमुत्थानि काले तिष्ठन्ति सर्वथा ।
 पूर्वदेहं परित्यज्य जिवः कर्मवशानुगः ॥ २२ ॥
 स्वर्गं वा नरकं वापि प्राप्नोति स्वकृतेन वै ।
 द्विव्यं देहञ्च सम्प्राप्य यातनादेहमर्थजम् ॥ २३ ॥
 भुनक्ति विविधान् भोगान्स्वर्गे वा नरकेऽथवा ।
 भोगान्ते यं यदोत्पत्तेः समयस्तस्य जायते ॥ २४ ॥
 विद्गद्वेडेन सलितं जायते जिवसंज्ञितम् ।
 तद्वैव सञ्चितेभ्यश्च कर्मभ्यः कर्मभिः पुनः ॥ २५ ॥

योजयत्येव तं कालं कर्माणि प्राकृतानि च ।
 देहेनानेन भाव्यानि शुभानि याशुभानि च ॥ २६ ॥
 प्रारब्धानि च ज्ञेयेन भोक्तव्यानि सुलोचने ।
 प्रायश्चित्तेन नश्यन्ति वर्तमानानि भामिनि ॥ २७ ॥
 सञ्चितानि तथैवाशु यथार्थं विहितेन च ।
 प्रारब्धकर्मणां भोगात्सङ्क्षयो नान्यथा भवेत् ॥ २८ ॥
 तेनायं ते कुमारो वै देयः कंसाय सर्वथा ।
 न मिथ्या वचनं मेऽस्ति लोकनिन्दाभिदूषितम् ॥ २९ ॥
 अनित्येऽस्मिंस्तु संसारे धर्मसारे महात्मनाम् ।
 दैवाधीनं हि सर्वेषां मरणं जननं तथा ॥ ३० ॥
 तस्माच्छोको न कर्तव्यो देहिना हि निरर्थकः ।
 सत्यं यस्य गतं कान्ते वृथा तस्यैव ज्ञेयम् ॥ ३१ ॥
 धूलोको गतो यस्मात्परलोकः कुतस्ततः ।
 अतो देहि सुतं सुभ्रु कंसाय प्रदद्याम्यहम् ॥ ३२ ॥
 सत्यसंस्तरणाद्देवि शुभमग्रे भविष्यति ।
 कर्तव्यं सुकृतं पुंभिः सुप्ते दुःप्ते सति प्रिये ॥ ३३ ॥
 (सत्यसंस्तरणाद्देवि शुभमेव भविष्यति) ॥
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्तवति कान्ते सा देवकी शोकसंयुता ।
 ददौ पुत्रं प्रसूतं च वेपमाना मनस्विनी ॥ ३४ ॥
 वसुदेवोऽपि धर्मात्मा आदाय स्वसुतं शिशुम् ।
 जगाम कंससदनं मार्गे लोकैरभिष्टुतः ॥ ३५ ॥
 लोका ङियुः ।
 पश्यन्तु वसुदेवं भो लोका अ एवं मनस्विनम् ।
 स्ववाक्यमनुरुध्यैव बालमादाय यात्यसौ ॥ ३६ ॥
 मृत्यवे दातुकामोऽद्य सत्यवागनसूयकः ।
 सकृद्वं ज्ञेयं यास्य धर्मं पश्यन्तु याद्भुतम् ॥ ३७ ॥
 यः पुत्रं याति कंसाय दातुं कालात्मनेऽपि हि ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ સંસ્તૂયમાનસ્તુ પ્રાપ્તઃ કંસાલયં નૃપ ॥ ૩૮ ॥

દદાવસ્મૈ કુમારં તં જાતમાત્રમમાનુષમ્ ।

કંસોઽપિ વિસ્મયં પ્રાપ્નો દૃષ્ટ્વા ધૈર્યં મહાત્મનઃ ॥ ૩૯ ॥

ગૃહીત્વા બાલકં પ્રાહ સ્મિતપૂર્વમિદં વચઃ ।

ધન્યસ્ત્વં શૂરપુત્રાદ્ય જ્ઞાતઃ પુત્રસમર્પણાત્ ॥ ૪૦ ॥

મમ મૃત્યુર્ન ચાયં વૈ ગિરા પ્રોક્તસ્તુ ચાષ્ટમઃ ।

ન હન્તવ્યો મયા કામં બાલોઽયં યાતુ તે ગહમ્ ॥ ૪૧ ॥

અષ્ટમસ્તુ પ્રદાતવ્યસ્ત્વયા પુત્રો મહામતે ।

ઇત્યુક્ત્વા વસુદેવાય દદાવાશુ ખલઃ શિશુમ્ ॥ ૪૨ ॥

ગચ્છત્વયં ગૃહે બાલઃ ક્ષેમં વ્યાહૃતવાનૃપઃ ।

તમાદાય તદા શૌરિર્જગામ સ્વગૃહં મુદા ॥ ૪૩ ॥

કંસોઽપિ સચિવાનાહ વૃથા કિં ઘાતયે શિશુમ્ ।

અષ્ટમાદેવકીપુત્રાન્મમ મૃત્યુરુદાહૃતઃ ॥ ૪૪ ॥

અતઃ કિં પ્રથમં બાલં હત્વા પાપં કરોમ્યહમ્ ।

સાધુસાધ્વિતિ તેઽપ્યુક્ત્વા સંસ્થિતા મન્ત્રિસત્તમાઃ ॥ ૪૫ ॥

વિસર્જિતાસ્તુ કંસેન જગમુસ્તે સ્વગૃહાન્પ્રતિ ।

ગતેષુ તેષુ સમ્પ્રાપ્નો નારદો મુનિસત્તમઃ ॥ ૪૬ ॥

અભ્યુત્થાનાઘર્ષપાદાદિ ચકારોઽગ્રસુતસ્તદા ।

પપ્રચ્છ કુશલં રાજા તત્રાગમનકારણમ્ ॥ ૪૭ ॥

નારદસ્તં તદોવાચ સ્મિતપૂર્વમિદં વચઃ ।

કંસ કંસ મહાભાગ ગતોઽહં હેમપર્વતમ્ ॥ ૪૮ ॥

તત્ર બ્રહ્માદયો દેવા મન્ત્રં ચક્રુઃ સમાહિતાઃ ।

દેવક્યાં વસુદેવસ્ય ભાર્યાયાં સુરસત્તમઃ ॥ ૪૯ ॥

વધાર્થં તવ વિષ્ણુશ્ચ જન્મ ચાત્ર કરિષ્યતિ ।

તત્કથં ન હતઃ પુત્રસ્ત્વયા નીતિં વિજાનતા ॥ ૫૦ ॥

કંસ ઉવાચ ।

અષ્ટમં ચ હનિષ્યેઽહં મૃત્યું મે દેવભાષિતમ્ ।

नारद उवाच ।

न जानासि नृपश्रेष्ठ राजनीतिं शुभाशुभा । ५१ ॥

मायाभवं य देवानां न त्वं वेत्सि वदामि किम् ।

रिपुरत्वोऽपि शूरेण नोपेक्ष्यः शुभमिच्छता ॥ ५२ ॥

सम्मेलनङ्कियायां तु सर्वे ते ह्यद्यमाः स्मृताः ।

मूर्धस्त्वमरिसन्त्यागः कृतोऽयं जानता त्वया ॥ ५३ ॥

धृत्युक्त्वाशु गतः श्रीमान्नारदो देवदर्शनः ।

गतेऽथ नारदे कंसः समाडूयाथ बालकम् ।

पाषाणे पोथयामास सुभं प्राप य मन्ध्रीः ॥ ५४ ॥

धृति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां

कंसेन देवकीप्रथमपुत्रवधवर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ ४.२१ ॥

४.२२ द्वाविंशोऽध्यायः । देवदानवानामंशावतरणवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।

किं कृतं पातकं तेन बालकेन पितामह ।

यज्जगतमात्रो निहतस्तथा तेन दुरात्मना ॥ १ ॥

नारदोऽपि मुनिश्रेष्ठो ज्ञानवान्धर्मतत्परः ।

कथमेवंविधं पापं कृतवान्ब्रह्मवित्तमः ॥ २ ॥

कर्ता कारयिता पापे तुल्यपापौ स्मृतौ बुधैः ।

स कथं प्रेरयामास मुनिः कंसं भवं तदा ॥ ३ ॥

संशयोऽयं मळान्मेऽत्र ब्रूहि सर्वं सविस्तरम् ।

येन कर्मविपाकेन बालको निधनं गतः ॥ ४ ॥

व्यास उवाच ।

नारदः कौतुकप्रेक्षी सर्वदा कलहप्रियः ।

देवकार्यार्थमागत्य सर्वमेतत्प्रकार उ ॥ ५ ॥

न मिथ्याभाषणो बुद्धिर्मुनेस्तस्य कदाचन ।

सत्यवक्ता सुराणां स कर्तव्ये निरतः शुचिः ॥ ६ ॥

श्रेवं षड् बालकास्तेन जाता जाता निपातिताः ।

षड् गर्भाः शापयोगेन सम्भूय मरणं गताः ॥ ७ ॥
 शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि तेषां शापस्य कारणम् ।
 स्वायम्भुवेऽन्तरे पुत्रा मरीचेः षड्महाभलाः ॥ ८ ॥
 उार्थायां यैव भार्यायामासन्धर्मवियक्षाणाः ।
 ब्रह्माणां जडसुर्वीक्ष्य सुतां यमितुमुद्यतम् ॥ ९ ॥
 शशाप तांस्तदा ब्रह्मा दैत्ययोनिं विशन्त्वधः ।
 कालनेमिसुता जातास्ते षड्गर्भा विशाम्पते ॥ १० ॥
 अवतारे परे ते तु छिरण्यकशिपोः सुताः ।
 जातास्ते ज्ञानसंयुक्ताः पूर्वशापभयान्नृप ॥ ११ ॥
 तस्मिञ्जन्मनि शान्ताश्च तपश्चक्रुः समाहिताः ।
 तेषां प्रीतोऽभवद् ब्रह्मा षड्गर्भाणां वरान्ददौ ॥ १२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 शमा यूयं मया पूर्वं क्रोधयुक्तेन पुत्रकाः ।
 तुष्टोऽस्मि वो महाभागा ब्रुवन्तु वाञ्छितं वरम् ॥ १३ ॥
 व्यास उवाच ।
 ते तु श्रुत्वा वयस्तस्य ब्रह्मणः प्रीतमानसाः ।
 ब्रह्माणामब्रुवन्कामं सर्वे कार्यार्थतत्पराः ॥ १४ ॥
 गर्भा उचुः ।
 पितामहाधे तुष्टोऽसि देहि नो वाञ्छितं वरम् ।
 अवध्या दैवतैः सर्वैर्मानवैश्च मञ्जोरजैः ॥ १५ ॥
 गन्धर्वसिद्धपतिर्बिर्धो माभूत्पितामह ।
 व्यास उवाच ।
 तानुवाच ततो ब्रह्मा सर्वमेतद्भवविष्यति ॥ १६ ॥
 गच्छन्तु वो महाभागाः सत्यमेव न संशयः ।
 दत्त्वा वरं गतो ब्रह्मा मुद्वितास्ते तदाभवन् ॥ १७ ॥
 छिरण्यकशिपुः क्रुद्धस्तानुवाच कुडुद्ध ।
 यस्माद्धिडाय मां पुत्रास्तोषितो वै पितामहः ॥ १८ ॥
 वरेण प्रार्थितोऽत्यर्थं बलवन्तो यतोऽभवन् ।

युष्माभिर्हापितः स्नेहस्ततो युष्मांस्यजाम्यलम् ॥ १९ ॥

यूयं व्रजन्तु पाताले षड्गर्भा विश्रुता भुवि ।

पाताले निद्रयाविष्टास्तिष्ठन्तु बहुवत्सरान् ॥ २० ॥

ततस्तु देवकीगर्भे वर्षे वर्षे पुनः पुनः ।

पिता वः कालनेमिस्तु तत्र कंसो भविष्यति ॥ २१ ॥

स अथेव जातमात्रान्वो वधिष्यति सुदारुणः ।

व्यास उवाच ।

अथं शमांस्तदा तेन गर्भे जातान्पुनः पुनः ॥ २२ ॥

जघान देवकीपुत्रान्चड्गर्भाञ्छापनोदितः ।

शेषांशः सप्तमस्तत्र देवकीगर्भसंस्थितः ॥ २३ ॥

विसंक्षितश्च गर्भोऽसौ योगेन योगमायया ।

नीतश्च रोहिणीगर्भे कृत्वा सङ्घर्षां बलात् ॥ २४ ॥

पतितः पञ्चमे मासि लोकप्यातिं गतस्तदा ।

कंसोऽपि ज्ञातवांस्तत्र देवकीगर्भपातनम् ॥ २५ ॥

मुदं प्राप स दृष्टात्मा श्रुत्वा वार्ता सुभावलाम् ।

अष्टमे देवकीगर्भे भगवान्सात्वतां पतिः ॥ २६ ॥

उवास देवकार्यार्थं भारावतरणाय य ।

राजोवाच ।

वसुदेवः कश्यपांशः शेषांशश्च तदाभवत् ॥ २७ ॥

उरेशस्तथा प्रोक्तो भवता मुनिसत्तम ।

अन्ये य येऽशा देवानां तत्र जातास्तु तान्वद ॥ २८ ॥

भाराववतारणार्थं वै क्षितेः प्रार्थनयानघ ।

व्यास उवाच ।

सुराणामसुराणां य ये येऽशा भुवि विश्रुताः ॥ २९ ॥

तानहं सम्प्रवक्ष्यामि सङ्क्षेपेण शृणुष्व तान् ।

वसुदेवः कश्यपांशो देवकी य तथादितिः ॥ ३० ॥

बलदेवस्त्वनन्तांशो वर्तमानेषु तेषु य ।

योऽसौ धर्मसुतः श्रीमान्नारायण इति श्रुतः ॥ ३१ ॥

તસ્યાંશો વાસુદેવસ્તુ વિદ્યમાને મુનૌ તદા ।
 નરસ્તસ્યાનુજો યસ્તુ તસ્યાંશોડર્જુન એવ ચ ॥ ૩૨ ॥
 યુધિષ્ઠિરસ્તુ ધર્માશો વાવ્યંશો ભીમ ઇત્યુત ।
 અશ્વિન્યંશૌ તતઃ પ્રોક્તૌ માદ્રીપુત્રૌ મહાબલૌ ॥ ૩૩ ॥
 સૂર્યાશઃ કર્ણ આખ્યાતો ધર્માશો વિદુરઃ સ્મૃતઃ ।
 દ્રોણો બૃહસ્પતેરંશસ્તત્સતસ્તુ શિવાંશજઃ ॥ ૩૪ ॥
 સમુદ્રઃ શન્તનુઃ પ્રોક્તો ગડ્ગા ભાર્યા મતા બુધૈઃ ।
 દેવકસ્તુ સમાખ્યાતો ગન્ધર્વપતિરાગમે ॥ ૩૫ ॥
 વસુભીષ્મો વિરાટસ્તુ મરુદ્રણ ઇતિ સ્મૃતઃ ।
 અરિષ્ટસ્ય સુતો હંસો ધૃતરાષ્ટ્રઃ પ્રકીર્તિતઃ ॥ ૩૬ ॥
 મરુદ્રણઃ કૃપઃ પ્રોક્તઃ કૃતવર્મા તથાપરઃ ।
 દુર્યોધનઃ કલેરંશઃ શકુનિં વિષ્ઠિ દ્રાપરમ્ ॥ ૩૭ ॥
 સોમપુત્રઃ સુવર્યાખ્યઃ સોમપ્રરુરુદાહૃતઃ ।
 પાવકાંશો ધૃષ્ટદ્યુમ્નઃ શિખણ્ડી રાક્ષસસ્તથા ॥ ૩૮ ॥
 સનત્કુમારસ્યાંશસ્તુ પ્રથુમ્નઃ પરિકીર્તિતઃ ।
 દ્રુપદો વરુણસ્યાંશો દ્રૌપદી ચ રમાંશજા ॥ ૩૯ ॥
 દ્રૌપદીતનયાઃ પગ્ન્ય વિશ્વેદેવાંશજાઃ સ્મૃતાઃ ।
 કુન્તિઃ સિદ્ધિર્ધૃતિર્માદ્રી મતિર્ગાંધારરાજજા ॥ ૪૦ ॥
 કૃષ્ણાપત્યસ્તથા સર્વા દેવવારાડ્ગનાઃ સ્મૃતાઃ ।
 રાજાનશ્ચ તથા સર્વે અસુરાઃ શકનોદિતાઃ ॥ ૪૧ ॥
 હિરણ્યકશિપોરંશઃ શિશુપાલ ઉદાહૃતઃ ।
 વિપ્રચિત્તિર્જરાસન્ધઃ શલ્યઃ પ્રહ્લાદ ઇત્યપિ ॥ ૪૨ ॥
 કાલનેમિસ્તથા કંસઃ કેશી હયશિરાસ્તથા ।
 અરિષ્ઠો બલિપુત્રસ્તુ કકુમ્બી ગોકુલે હતઃ ॥ ૪૩ ॥
 અનુહ્લાદો ધૃષ્ટકેતુર્ભગદત્તોડય બાષ્કલઃ ।
 લમ્બઃ પ્રલમ્બઃ સગ્ચાતઃ ખરોડસૌ ધેનુકોડભવત્ ॥ ૪૪ ॥
 વારાહશ્ચ કિશોરશ્ચ દૈત્યૌ પરમદારુણૌ ।
 મલ્લૌ તાવેવ સગ્જાતૌ ખ્યાતૌ ચાણૂરમુષ્ટિકૌ ॥ ૪૫ ॥

दितिपुत्रस्तथारिष्टो गजः कुवलयाभिधः ।
 बलिपुत्री बकी भ्याता बकस्तदनुजः स्मृतः ॥ ४६ ॥
 यमो रुद्रस्तथा कामः क्रोधश्चैव यतुर्थकः ।
 तेषामंशैस्तु सञ्जातो द्रोणपुत्रो महाबलः ॥ ४७ ॥
 अंशावतरणे पूर्वं दैतेया राक्षसास्तथा ।
 जाताः सर्वे सुरांशास्ते क्षितिभारावतारणे ॥ ४८ ॥
 अतेषां कथितं राजन्नंशावतरणं नृप ।
 सुराणां यासुराणां च पुराणेषु प्रकीर्तितम् ॥ ४९ ॥
 यदा ब्रह्माद्यो देवाः प्रार्थनार्थं हरिं गताः ।
 हरिणा च तदा दत्तौ केशौ भलु सितसितौ ॥ ५० ॥
 श्यामवर्णस्ततः कृष्णः श्वेतः सङ्कर्षणस्तथा ।
 भारावतारणार्थं तौ जातौ देवांशसम्भवौ ॥ ५१ ॥
 अंशावतरणं चैतच्छृणोति भक्तिभावतः ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तो मोदते स्वजनैर्वृतः ॥ ५२ ॥
 एतौ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 यतुर्थस्कन्धे देवदानवानामंशावतरणवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ४.२२ ॥

४.२३ त्रयोविंशोऽध्यायः । कंसं प्रति योगमायावाक्यम् ।

व्यास उवाच ।
 उतेषु षट्सु पुत्रेषु देवक्या औग्रसेनिना ।
 सप्तमे पतिते गर्भे वयनान्नारदस्य च ॥ १ ॥
 अष्टमस्य च गर्भस्य रक्षाणार्थमतन्द्रितः ।
 प्रयत्नमकरोद्ग्राह्य मरणं स्वं विचिन्तयन् ॥ २ ॥
 सप्तमे देवकीगर्भे प्रवेशमकरोद्भ्रुः ।
 अंशेन वसुदेवे तु समागत्य यथाक्रमम् ॥ ३ ॥
 तदेयं योगमाया च यशोदायां यथेच्छया ।
 प्रवेशमकरोद्देवी देवकार्यार्थसिद्धये ॥ ४ ॥

रोहिण्यास्तनयो रामो गोकुले समजायत ।
 यतः कंसभयोद्धिन्ना संस्थिता सा य कामिनी ॥ ५ ॥
 कारागारे ततः कंसो देवकीं देवसंस्तुताम् ।
 स्थापयामास रक्षार्थं सेवकान्समकल्पयत् ॥ ६ ॥
 वसुदेवस्तु कामिन्याः प्रेमतन्तुनियन्त्रितः ।
 पुत्रोत्पत्तिं य सञ्चिन्त्य प्रविष्टः सल्लभार्यया ॥ ७ ॥
 देवकीगर्भगो विष्णुर्देवकार्यार्थसिद्धये ।
 संस्तुतोऽमरसङ्घैश्च व्यवर्धत यथाकमम् ॥ ८ ॥
 सञ्जाते दशमे तत्र मासेऽथ श्रावणे शुभे ।
 प्राजापत्यर्क्षसंयुक्ते कृष्णपक्षेऽष्टमीदिने ॥ ९ ॥
 कंसस्तु दानवान्सर्वानुवाच भयविह्वलः ।
 रक्षाणीया भवद्भिश्च देवकी गर्भमन्दिरे ॥ १० ॥
 अष्टमो देवकीगर्भः शत्रुर्मे प्रभविष्यति ।
 रक्षाणीयः प्रयत्नेन मृत्युरूपः स बालकः ॥ ११ ॥
 उत्तैनं बालकं दैत्याः सुभं स्वप्स्यामि मन्दिरे ।
 निवृत्तिवर्जिते दुःखे नाशिते याष्टमे सुते ॥ १२ ॥
 भङ्गप्रासधराः सर्वे तिष्ठन्तु धृतकार्मुकाः ।
 निद्रातन्द्राविडीनाश्च सर्वत्र निहितेक्षणाः ॥ १३ ॥
 व्यास उवाच ।
 एत्यादिश्यासुरगणान् कृशोऽतिभयविह्वलः ।
 मन्दिरे स्वं जगामाशु न लेभे दानवः सुभम् ॥ १४ ॥
 निशीथे देवकी तत्र वसुदेवमुवाच उ ।
 किं करोमि मळाराज प्रसवावसरो मम ॥ १५ ॥
 बलवो रक्षपालाश्च तिष्ठन्त्यत्र भयानकाः ।
 नन्दपत्न्या मया सार्धं कृतोऽस्ति समयः पुरा ॥ १६ ॥
 प्रेषितव्यस्त्वया पुत्रो मन्दिरे मम मानिनि ।
 पालयिष्याम्यहं तत्र तवातिमनसा किल ॥ १७ ॥
 अपत्यं ते प्रदास्यामि कंसस्य प्रत्ययाय वै ।

किं कर्तव्यं प्रभो यात्र विषमे समुपस्थिते ॥ १८ ॥

व्यत्ययः सन्ततेः शौरैः कथं कर्तुं क्षमो भवेः ।
दूरे तिष्ठस्व कान्ताध लज्जामेऽतिदुरत्यया ॥ १९ ॥

परावृत्य मुपुं स्वामिन्नन्यथा किं करोम्यहम् ।
छत्युक्त्वा तं महाभागं देवकी देवसम्मतम् ॥ २० ॥

बालकं सुषुवे तत्र निशीथे परमाद्भुतम् ।
तं दृष्ट्वा विस्मयं प्राप देवकी बालकं शुभम् ॥ २१ ॥

पतिं प्राह महाभागा उर्षोऽल्लुल्लकलेवरा ।
पश्य पुत्रमुपुं कान्त दुर्लभं हि तव प्रभो ॥ २२ ॥

अधैनं कालरूपोऽसौ घातयिष्यति भ्रातृजः ।
वसुदेवस्तथेत्युक्त्वा तमादाय करे सुतम् ॥ २३ ॥

अपश्यन्न्याननं तस्य सुतस्याद्भुतकर्मणः ।
वीक्ष्य पुत्रमुपुं शौरिश्चिन्ताविष्टो बभूव ह ॥ २४ ॥

किं करोमि कथं न स्याद्गुणमस्य कृते मम ।
अयं चिन्तातुरे तस्मिन्वागुवायाशरीरिणी ॥ २५ ॥

वसुदेवं समामाष्य गगने विशदाक्षरा ।
वसुदेव गृहीत्वैनं गोकुलं नय सत्वरः ॥ २६ ॥

रक्षपालास्तथा सर्वे मया निद्राविमोडिताः ।
विवृतानि कृतान्यष्ट कपाटानि च शृङ्खलाः ॥ २७ ॥

मुकुत्वैनं नन्दगोले त्वं योगमायां समानय ।
श्रुत्वैवं वसुदेवस्तु तस्मिन्कारागृहे गतः ॥ २८ ॥

विवृतं द्वारमालोक्य बभूव तरसा नृप ।
तमादाय यथावाशु द्वारपालैरलक्षितः ॥ २९ ॥

कालिन्दीतटमासाध पूरं दृष्ट्वा सुनिश्चितम् ।
तदैव कटिदङ्गी सा बभूवाशु सरिद्धरा ॥ ३० ॥

योगमायाप्रभावेण ततारानकदुन्दुभिः ।
गत्वा तु गोकुलं शौरिर्निशीथे निर्जने पथि ॥ ३१ ॥

नन्दद्वारे स्थितः पश्यन्विभूतिं पशुसंज्ञिताम् ।
 तदैव तत्र सञ्जाता यशोदा गर्भसम्भवा ॥ ३२ ॥
 योगमायांशजा देवी त्रिगुणा दिव्यरूपिणी ।
 जातां तां बालिकां दिव्यां गृहीत्वा करपङ्कजे ॥ ३३ ॥
 तत्रागत्य ददौ देवी सैरन्ध्रीरूपधारिणी ।
 वसुदेवः सुतं दत्त्वा सैरन्ध्रीकरपङ्कजे ॥ ३४ ॥
 तामादाय यथौ शीघ्रं बालिकां मुद्विताशयः ।
 कारागारे ततो गत्वा देवक्याः शयने सुताम् ॥ ३५ ॥
 निःक्षिप्य संस्थितः पार्श्वे चिन्ताविष्टो भयातुरः ।
 रुरोह सुस्वरं कन्या तदैवागतसंज्ञकाः ॥ ३६ ॥
 उत्तस्थुः सेवका राज्ञः श्रुत्वा तद्गुदितं निशि ।
 तमूयुर्भूपतिं गत्वा त्वरितास्तेऽतिविह्वलाः ॥ ३७ ॥
 देवक्याश्च सुतो जातः शीघ्रमेहि मलामते ।
 तदाकर्ण्य वयस्तेषां शीघ्रं भोजपतिर्यथौ ॥ ३८ ॥
 प्रावृतं द्वारमालोक्य वसुदेवमथाह्वयत् ।
 कंस उवाच ।
 सुतमानय देवक्या वसुदेव मलामते ॥ ३९ ॥
 मृत्युर्मे याष्टमो गर्भस्तन्निडन्मि रिपुं हरिम् ।
 व्यास उवाच ।
 श्रुत्वा कंसवयः शौरिर्भयत्रस्तविलोचनः ॥ ४० ॥
 तामादाय सुतां पाणौ ददौ याशु रुदन्निव ।
 दृष्ट्वाथ दारिकां राजा विस्मयं परमं गतः ॥ ४१ ॥
 देववाणी वृथा जाता नारदस्य च भाषितम् ।
 वसुदेवः कथं कुर्यादनृतं सङ्कुटे स्थितः ॥ ४२ ॥
 रक्षपालाश्च मे सर्वे सावधाना न संशयः ।
 कुतोऽत्र कन्यका कामं क्व गतः स सुतः किल ॥ ४३ ॥
 सन्देहोऽत्र न कर्तव्यः कालस्य विषमा गतिः ।
 एति सञ्चिन्त्य तां बालां गृहीत्वा पादयोः पलः ॥ ४४ ॥

पोथयामास पाषाणे निर्घृणः कुलपांसनः ।
 सा करान्निःसृता बाला यथावाकाशमण्डलम् ॥ ४५ ॥
 दिव्यरूपा तदा भूत्वा तमुवाच मृदुस्वना ।
 किं मया उतया पाप जातस्ते बलवान् रिपुः ॥ ४६ ॥
 उनिष्यति दुराराध्यः सर्वथा त्वां नराधमम् ।
 धृत्युक्त्वा सा गता कन्या गगनं कामगा शिवा ॥ ४७ ॥
 कंसस्तु विस्मयाविष्टो गतो निजगृहं तदा ।
 आनाथ्य दानवान्सर्वानिदं वचनमब्रवीत् ॥ ४८ ॥
 अकथेनुकवत्सादीन्क्रोधाविष्टो भयातुरः ।
 गच्छन्तु दानवाः सर्वे मम कार्यार्थसिद्धये ॥ ४९ ॥
 जातमात्राश्च उन्तव्या बालका यत्र कुत्रचित् ।
 पूतनैषा प्रजत्वद्य बालघ्नी नन्दगोकुलम् ॥ ५० ॥
 जातमात्रान्विनिघ्नन्ती शिशूंस्तत्र ममाज्ञया ।
 धेनुको वत्सकः केशी प्रलम्बो अक अवे य ॥ ५१ ॥
 सर्वे तिष्ठन्तु तत्रैव मम कार्यचिकीर्षया ।
 धत्याज्ञाप्यासुरान्कंसो ययौ निजगृहं भवः ॥ ५२ ॥
 चिन्ताविष्टोऽतिदीनात्मा चिन्तयित्वैव तं पुनः ॥ ५३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 यतुर्थस्कन्धे कंसं प्रति योगमायावाक्यं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ४.२३ ॥

४.२४ यतुर्विंशोऽध्यायः । देव्या कृष्णशोकायनोदनम् ।

व्यास उवाच ।
 प्रातर्नन्दगृहे जातः पुत्रजन्ममहोत्सवः ।
 किंवदन्त्यथ कंसेन श्रुता यारमुभादपि ॥ १ ॥
 जानाति वसुदेवस्य दारास्तत्र वसन्ति हि ।
 पशवो दासवर्गश्च सर्वे ते नन्दगोकुले ॥ २ ॥
 तेन शङ्कासमाविष्टो गोकुलं प्रति भारत ।
 नारदेनापि तत्सर्वं कथितं कारुणं पुरा ॥ ३ ॥

ગોકુલે ચે ચ નન્દાધાસ્તત્પત્ન્યશ્ચ સુરાંશજાઃ ।
 દેવકીવસુદેવાધાઃ સર્વે તે શત્રવઃ કિલ ॥ ૪ ॥
 ઇતિ નારદવાક્યેન બોધિતોઽસૌ કુલાધમઃ ।
 જાતઃ કોપમના રાજન્ કંસઃ પરમપાપકૃત્ ॥ ૫ ॥
 પૂતના નિહતા તત્ર કૃષ્ણેનામિતતેજસા ।
 બકો વત્સાસુરશ્ચાપિ ધેનુકશ્ચ મહાબલઃ ॥ ૬ ॥
 પ્રલમ્બો નિહતસ્તેન તથા ગોવર્ધનો ધૃતઃ ।
 શ્રુત્વૈતત્કર્મ કંસસ્તુ મેને મરણામાત્મનઃ ॥ ૭ ॥
 તથા વિનિહતઃ કેશી જ્ઞાત્વા કંસોઽતિદુર્મનાઃ ।
 ધનુર્યાગમિષેણાશુ તાવાનેતું પ્રચક્રમે ॥ ૮ ॥
 અકૂરં પ્રેષયામાસ કૂરઃ પાપમતિસ્તદા ।
 આનેતું રામકૃષ્ણૌ ચ વધાયામિતવિક્રમૌ ॥ ૯ ॥
 રથમારોપ્ય ગોપાલૌ ગોકુલાદ્ ગાન્ધિનીસુતઃ ।
 આગતો મથુરાયાં તુ કંસાદેશે સ્થિતઃ કિલ ॥ ૧૦ ॥
 તાવાગત્ય તદા તત્ર ધનુર્ભડ્ગચ્ચ ચક્રતુઃ ।
 હત્વાથ રજકં કામં ગજં ચાણૂરમુષ્ટિકમ્ ॥ ૧૧ ॥
 શલં ચ તોશલં ચૈવ નિજધાન હરિસ્તદા ।
 જધાન કંસં દેવેશઃ કેશેષ્વાકૃષ્ણ લીલયા ॥ ૧૨ ॥
 પિતરૌ મોચયિત્વાથ ગતદુઃખૌ ચકાર હ ।
 ઉગ્રસેનાય રાજ્યં તદ્દદાવરિનિષૂદનઃ ॥ ૧૩ ॥
 વસુદેવસ્તયોસ્તત્ર મૌઞ્જબન્ધનપૂર્વકમ્ ।
 કારયામાસ વિધિવદ્ પ્રતબન્ધં મહામનાઃ ॥ ૧૪ ॥
 ઉપનીતૌ તદા તૌ તુ ગતૌ સાન્દીપનાલયમ્ ।
 વિદ્યાઃ સર્વાઃ સમભ્યસ્ય મથુરામાગતૌ પુનઃ ॥ ૧૫ ॥
 જાતૌ દ્વાદશવર્ષીયૌ કૃતવિદ્યૌ મહાબલૌ ।
 મથુરાયાં સ્થિતૌ વીરૌ સુતાવાનકદુન્દુભેઃ ॥ ૧૬ ॥
 માગધસ્તુ જરાસન્ધો જામાતૃવધદુઃખિતઃ ।

कृत्वा सैन्यसमाजं स मथुरामागतः पुरीम् ॥ १७ ॥

स समदशवारं तु कृष्णेन कृतबुद्धिना ।

जितः सङ्ग्राममासाद्य मधुपुर्यां निवासिना ॥ १८ ॥

पश्चात्थ्य प्रेरितस्तेन स कालयवनाभिधः ।

सर्वभ्येच्छाधिपः शूरो यादवानां भयङ्करः ॥ १९ ॥

श्रुत्वा यवनमायान्तं कृष्णः सर्वान् यदूतमान् ।

आनात्थ्य य तथा राममुवाच मधुसूदनः ॥ २० ॥

भयं नोऽत्र समुत्पन्नं जरासन्धान्महाभलात् ।

किं कर्तव्यं महाभाग यवनः समुपैति वै ॥ २१ ॥

प्राणत्राणं प्रकर्तव्यं त्यज्त्वा गेढं बलं धनम् ।

सुभेन स्थीयते यत्र स देशः भलु पैतृकः ॥ २२ ॥

सद्योद्भेगकरः कामं किं कर्तव्यः कुलोचितः ।

शैलसागरसान्निध्ये स्थातव्यं सुभमिच्छता ॥ २३ ॥

यत्र वैरिभयं न स्यात्स्थातव्यं तत्र पण्डितैः ।

शेषशय्यां समाश्रित्य हरिः स्वपिति सागरे ॥ २४ ॥

तथैव य भयाद्भीतः कैलासे त्रिपुरार्दनः ।

तस्मान्नात्रैव स्थातव्यमस्माभिः शत्रुतापितैः ॥ २५ ॥

द्धारवत्यां गमिष्यामः सङ्घिताः सर्वे अेव वै ।

कथिता गरुडेनाद्य रम्या द्वारवती पुरी ॥ २६ ॥

रैवतायलसानिधये सिन्धुकूले मनोहरा ।

व्यास उवाच ।

तच्छ्रुत्वा वचनं तथ्यं सर्वे यादवपुङ्गवाः ॥ २७ ॥

गमनाय मतिं यङ्कुः सङ्कुटुम्भाः सवाहनाः ।

शकटानि तथोष्ट्राश्च वाभ्यश्च मङ्घ्रिपास्तथा ॥ २८ ॥

धनपूर्णानि कृत्वा ते निर्ययुर्नगराद्गच्छिः ।

रामकृष्णौ पुरस्कृत्य सर्वे ते सपरिच्छदाः ॥ २९ ॥

अत्रे कृत्वा प्रजाः सर्वाश्चैलुः सर्वे यदूतमाः ।

कतिचिद्विद्वसैः प्रापुः पुरीं द्वारवतीं किल ॥ ३० ॥

શિલ્પિભિઃ કારયામાસ જીર્ણોદ્ધારં હિ માધવઃ ।
 સંસ્થાપ્ય યાદવાંસ્તત્ર તાવેતૌ બલકેશવૌ ॥ ૩૧ ॥
 તરસા મથુરામેત્ય સંસ્થિતૌ નિર્જનાં પુરીમ્ ।
 તદા તત્રૈવ સમ્પ્રાપ્નો બલવાન્ યવનાધિપઃ ॥ ૩૨ ॥
 જ્ઞાત્વૈનમાગતં કૃષ્ણો નિર્યયૌ નગરાદ્ભુવિઃ ।
 પદાતિરત્રો તસ્થાભૂઘવનસ્ય જનાર્દનઃ ॥ ૩૩ ॥
 પીતામ્બરધરઃ શ્રીમાન્પ્રાહસન્મધુસૂદનઃ ।
 તં દૃષ્ટ્વા પુરતો યાન્તં કૃષ્ણં કમલલોચનમ્ ॥ ૩૪ ॥
 યવનોડપિ પદાતિઃ સન્પૃષ્ઠતોડનુગતઃ ખલઃ ।
 પ્રસુપ્નો યત્ર રાજર્ષિર્મુચુકુન્દો મહાબલઃ ॥ ૩૫ ॥
 પ્રયયૌ ભગવાંસ્તત્ર સકાલયવનો હરિઃ ।
 તત્રૈવાન્તર્દધે વિષ્ણુર્મુચુકુન્દં સમીક્ષ્ય ચ ॥ ૩૬ ॥
 તત્રૈવ યવનઃ પ્રાપ્તઃ સુમભૂતમપશ્યત ।
 મત્વા તં વાસુદેવં સ પાદેનાતાડયન્નૃપમ્ ॥ ૩૭ ॥
 પ્રબુદ્ધઃ ક્રોધરક્તાક્ષસ્તં દદાહ મહાબલઃ ।
 તં દગ્ધ્વા મુચુકુન્દોડય દદર્શ કમલેક્ષણમ્ ॥ ૩૮ ॥
 વાસુદેવં સુદેવેશં પ્રણમ્ય પ્રસ્થિતો વનમ્ ।
 જગામ દ્વારકાં કૃષ્ણો બલદેવસમન્વિતઃ ॥ ૩૯ ॥
 ઉગ્રસેનં નૃપં કૃત્વા વિજહાર યથારુચિ ।
 અહરદ્રુક્ષિમણી કામં શિશુપાલસ્વયંવરાત્ ॥ ૪૦ ॥
 રાક્ષસેન વિવાહેન ચક્રે દારવિધિં હરિઃ ।
 તત્તો જામ્બવતીં સત્યાં મિત્રવિન્દાગ્ચ ભામિનીમ્ ॥ ૪૧ ॥
 કાલિન્દીં લક્ષણાં ભદ્રાં તથા નાગ્નજિતીં શુભામ્ ।
 પૃથક્પૃથક્સમાનીયાપ્યુપયેમે જનાર્દનઃ ॥ ૪૨ ॥
 અષ્ટાવેવ મહીપાલ પત્ન્યઃ પરમશોભનાઃ ।
 પ્રાસૂત રુક્ષિમણી પુત્રં પ્રદ્યુમ્નં ચારુદર્શનમ્ ॥ ૪૩ ॥
 જાતકર્માદિકં તસ્ય ચકાર મધુસૂદનઃ ।

दृतोऽसौ सूतिकागोलाच्छम्भरेण बलीयसा ॥ ४४ ॥

नीतश्च स्वपुरीं बालो मायावत्यै समर्पितः ।

वासुदेवो दृतं दृष्ट्वा पुत्रं शोकसमन्वितः ॥ ४५ ॥

जगाम शरणं देवीं भक्तियुक्तेन येतसा ।

वृत्रासुराद्यो दैत्या लीलयैव यथा उताः ॥ ४६ ॥

ततोऽसौ योगमायायाश्चकार परमां स्मृतिम् ।

वयोभिः परमोदारैरक्षरैः स्तवनैः शुभैः ॥ ४७ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

मातर्मयातितपसा परितोषिता त्वं

प्राग्जन्मनि प्रसुमनाद्विभिरर्थितासि ।

धर्मात्मजेन बहरीवनभण्डमध्ये

किं विस्मृतो जननि ते त्वयि भक्तिभावः ॥ ४८ ॥

सूतीगुडाद्यपदतः किमु बालको मे

केनापि दृष्टमनसाप्यथ कौतुकाद्वा ।

मानापहारकरणाय ममाद्य नूनं

लज्जा तवाम्बु भलु भक्तजनस्य युक्ता ॥ ४९ ॥

दुर्गो मडानतितरां नगरी सुगुप्ता

तत्रापि मेऽस्ति सदनं किल मध्यभागे ।

अन्तःपुरे य पिहितं ननु सूतिगुहं

बालो दृतः भलु तथापि ममैव दोषात् ॥ ५० ॥

नाहं गतः परपुरं न य यादवाश्च

रक्षावतीव नगरी किल वीरवर्यैः ।

माया तवैव जननि प्रकटप्रभावा

मे बालकः परिदृतः कुलकेन केन ॥ ५१ ॥

नो वेद्म्यहं जननि ते यस्मिन् सुगुप्तं

को वेद मन्मतिरल्पविदेव दृष्टी ।

क्वासौ गतो मम भटैर्न य वीक्षितो वा

उत्तम्बिके ज्वनिका तव कल्पितेयम् ॥ ५२ ॥

चित्रं न तेऽत्र पुरतो मम मातृगर्भो

नीतस्त्वयार्धसमये डिल माययासौ ।
 यं रोडिणी डलधरं सुषुवे प्रसिद्धं
 दूरे स्थिता पतिपरा मिथुनं विनापि ॥ ५३ ॥

सृष्टिं करोषि जगतामनुपालनं य
 नाशं तथैव पुनरप्यनिशं गुणैस्त्वम् ।
 को वेद तेऽम्ब यस्मितं दृशितान्तकारि
 प्रायेण सर्वमभिलं विहितं त्वयैतत् ॥ ५४ ॥

उत्पाद्य पुत्रजननप्रभवं प्रमोदं
 दत्त्वा पुनर्विरडजं डिल दुःखभारम् ।
 त्वं डीडसे सुललितैः षलु तैर्विडारै-
 नो येऽथं मम सुतामिरतिर्वृथा स्यात् ॥ ५५ ॥

मातास्य रोदिति भृशं कुररीव बाला
 दुःखं तनोति मम सन्निधिगा सदैव ।
 कष्टं न वेत्सि ललितेऽप्रमितप्रभावे
 मातस्त्वमेव शरणं भवपीडितानाम् ॥ ५६ ॥

सीमा सुषस्य सुतजन्म तदीयनाशो
 दुःखस्य देवि भवने विबुधा वदन्ति ।
 तत्किं करोमि जननि प्रथमे प्रनष्टे
 पुत्रे ममाद्ये लृद्यं स्फुटतीव मातः ॥ ५७ ॥

यज्ञं करोमि तव तुष्टिकरं व्रतं वा
 दैवं य पूजनमथाभिलदुःखला त्वम् ।
 मातः सुतोऽत्र यद्वि श्रुवति दर्शयाशु
 त्वं वै क्षमा सकलशोकविनाशनाय ॥ ५८ ॥

व्यास उवाच ।
 अेवं स्तुता तदा देवी कृषणेनाडिलिष्टकर्मणा ।
 प्रत्यक्षदर्शना भूत्वा तमुवाच जगद्गुरुम् ॥ ५९ ॥

श्रीदेव्युवाच ।
 शोकं मा कुरु देवेश शापोऽयं ते पुरातनः ।
 तस्य योगेन पुत्रस्ते शम्भरेण लृतो भवात् ॥ ६० ॥

अतस्ते षोडशे वर्षे उत्वा तं शम्भरे भवात् ।
आगमिष्यति पुत्रस्ते मत्प्रसादान्न संशयः ॥ ६१ ॥

व्यास उवाच ।
धृत्युक्त्वान्तर्दधे देवी यण्डिका यण्डविक्रमा ।
भगवानपि पुत्रस्य शोकं त्यक्त्वाभवत्सुभी ॥ ६२ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
यतुर्थस्कन्धे देव्या कृष्णशोकापनोदनं नाम यतुर्विंशोऽध्यायः ॥ ४.२४ ॥

४.२५ पञ्चविंशोऽध्यायः । पराशक्तेः सर्वज्ञत्वकथनम् ।

राजोवाच ।
सन्देहो मे मुनिश्रेष्ठ जायते वयनात्तव ।
वैष्णवांशे भगवति दुःष्प्रोत्पत्तिं विलोक्य य ॥ १ ॥

नारायणांशसम्भूतो वासुदेवः प्रतापवान् ।
कथं स सूतिकागाराद्भूतो बालो हरेरपि ॥ २ ॥

सुगुह्ननगरे रम्ये गुप्तेऽथ सूतिकागृहे ।
प्रविश्य तेन दैत्येन गृहीतोऽसौ कथं शिशुः ॥ ३ ॥

न ज्ञातो वासुदेवेन चित्रमेतन्ममाद्भुतम् ।
जायते मडदाश्चर्यं चित्ते सत्यवतीसुत ॥ ४ ॥

ब्रूहि तत्कारणं ब्रह्मन्न ज्ञातं केशवेन यत् ।
हरणं तत्रसंस्थेन शिशोर्वा सूतिकागृहात् ॥ ५ ॥

व्यास उवाच ।
माया भलवती राजन्नराणां बुद्धिमोहिनी ।
शाम्भवी विश्रुता लोके को वा मोहं न गच्छति ॥ ६ ॥

मानुषं जन्म सम्प्राप्य गुणाः सर्वेऽपि मानुषाः ।
भवन्ति देवजा कामं न देवा नासुरास्तदा ॥ ७ ॥

क्षुत्पिन्द्रा भयं तन्द्रा व्यामोहः शोकसंशयः ।
उर्ध्वैवाभिमानश्च जरामरणमेव य ॥ ८ ॥

अज्ञानं ग्लानिरप्रीतिरीर्ष्यासूया मद्यः श्रमः ।

अते द्देडभवा भावाः प्रभवन्ति नराधिप ॥ ९ ॥
 यथा उममृगं रामो न बुभोध पुरोगतम् ।
 जानक्या उरुणञ्चैव जटायुमरणं तथा ॥ १० ॥
 अभिषेकदिने रामो वनवासं न वेद य ।
 तथा न ज्ञातवान् रामः स्वशोकान्मरणं पितुः ॥ ११ ॥
 अज्ञावद्विद्ययारासौ पश्यमानो वने वने ।
 जानकीं न विवेदाथ रावणेन हृतां भवात् ॥ १२ ॥
 सडायान् वानराञ्चत्वा उत्वा शङ्कसुतं भवात् ।
 सागरे सेतुबन्धञ्च कृत्योत्तीर्थं सरित्पतिम् ॥ १३ ॥
 प्रेषयामास सर्वासु दिक्षु तान्पिडुञ्जरान् ।
 सङ्ग्रामं कृतवान्धोरं दृःभं प्राप रणाजिरे ॥ १४ ॥
 बन्धनं नागपाशेन प्राप रामो मडाभलः ।
 गरुडान्भोक्षाणं पश्चादन्वभूद्गुणनन्दनः ॥ १५ ॥
 अडनद्रावणं सङ्घ्ये कुम्भकर्णं मडाभलम् ।
 मेघनादं निकुम्भञ्च कुपितो रघुनन्दनः ॥ १६ ॥
 अदूष्यत्वञ्च जानक्या न विवेद जनार्दनः ।
 दिव्यञ्च कारयामास ज्वलितेऽग्रौ प्रवेशनम् ॥ १७ ॥
 लोकापवादाञ्च परं ततस्तत्याज तां प्रियाम् ।
 अदूष्यां दूषितां मत्वा सीतां दशरथात्मजः ॥ १८ ॥
 न ज्ञातौ स्वसुतौ तेन रामेण य कुशीलवौ ।
 मुनिना कथितौ तौ तु तस्य पुत्रौ मडाभलौ ॥ १९ ॥
 पातालगमनं चैव जानक्या ज्ञातवान्न य ।
 राघवः कोपसंयुक्तो भ्रातरं उन्तुमुद्यतः ॥ २० ॥
 कालस्यागमनञ्चैव न विवेद भ्रान्तकः ।
 मानुषं देडमाश्रित्य यडे मानुषयेष्टितम् ॥ २१ ॥
 तथैव मानुषान्भावात्रात्र कार्या विचारणा ।
 पूर्वं कंसभयात्प्राप्तो गोकुले यदुनन्दनः ॥ २२ ॥

जरासन्धभयात्पश्चाद् द्वारवत्यां गतो हरिः ।
 अधर्मं कृतवान्कृष्णो रुक्मिण्या उरलाञ्छ्य यत् ॥ २३ ॥
 शिशुपालवृतायाश्च जानन्धर्मं सनातनम् ।
 शुशोभ्य भालकं कृष्णः शम्भरेण हृतं भलात् ॥ २४ ॥
 मुमोद जानन्पुत्रं तं वर्षशोकयुतस्ततः ।
 सत्यभामाज्ञया यत्तु युयुधे स्वर्गतः किल ॥ २५ ॥
 धन्द्रेण पादपार्थं तु स्त्रीजितत्वं प्रकाशयन् ।
 जडार कल्पवृक्षं यः पराभूय शतकृतम् ॥ २६ ॥
 मानिनीमानरक्षार्थं हरिश्चित्रधरः प्रभुः ।
 बद्ध्वा वृक्षे हरिं सत्या नारदाय ददौ पतिम् ॥ २७ ॥
 दत्त्वाथ कानकं कृष्णं भोययामास भामिनी ।
 दृष्ट्वा पुत्रान्पुरुगुणान्प्रद्युम्नप्रमुष्मानथ ॥ २८ ॥
 कृष्णं जाम्भवती दीना यथाये सन्ततिं शुभाम् ।
 स ययौ पर्वतं कृष्णस्तपस्याकृतनिश्चयः ॥ २९ ॥
 उपमन्युर्मुनिर्यत्र शिवभक्तः परन्तपः ।
 उपमन्युं गुरुं कृत्वा दीक्षां पाशुपतो हरिः ॥ ३० ॥
 जत्राह पुत्रकामस्तु मुण्डो दण्डो बभूव ह ।
 उग्रं तत्र तपस्तेपे मासमेकं कृत्वाशनः ॥ ३१ ॥
 जजाप शिवमन्त्रं तु शिवध्यानपरो हरिः ।
 द्वितीये तु जलाहारस्तिष्ठन्नेकपदा हरिः ॥ ३२ ॥
 तृतीये वायुभक्षस्तु पादाङ्गुष्ठाग्रसंस्थितः ।
 षष्ठे तु भगवान् रुद्रः प्रसन्नो भक्तिभावतः ॥ ३३ ॥
 दर्शनञ्च ददौ तत्र सोमः सोमकलाधरः ।
 आजगाम वृषाड्ढः सुरैरिन्द्रादिभिर्भूतः ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मविष्णुयुतः साक्षाद्यक्षगन्धर्वसेवितः ।
 सम्भोध्यन्वासुदेवं शङ्करस्तमुवाच ह ॥ ३५ ॥
 तुष्टोऽस्मि कृष्ण तपसा तवोग्रेण मलामते ।
 ददामि वाञ्छिताकामान्ब्रूहि यादवनन्दन ॥ ३६ ॥

मयि दृष्टे कामपूरे कामशेषो न सम्भवेत् ।
व्यास उवाच ।
तं दृष्ट्वा शङ्करं तुष्टं भगवान्देवकीसुतः ॥ ३७ ॥
पपात पादयोस्तस्य दण्डवत्प्रोमसंयुतः ।
स्तुतिं यकार देवेशो मेघगम्भीरया गिरा ॥ ३८ ॥
स्थितस्तु पुरतः शम्भोर्वासुदेवः सनातनः ।
श्रीकृष्ण उवाच ।
देवदेव जगन्ताथ सर्वभूतार्तिनाशन ॥ ३९ ॥
विश्वयोने सुरारिघ्न नमस्त्रैलोक्यकारक ।
नीलकण्ठ नमस्तुभ्यं शूलिने ते नमो नमः ॥ ४० ॥
शैलजावल्लभायाश्च यज्ञघ्नाय नमोऽस्तु ते ।
धन्योऽलं कृतकृत्योऽलं दर्शनात्तव सुप्रत ॥ ४१ ॥
जन्म मे सङ्कलं जातं नत्वा ते पादपङ्कजम् ।
भङ्गोऽलं स्त्रीमयैः पाशैः संसारेऽस्मिञ्जगद्गुरो ॥ ४२ ॥
शरणं तेऽद्य सम्प्राप्तो रक्षणार्थं त्रिलोचन ।
सम्प्राप्य मानुषं जन्म पित्रोऽलं दुःखनाशन ॥ ४३ ॥
त्राळि मां शरणं प्राप्तं भवभीतं भवाधुना ।
गर्भवासे मलदुःखं प्राप्तं मदनदाढक ॥ ४४ ॥
जन्मतः कंसभयजमनुभूतं य गोकुले ।
जातोऽलं नन्दगोपालो बल्लवाज्ञाकरस्तथा ॥ ४५ ॥
गोरजःकीर्णकिशस्तु भ्रमन्वृन्दावने घने ।
भ्येच्छराजभयत्रस्तो गतो द्वारवतीं पुनः ॥ ४६ ॥
त्यक्त्वा पितृं शुभं देशं माधुरं दुर्लभं विभो ।
ययातिशापभङ्गेन तस्मै दत्तं भयाद्विभो ॥ ४७ ॥
राज्यं सुपुष्टमपि य धर्मरक्षापरेण य ।
उग्रसेनस्य दासत्वं कृतं वै सर्वदा मया ॥ ४८ ॥
राजासौ यादवानां वै कृतो नः पूर्वजैः किल ।

गार्डस्थं दुःखं शम्भो स्त्रीवश्यं धर्मभङ्गनम् ॥ ४८ ॥
 पारतन्त्र्यं सदा बन्धमोक्षवार्तात्र दुर्लभा ।
 रुडियेयास्तनयान्दृष्ट्वा भार्या जाम्भवती मम ॥ ५० ॥
 प्रेरयाभास पुत्रार्थं तपसो मदनान्तक ।
 सकामेन मया तप्तं तपः पुत्रार्थमद्य वै ॥ ५१ ॥
 लज्जा भवति देवेश प्रार्थनायां जगद्गुरो ।
 कस्त्वामाराध्य देवेशं मुक्तिं भक्तवत्सलम् ॥ ५२ ॥
 प्रसन्नं यायते मूढः क्वलं तुच्छं विनाशि यत् ।
 सोऽयं मायाविमूढात्मा याये पुत्रसुभं विभो ॥ ५३ ॥
 कामिन्या प्रेरितः शम्भो मुक्तिं त्वां जगत्पते ।
 जानामि दुःखं शम्भो संसारं दुःखसाधनम् ॥ ५४ ॥
 अनित्यं नाशधर्माणां तथापि विरतिर्न मे ।
 शापान्नारायणांशोऽहं जातोऽस्मि क्षितिमप्यले ॥ ५५ ॥
 भोक्तुं भङ्गुतरं दुःखं मायापाशेन यन्त्रितः ।
 व्यास उवाच ।
 एतुक्तवन्तं गोविन्दं प्रत्युवाच मહેश्वरः ॥ ५६ ॥
 भङ्गवस्ते भविष्यन्ति पुत्राः शत्रुनिषूदन ।
 स्त्रीणां षोडशसाहस्रं भविष्यति शतार्धकम् ॥ ५७ ॥
 तासु पुत्रा दश दश भविष्यन्ति मडाभवाः ।
 एतुक्तवोपररामाशु शङ्करः प्रियदर्शनः ॥ ५८ ॥
 उवाच गिरिजा देवी प्रणतं मधुसूदनम् ।
 कृष्ण कृष्ण मडाभाडो संसारेऽस्मिन्नराधिप ॥ ५९ ॥
 गृहस्थप्रवरो लोके भविष्यति भवानिह ।
 ततो वर्षशतान्ते तु द्विजशापाज्जनार्दन ॥ ६० ॥
 गान्धार्याश्च तथा शापाद्भविता ते कुलक्षयः ।
 परस्परं निहत्याञ्चै पुत्रास्ते शापमोडिताः ॥ ६१ ॥
 गमिष्यन्ति क्षयं सर्वे यादवाश्च तथापरे ।
 सानुजस्त्वं तथा देहं त्यक्त्वा यास्यसि वै द्विवम् ॥ ६२ ॥

शोकस्तत्र न कर्तव्यो भवितव्यं प्रति प्रभो ।
 अवश्यम्भाविभावानां प्रतीकारो न विद्यते ॥ ६३ ॥
 तत्र शोको न कर्तव्यो नूनं मम मतं सदा ।
 अष्टावक्रस्य शापेन भार्यास्ते मधुसूदन ॥ ६४ ॥
 यौरेभ्यो ग्राहणं कृष्ण गमिष्यन्ति मृते त्वयि ।
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्तवान्तर्दधे शम्भुः सोमः ससुरमाण्डलः ॥ ६५ ॥
 उपमन्युं प्रणम्याथ कृष्णोऽपि द्वारकां ययौ ।
 यस्माद् ब्रह्मादयो राजन् सन्ति यद्यध्यधीश्वराः ॥ ६६ ॥
 तथापि मायाकल्लोलयोगसङ्कुम्भितान्तराः ।
 तदधीनाः स्थिताः सर्वे काष्ठपुत्तविकोपमाः ॥ ६७ ॥
 यथा यथा पूर्वभवं कर्म तेषां तथा तथा ।
 प्रेरयत्यनिशं माया परब्रह्मस्वरूपिणी ॥ ६८ ॥
 न वैषम्यं न नैर्घृण्यं भगवत्यां कदाचन ।
 डेवलं ज्ञवमोक्षार्थं यतते भुवनेश्वरी ॥ ६९ ॥
 यद्वि सा नैव सृजयेत् जगद्वैतव्यराचरम् ।
 तदा मायां विना भूतं जडं स्याद्वैव नित्यशः ॥ ७० ॥
 तस्मात्कारुण्यमाश्रित्य जगज्जुवादिकं य यत् ।
 करोति सततं देवी प्रेरयत्यनिशं य तत् ॥ ७१ ॥
 तस्माद् ब्रह्मादिमोडेऽस्मिन्कृत्यः संशयो न छि ।
 मायान्तःपातिनः सर्वे मायाधीनाः सुरासुराः ॥ ७२ ॥
 स्वतन्त्रा सैव देवेशी स्वेच्छाचारविहारिणी ।
 तस्मात्सर्वात्मना राजन् सेवनीया मणेश्वरी ॥ ७३ ॥
 नातः परतरं किञ्चिदधिकं भुवनत्रये ।
 अतद्वि जन्मसाकृत्यं पराशक्तेः पदस्मृतिः ॥ ७४ ॥
 माभूत्तत्र कुले जन्म यत्र देवी न दैवतम् ।
 अहं देवी न यान्योऽस्मि ब्रह्मैवाहं न शोकभाङ् ॥ ७५ ॥

एत्यभेदेन तां नित्यां चिन्तयेज्जगदम्बिकाम् ।
ज्ञात्वा गुरुमुखादेनां वेदान्तश्रवणार्थिभिः ॥ ७६ ॥
नित्यमेकाग्रमनसा भावयेदात्मरूपिणीम् ।
मुक्तो भवति तेनाशु नान्यथा कर्मकोटिभिः ॥ ७७ ॥
श्रेताश्चतरादयः सर्वे ऋषयो निर्मलाशयाः ।
आत्मरूपां हृदा ज्ञात्वा विमुक्ता भवन्धनात् ॥ ७८ ॥
ब्रह्मविष्णुवादेयस्तद्भृद् गौरीलक्ष्म्यादेयस्तथा ।
तामेव समुपासन्ते सख्यिदानन्दरूपिणीम् ॥ ७९ ॥
एति ते कथितं राजन् यद्यत्पुष्टं त्वयानघ ।
प्रपञ्चतापत्रस्तेन किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ८० ॥
अतस्ते कथितं राजन्मयाभ्यानमनुत्तमम् ।
सर्वपापहृदं पुण्यं पुराणं परमाद्भुतम् ॥ ८१ ॥
य एहं शृणुयान्नित्यं पुराणं वेदसम्मितम् ।
सर्वपापविनिर्मुक्तो देवीलोकं महीयते ॥ ८२ ॥
सूत उवाच ।
अतन्मया श्रुतं व्यासात्स्थानं सविस्तरम् ।
पुराणं पञ्चमं नूनं श्रीमद्भागवताभिधम् ॥ ८३ ॥
एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशस्राडस्यां संखितायां
चतुर्थस्कन्धे पराशक्तेः सर्वज्ञत्वकथनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ ४.२५ ॥
॥ एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणे चतुर्थस्कन्धः समाप्तः ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

4 Shrimaddevibhagavatamahapurane Chaturthah Skandhah

pdf was typeset on March 31, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

